SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 26-27, П'ЯТНИЦЯ, 29 ЧЕРВНЯ-6 ЛИПНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 26-27, FRIDAY, JUNE 29-JULY 6, 2012 $1.00

На радість усім українцям: посвячено ще один новий храм

Лука Костелина

ПАРМА, Огайо. – 3 червня в парафії Покрови Пресвятої Богородиці відбулася небуденна подія – посвячення новозбудованого Божого храму Української Католицької Церкви. Не ховали щасливих сліз в очах старші люди, бо після багатьох років старань і трудів таки спорудили Божий Дім, в якому і вони, і наступні покоління зможуть, як співаємо в гимні 1000-річчя Хрещення Руси-України, „зберігати дар найцінніший – віру батьків".

Не з меншою радістю зустрічали цю подію парафіяни з нової іміґраційної хвилі, котрі, прибувши до землі Вашинґтона, знайшли тут чистоту рідного обряду та східнє благочестя, яке свято берігає наш народ в Україні.

Принагідно варто згадати, що основоположником парафії Святої Покрови був Ісповідник віри Христової – Патріярх Йосиф Сліпий. 11 травня 1973 року, прийнявши делеґацію Комітету оборони обряду, традицій і мови Української Греко-Католицької Церкви в Клівленлі, дав своє благословення на заснування парафії у Пармі, поручаючи її духовній опіці о. крилошанина Миколи Павлишина.

У жовтні 1973 року молода парафія купила маленьку церкву, в якій під кінець року була відслужена перша Свята Літургія. У тому ж році парафія також купила чудову 35-акрову посілість, на якій три роки пізніше побудувала Святопокровський Культурний осередок і маленьку капличку. У ній парафіяни молилися багато років.

Новопосвячена церква Покрови Пресвятої Богородиці у Пармі, Огайо. (Фото: Лука Костелина)

А тим часом у громаді все яскравіше горів вогник ентузіязму щодо будівництва нового храму, естафетою передавася від рук до рук – від о. М. Павлишина і першого голови Парафіяльної ради д-ра Зенона Голубця, секретара Василя Ільчишина – до о. Івана Кротця, о. Івана Мака, о. д-ра Івана Телявського, о. Михайла Крупки, о. Івана Чировського, о. Василя Петрова і, врешті, до сьогоднішнього пароха – о. Михайла Дроздовського. Саме йому судилось завершити мрію попередників. І треба сказати, що о. Михайло виказав неабиякий організаційний хист, вкладаючи в розбудову парафії не просто енергію, але своє серце і душу.

Посвячував новозбудований храм Владика Іван Бура, у співслуженні майже 20 священиків і чудового парафіяльного хору під керівництвом Олі Чепак.

Після урочистого обходу нового храму Єпископ І. Бура очолив Божественну Літургію, дияконував протодиякон о. Смолило, а співав чикаґський хор „Благовість" з собору свв. Володимира й Ольги під керівництвом Олени Новик-Балабан.

Після відправ розпочалася концертна програма. З вітальним словом на концерті виступила культосвітній референт парафії Ольга Міґелич, а вела концерт Віра Іваницька.

Першим виступив Дитячий хор, художнім керівником якого є О. Чепак. То був такий чарівний спів, що про нього хочеться говорити окремо.

Відтак промовляв о. архимандрит І. Кротець з Чикаґо і передав для парафії Покрови Пресвятої Богородиці дар від парафії свв. Володимира й Ольги. Ще від парафії свв. Володимира й Ольги виступав з вітальним словом член Парафіяльної ради, студент теології Тарас Матві-

(Закінчення на стор. 29)

Не згасне пам'ять про Берестечко

Всеукраїнська проща на „Козацьких могилах"

Євген Цимбалюк

ПЛЯШЕВА, Рівненська область. – 17 червня, в другу неділю після П'ятдесятниці – в Неділю Всіх Святих Землі Української територія Музею-заповідника „Поле Берестецької битви" перетворилася, вже за багаторічною традицією, в урочисте і велелюдне вшанування світлої пам'яті українських козаків, які тут, на волинській землі, впали смертю героїв у страшній січі з польським військом, що тривала від 28 червня до 10 липня 1651 року.

Поминально-пошанувальні заходи довкола „Козацьких могил" цього разу тривали три дні. Головною подією у програмі була Всеукраїнська проща, з Божественною Літургією та Панахидою, яку очолив Первоєрарх Української Православної Церкви Київського патріярхату Святіший Філарет.

У своїй глибокодумній проповіді Патріярх пояснив суть і ознаки людської святости та патріотичний сенс незабутньої Козацької епохи України – епохи національно-визвольної боротьби за свободу і незалежність, і наголосив, що усіх тих відомих і невідомих козаків, селян, міщан, дрібних шляхтичів можна і треба вважати нашими українськими святими, бо боролися вони не за власні інтереси, а за батьківську віру та за волю – „любили Україну в собі, а не себе в Україні".

Після Богослужіння, в урочистому покладанні квітів до пам'ятника героям-козакам взяли участь Патріярх Філарет, архиєреї, священики, представники влади та громадськости, члени багатьох козацьких організацій України.

Діяв юнацький табір „Козацький гарт". Сотні людей, яких хвилює історія Козаччини, мали змогу

(Закінчення на стор. 13)

Під час прощі на „Козацьких могилах" у Пляшевій. (Фото: Євген Цимбалюк)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Спільна молитва за жертви війни

КИЇВ. — У парку Перемоги у Києві 22 червня за душі жертв Другої світової війни разом молилися представники Українських Православних Церков Київського та Московського патріярхатів, Української Автокефальної, Греко-Католицької, Римо-Католицької та інших Церков. Разом з священиками квіти до Пагорбу безсмертя поклали представники об'єднаної опозиції. Кілька сотень людей вшанували пам'ять тих, хто не повернувся з війни, хвилиною мовчання. Микола Томенко, заступник голови Верховної Ради, сказав: „Ми сьогодні намагалися засвідчити християнський підхід до цієї сумної дати і закликаємо всіх згадувати, молитися і пам'ятати". Арсеній Яценюк, народний депутат, теж закликав: „Помолімося за нивинно убитих. Така скорботна традиція, але ця традиція єднає націю. Ми єдині в тому, що схиляємо голови, але йдемо далі". *(„5-канал")*

Касацію у „газовій справі" перенесли

ХАРКІВ. — Розгляд касації на вирок колишньому прем'єрові Юлії Тимошенко у справі щодо газових контрактів перенесли на 12 липня. Відповідне рішення Вищий спеціялізований суд з розгляду цивільних і кримінальних справ ухвалив 26 червня. У суді вирішили, що до 12 липня необхідно з'ясувати реальні обставини хвороби Ю. Тимошенко. На засіданні державне звинувачення просило суд перенести розгляд касації на дату після 10 липня – до цього часу, за рішенням харківського суду, мають бути відомі результати судово-медичної експертизи щодо стану здоров'я Ю. Тимошенко. Захист колишнього прем'єра виступив проти перенесення засідання. Сама Ю. Тимошенко у своєму зверненні просила суд розглянути касацію на вирок у газовій справі за її відсутности. *(Радіо „Свобода")*

В. Пшонка про справу Є. Щербаня

КИЇВ. — Генеральний прокурор України Віктор Пшонка і Посол США в Україні Джон Тефт 25 червня провели зустріч, в ході якої обговорили резонансні кримінальні справи, зокрема про вбивство народного депутата Євгена Щербаня. „Матеріяли, які були зібрані під час досудового слідства, дозволяють слідчим робити певні висновки, однак, тільки суд має розставити всі крапки над „і", тим більше, що слідство у справі ще не завершене", – сказав В. Пшонка дипломатові. Вони також обговорили питання реформування кримінальної юстиції в Україні в цілому. Дж. Тефт цікавився практичними кроками української правоохоронної системи, спрямованими на впровадження норм Кримінально-процесуального кодексу України, який набирає чинности 19 листопада цього року. Крім того, Посол запропонував допомогу США в подальших консультуваннях українських законодавців з питань наближення українського законодавства до норм і практик демократичних держав. Генпрокурор України В. Пшонка заявив, що екс-прем'єр України Юлія Тимошенко перебуває в статусі свідка у справі про вбивство в 1996 році народного депутата Є. Щербаня. *(„Кореспондент")*

Переслідують опозицію у Донецьку

ДОНЕЦЬК. — Правоохоронні органи переслідують громадських активістів та кандидатів у депутати від об'єднаної опозиції, повідомив 25 червня депутат фракції „БЮТ-Батьківщина" Михайло Волинець. За його словами, того ж дня на допит до Київського районного відділу міліції Донецька викликали керівника місцевого осередку Всеукраїнського об'єднання ветеранів Чорнобиля Володимира Деркача. „Уже відомо, що В. Деркач буде єдиним кандидатом від об'єднаної опозиції з округи ч. 41 у Донецьку. Ми пов'язуємо цей допит саме з його активною громадянською та політичною діяльністю", – заявив М. Волинець. Депутат нагадав, що недавно були спроби влади притягнути до кримінальної відповідальности провідників харківського чорнобильського руху – Володимира Проскуріна, Петра Прокопенка та Володимира Білоєнка. *(Бі-Бі-Сі)*

Володимир Огризко: „Україна переможе, бо вона вічна"

Як уже повідомлялося, 21-22 травня Чикаґо приймало учасників заініційованої НАТО зустрічі, на якій ішлося про перспективи альянсу. Напередодні, 19 травня, у цьому ж місті відбулася Міжнародна конференція, присвячена взаєминам між Україною і НАТО. На ній з головною доповіддю виступив колишній міністер закордонних справ України Володимир Огризко. Після конференції він люб'язно згодився відповісти на запитання нашого чикаґського кореспондента Данила Яневського. Нижче вміщуємо текст цієї розмови.

Днями завершила працю зустріч НАТО у Чикаґо. Про Україну там не згадували, хіба що приділили один абзац у підсумковій декларації. Чому так сталося?

На жаль, це так. Причиною вважаю нерозумну, неадекватну політику нашої влади, яка не хоче розуміти значення питань безпеки для процесу державотворення. Це – наслідок відсутности у теперішніх керівників України державного мислення, наслідок концентрації зусиль не на зміцненні держави, а на використання її можливостей для самозбагачення. Для них Україна є лише територією для заробляння грошей, і не більше.

Згорнуто курс на вступ України до НАТО, пригальмовано процес інтеґрації до Европейського союзу. Чому?

Тому що усе це передбачає проведення демократичних перетворень, реформування судової системи, подолання корупції та інших заходів, що просто не належать до пріоритетів владної Партії Реґіонів. Адже НАТО – це не тільки військова організація, але й ті самі демократичні стандарти. Та вони теперішній владі не потрібні. І все ж ми мусимо залишатися оптимістами. Жодна влада не є вічною, не назавжди прийшла і ця. Ми ще повернемося до практичних кроків на шляху до Північноатлантичного альянсу, але врахуємо свої помилки. Врешті, зустріч підтвердила, що двері для України до НАТО залишаються відкритими. Питання тільки, для якої. Для теперішньої – безумовно, ні, для демократичної – безумовно, так. Отже, питання полягає у тому, коли ми зможемо відповідати їхнім критеріям. Це вже наше домашнє завдання, яке почнемо виконувати після зміни влади.

Оглядачі звернули увагу на те, що Володимир Путін фактично проіґнорував саміт. Якими Ви бачите взаємини між НАТО та Росією найближчим часом?

У Декларації мене здивували кілька речей, які стосувалися Росії. Наприклад, „Співпраця між НАТО і Росією має стратегічну вагу, оскільки сприяє створенню спільного простору миру, стабільности та безпеки…", чи „НАТО і Росія поділяють спільні інтереси у сфері безпеки…".

Невже НАТО поділяє підходи Росії до безпеки, приміром, на Північному Кавказі, у Нагірному Карабаху, Придністров'ї, Сирії чи Ірані? Невже нахабне поводження Чорноморської фльоти Росії в Україні сприяє створенню того самого простору „миру стабільности та безпеки" на сході Европи? Чи, може, у НАТО вирішили, що усе це належить до сфери інтересів Росії і не збираються реаґувати?

Можна почути, що НАТО тепер зосереджене на проблемах Афганістану, боротьби з тероризмом та піратством, тому, мовляв, на інше не вистачає сил. Але це не може бути виправданням для альянсу, який претендує на глобальний вплив. Яким би не був внесок Росії у ці операції, вони не можуть заперечити головне – що Росія продовжує розглядати НАТО і США як потенційних супротивників і готова навіть до упереджувальних військових ударів. На цьому тлі заклики до продовження дискусії з питань, де є розбіжності, виглядають такими, котрі заохочують Росію до наступних неадекватних дій. Така позиція НАТО видається мені відверто слабкою. Як в альянсі в цілому, так і в столицях його провідних країн-членів ніяк не можуть набратися рішучости для розмови з Росією на рівних, з вимогами відповідного цивілізованого поводження, а не кволими і ні до чого не зобов'язуючими закликами виправити наслідки своїх дій, як, наприклад, у Грузії. Тому моя прогноза є доволі песимістична: допоки НАТО не матиме своєї чітко означеної „російської" політики, яка буде твердою та принциповою, жодних позитивних змін чекати не варто.

Під час зустрічі між президентами України та Афганістану було оголошено про зацікавленість України посилити свою присутність в Афганістані. Чи це реально?

Боюсь, що після виведення військ НАТО та партнерів з Афганістану ситуація там принципово зміниться. Та й зараз назвати її сприятливою я б не насмілився. Маю великий сумнів у здатності кабульської адміністрації навести лад у країні та запевнити належну безпеку, зокрема чужоземцям. За цих обставин вести мову про українську присутність в Афганістані означає не розуміти реального стану справ. А на стабілізацію ситуації в тій країні можуть піти роки. Тому вважати ці пляни реалістичними я не став би. Ну, а коли нема більше з ким зустрічатися, то чому б не пофантазувати і на „афганську" тему? Додав би до цього і так званий „афганський синдром", якого не позбулися в Україні і досі. Пам'ять про жахи тієї безглуздої війни жива. Мені важко собі уявити українців, які б погодилися знову, але цього разу вже добровільно, лізти у те пекло.

Аналітики говорять, що такого несприятливого міжнародного становища Україна не знала за всю свою новітню історію. Кинувши за ґрати Юлію Тимошенко, влада зіпсувала стосунки з Заходом, а не віддаючи всього, чого хоче Путін, також і з Москвою. Чи є якийсь вихід з ситуації?

Варіянтів два: один демократичний, законний, інший – вуличний, бунтівний. Я дуже не хотів би, щоб розвиток подій пішов некерованим шляхом, бо це може мати для України жахливі наслідки. Я вірю у природний розум і здоровий глузд українців, які не дадуть знову, вже вкотре, обманути себе. На парляментських виборах у жовтні ми усі маємо показати „червону картку" цій владі і почати процес відсторонення її від управління державою. Але це треба зробити настільки потужно і переконливо, щоб ні у кого не залишилося сумнівів у тому, що люди хочуть змін. Лише після цього відбудуться зміни й у зовнішній політиці.

Що можна буде і потрібно буде зробити?

Насамперед, відновити довіру у взаєминах з Европейським союзом і НАТО. Це не так важко. Поміняти доктрину зовнішньої політики України, раз і назавжди відкинувши недолугу концепцію „позаблоковости". Ще раз зафіксувати нашу абсолютну незгоду бути зоною чиїхось інтересів. Взаємини з Росією будувати лише на основі норм міжнародного права. Щодо теперішньої влади, то у неї практично вже немає простору для маневру, вона власними руками загнала себе у глухий кут. Існує велика вірогідність того, що наступним кроком Заходу стануть адресні санкції проти українських можновладців.

Чи за таких обставин влада не ризикне на „союз непорушний" з Москвою? Наприклад, у вигляді Митного чи Евразійського союзу, і на підставі спільности „радянської крови"?

(Закінчення на стор. 29)

Чемпіонат з футболу Евро-2012 завершується

Висліди змагань у чвертьфіналі 21-24 червня

Чехія – Португалія	0:1
Еспанія – Франція	2:0
Німеччина – Греція	4:2
Англія – Італія	2:4

На чемпіонаті Европи з футболу Евро-2012 21 і 23 червня відбулися чвертьфінальні змагання. На 27 і 28 червня призначені напівфінали і на 1 липня – фінал чемпіонату в Києві. За право грати у фіналі змагатимуться Португалія і Еспанія 27 червня у Донецьку, Німеччина та Італія 28 червня у Варшаві.

В останніх групових змаганнях 19 червня Україна програла Англії з рахунком 0:1 і, таким чином, вибула з подальшої боротьби за чашу Евро-2012. Угорський арбітр Віктор Кашаї не зарахував ґоль Марка Девіча у ворота збірної Англії на 63-ій хвилині зустрічі. Федерація футболу України (ФФУ) заявила, що не подаватиме апеляцію на рішення цього судді. Про це заявив президент ФФУ Григорій Суркіс.

Він також сказав, що Олег Блохін залишиться тренером і готуватиме команду до відбіркового турніру Чемпіонату світу 2014 року. Сам він залишає ФФУ і не буде бальотуватися на посаду президента.

Андрій Шевченко вирішив завершити виступи у національній збірній України. Український нападник Андрій Воронін таж прийняв рішення завершити кар'єру в національній збірній.

Канцлер Німеччини Анґела Меркель вболівала 22 червня за німецьку збірну на стадіоні в Ґданську. Вона вперше побувала на Евро-2012. Від поїздки до України на групові змагання німецької збірної А. Меркель, як відомо, відмовилася.

Невідомо, чи поїде німецький канцлер на фінал турніру до Києва в разі, якщо німці пройдуть до вирішального кола. Вона і члени її уряду досі утримувалися від відвідин змагань в Україні на знак протесту проти політики Віктора Януковича та поводження з ув'язненою опозиціонеркою Юлією Тимошенко.

Для участі в ході вболівальників збірної України 19 червня на Хрещатик привезли 600 вояків з трьох військових частин, зокрема з київського Президентського полку, бриґади з Білої Церкви й навчального центру „Десна". Їх одягли в уживаний одяг, декого навіть у жіночий. Видавали військових у них лише однакові гумові капці. Після виступу співачки Руслани воякам не дали подивитися футбол і вивели з фан-зони.

Статтю „Янукович і компанія вкрали під евро-2012 чотири мільярди долярів?" опублікувавна Радіо „Свобода" Василь Зілгалов. „На Заході вимагають від УЕФА розслідувати 4-мільярдний (в долярах) корупційний обман, коли були свідомо завищені ціни об'єктів Евро-2012, а фонди були привласнені людьми із влади у Києві через купу підставних компаній", – сказано у статті.

Про фінальні змагання і закриття Евро-2012 „Свобода" повідомить в наступному числі.

Суддя Віктор Кашаї, який не зарахував ґоль під час матчу, але згодом визнав свою помилку. (Фото: ФФУ)

Журналові „Самостійна Україна" – 75 років

Сергій Брунь

КИЇВ. – 2 червня в центрі столиці, в історичному будинку, де міститься Національна спілка письменників України, відбулася науково-практична конференція з нагоди 75-річного ювілею журналу Організації Державного Відродження України (ОДВУ) „Самостійна Україна".

Заснований 1937 року в США журнал „Україна" виходив до 1944 року. Коли Президент Френклін Делано Рузвельт став союзником Йосифа Сталіна в антигітлерівській коаліції, почався тиск і переслідування українських організацій в США, журнал ОДВУ перестав виходити. Поновили видання журналу 1948 року під назвою „Самостійна Україна".З 1993 року журнал незмінно виходить в Україні.

Відкрили урочистості „Маршем українських націоналістів". У вступному слові головний редактор „Самостійної України", голова Центрального проводу ОУН (д) Павло Дорожинський згадав історію створення ОУН, заснованої з ініціятиви першого голови Проводу полковника Євгена Коновальця, коротко заторкнув історію виходу журналів, згадавши своїх попередників на посаді редактора і цікавих авторів.

Докладну інформацію про заснування і перші кроки пресового органу ОДВУ подав член редколегії „Самостійної України" і член Центрального проводу ОУН (д) Олег Ціборовський.

Початку виходу видання під назвою „Самостійна Україна" і цікавим публікаціям, які друкувалися на його шпальтах впродовж 1948-1969 років, торкнувся у своїй доповіді член Центрального проводу ОУН (д) Микола Сава. В продовження цього виступу, про відтворення на сторінках видання подій 1970-их–1980-их років розповів член Центрального проводу ОУН (д), журналіст Сергій Брунь.

Про новітню історію журналу з 1990 року до наших днів розповів член член Центрального проводу ОУН (д) Віктор Світайло. Істотним доповненням цього виступу стали спогади члена Київського міського проводу ОУН (д) Онисі Дубчак. Вона розповіла про перші роки виходу журналу в Україні.

Як багато уваги „Самостійна Україна" приділяла історичній і військово-патріотичній тематиці, розповів Львівський обласний провідник ОУН (д) д-р Ярослав Середницький.

Те, що видання з плином років не втратило авторитету, свідчать вітання, які надіслали редакції з України та з-поза меж держави багато осіб та організацій.

З вітальним словом на адресу журналу виступив учасник Похідних груп ОУН Осип Барецький, від товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса і Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих журнал привітав довголітній в'язень сумління Вадим Павлов. Поетичне вітання виголосив багаторічний читач видання Володимир Голобородько.

З-поміж учасників конференції були представники Національної спілки журналістів України, Національної спілки письменників України, президент Федерації Світових Лікарських товариств, академік Любомир Пиріг.

На завершення ювілейної конференції пролунав Гимн України. Після того всі бажаючі мали змогу ознайомитися з унікальними числами журналу 1940-их–1980-их років, а головний редактор „Самостійної України" О. Дорожинський дав інтерв'ю для низки видань.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Треба змінити владу, а не Конституцію

КИЇВ. — Лише 4.1 відс. українців головною причиною складної соціяльно-економічної ситуації в Україні вважають недосконалість чинної Конституції. Про це 23 червня повідомив науковий консультант Центру Разумкова Микола Мельник, коментуючи рішення Президента про створення Конституційної асамблеї для внесення змін до основного закону. Соціолог зазначив, що переважна більшість громадян вбачають головну проблему країни в неналежній діяльності влади. Зокрема за даними соцопитування Центру Разумкова, 31.3 відс. опитаних найголовнішою причиною складної соціяльно-економічної та політичної ситуації в Україні назвали високий рівень корупції. 18.2 відс. бачать корінь всіх проблем в переважанні в керівництва держави особистих інтересів над суспільними. 14.4 відс. відзначають іґнорування представниками влади Конституції і законів України. 13.3 відс. вказують на неефективне управління державою через некомпетентність його керівництва. Водночас 7.4 відс. не вважають соціяльно-економічну та політичну ситуацію в Україні складною. 11.3 відс. не змогли відповісти на запитання або вибрали інший варіянт. „Закономірно, що у громадян зформувався сталий образ Конституції як об'єкта неефективних експериментів, кожен з яких призводить до погіршення ситуації в державі. Тому побоювання, що чергова зміна Конституції в умовах низького рівня довіри до влади може супроводжуватися суспільно-політичними ускладненнями чи зумовити їх, не є безпідставними", – зазначив М. Мельник. *(„Українська правда")*

Перші лавреати премії ім. С. Бандери

ЛЬВІВ. — Перші лавреати Львівської обласної премії ім. Степана Бандери оголошені на сесії Львівської обласної ради 26 червня. Як повідомив голова Львівської облради Олег Панькевич, обрано чотирьох лавреатів у трьох номінаціях. У номінації „Громадська діяльність" лавреатом став публіцист і видавець з Дрогобича Олег Баган. У номінації „Політична діяльність" премію присудили правозахисникові та політикові з Полтавської области Олександрові Панченкові. Лавреатами в номінації „Науково-освітня національна державотворча діяльність" стали автор і упорядник книги „Крути. Січень 1918" Ярослав Гаврилюк та історик зі Львова Євген Перепічка, автор праці „Феномен Степана Бандери". Премію ім. С. Бандери Львівська обласна рада заснувала в березні цього року. Її грошова вартість становить 20 тис. грн. Грошову винагороду вручать 30 червня – в річницю проголошення Акту відновлення незалежности України у Львові в 1941 році. С. Бандера народився 1 січня 1909 в селі Старий Угринів Калуського району Івано-Франківської области в сім'ї греко-католицького священика. З 1940 року очолив ОУН. 15 жовтня 1959 у Мюнхені аґент КҐБ Богдан Сташинський пострілом з спеціяльного пістолета (стріляв ампулами з ціяністим калієм) вбив С. Бандеру. Він похований на цвинтарі у Мюнхені. *(„Кореспондент")*

Щоб модернізувати держслужбу

КИЇВ. — Модернізація державної служби в Україні є одним з пріоритетів у контексті економічних реформ. На цьому наголосив Прем'єр-міністер Микола Азаров у вітанні державним службовцям з нагоди їх професійного свята 23-червня. „Сьогодні уряд України робить рішучі кроки для виконання Програми економічних реформ, одним з пріоритетів якої є модернізація державної служби, формування ефективної системи державного управління, спрямованої на задоволення потреб суспільства та поліпшення життя громадян", – зауважив Прем'єр-міністер. Він відзначив важливий внесок держслужбовців у державотворення, вирішення соціяльно-економічних питань розвитку країни. „Нехай і надалі ваш професіоналізм і патріотизм сприяють розвиткові Української держави, підвищенню добробуту громадян", – додав М. Азаров. *(„Укрінформ")*

АМЕРИКА І СВІТ

Звинуватили у неповазі до Конґресу

ВАШІНҐТОН. — У Вашінґтоні розгоряється політичний скандал, який може обернутися серйозними наслідками для Президента і всієї виконавчої гілки влади. Республіканські конґресмени 22 червня звинуватили Генерального прокурора Еріка Голдера і Президента Барака Обаму у приховуванні правди про таємну програму боротьби з Мехіканськими наркокартелями. Коли Генеральний прокурор відмовився надати конґресменам усі документи, комісія Палати Представників США, яку контролюють республіканці, запропонувала проголосувати за те, щоб звинуватити Е. Голдера в неповазі до Конґресу. Політичне протистояння між Білим Домом та Конґресом спалахнуло через таємну програму „Швидко та нестримно" („Fast and furious"), яку проводило Федеральне бюро боротьби з незаконним обігом алкоголю, тютюну, наркотиків та зброї три роки тому. В рамках програми бюро постачало у Мехіко вогнепальну зброю, за переміщенням якої повинні були слідкувати спецаґенти. Це мало допомогти спецслужбам виявити ватажків картелів. Але, з невідомих причин, сотні одиниць цієї зброї зникли з поля зору аґентів. Згодом автомати та пістолети з федерального арсеналу були використані злочинцями у сутичках з поліцією як на території Мехіко, так і у США. В одній з таких перестрілок загинув аґент прикордонної служби США Браян Тері. Через місяць після його смерти програму закрили. Член Конґресу демократ Керолін Мелоні каже, що справа роздута штучно, аби зашкодити можливостям Б. Обами на переобрання на виборах восени. *(„Голос Америки")*

Сирія перебуває у стані війни

ДАМАСК, Сирія. — Президент Сирії Башар Асад заявив, що його країна перебуває у стані війни – через 15 місяців після початку збройного повстання. Звертаючись до свого нового кабінету, Б. Асад сказав, що у подібній ситуації необхідно використовувати всі способи для досягнення перемоги. „Ми сьогодні живемо у стані війни, у повному сенсі цього слова, тому вся наша політика, всі сили держави мають бути спрямовані на досягнення перемоги", – заявив Б. Асад. Він скритикував країни, що закликали його піти зі своєї посади, сказавши, що Захід „бере і ніколи не дає, і це завжди стає очевидним. Ми хочемо добрих стосунків з усіма країнами, але ми маємо знати, у чому полягають наші інтереси", – додав президент Сирії. Сирійське державне телебачення повідомило, що 26 червня новий уряд країни склав присягу в присутності Президента Б. Асада. Незважаючи на зміни в уряді, міністри оборони і внутрішніх справ залишилися на своїх постах. Одночасно з заявою Б. Асада США висловили думку, що „доведений до відчаю" Б. Асад втрачає владу. Тим часом у передмістях сирійської столиці Дамаску тривають запеклі бої між повстанцями і урядовими військами. *(„День")*

У Сербії засудули колишніх вояків

БЕЛГРАД, Сербія. —Суд у Сербії 26 червня засудив до позбавлення волі 14 колишніх вояків за причетність до одного з найжорстокіших епізодів війни Хорватії за незалежність. За даними суду, вони вбили 70 мирних мешканців Хорватії у східньому селищі Ловас у 1991 році – 22 з них примусили пройти через мінне поле. Засуджені отримали терміни від чотирьох до 20 років позбавлення волі. За словами речника звинувачення, цим судовим процесом Сербія вибачилась перед всіма жертвами військових злочинів у колишній Югославії. *(Бі-Бі-Сі).*

Президентом Єгипту став М. Мурсі

КАЇР, Єгипет. — Мохамед Мурсі став переможцем президентських виборів у Єгипті. Про це 24 червня повідомила Центральна виборча комісія країни. За її даними, він набрав 13 млн 230 тис. голосів. Його суперник Ахмад Шафік, останній голова уряду країни за часів колишнього президента Госні Мубарака – 12 млн. 347 тис. голосів виборців. Як передають інформаційні аґентства, десятки тисяч прихильників М. Мурсі святкували перемогу на площі Тахрір у Каїрі. Президентські вибори у Єгипті відбулися 17 червня. Увесь цей час не припинялося протистояння між прихильниками обидвох кандидатів на президентську посаду. *(Бі-Бі-Сі)*

НА ТЕМИ ДНЯ

Українська молодь Росії будує своє майбутнє

18 травня Верховний суд Російської Федерації прийняв рішення про ліквідацію єдиної української громадської організації „Об'єднання українців Росії" (ОУР). Українська Всесвітня Координаційна Рада заявила рішучий протест проти систематичної політики репресій з боку керівництва Російської Федерації щодо української етнічної меншини на теренах Росії, спрямованої на обмеження її культурних, духовних та інших потреб. Міністерство закордонних справ України зайняло рішучу позицію на переговорах з російською стороною щодо відновлення діяльности ОУР і заявило 18 травня, що ліквідація ОУР свідчить про упереджене ставлення до діяльности української діяспори та суперечить традиційній дружбі між двома народами. Тим часом до „Свободи" надійшла стаття голови Саратовського українського молодіжного клюбу „Ватра", координатора українського молодіжного руху в Росії, члена правлінь ОУР і Українського культурно-просвітницького центру „Родина" Олександра Двоєконка, яку вміщено нижче.

Олександер Двоєконко на Українському молодіжному форумі Росії.

Відомо, що на території Російської Федерації найбільшою за чисельністю є українська діяспора. Етнічні українці або їхні нащадки представлені фактично у всіх сферах суспільно-політичного та громадського життя країни. Однак, мушу сказати, що в сьогоднішній Росії беззаперечною нормою стала швидка асиміляція українського населення в містах. З кожним новим переписом можна бачити тенденцію до зменшення кількости української громади. За таких обставин усе більшого значення набирає діяльність місцевих українських громад.

Прикладом такої діяльности може бути історико-етнографічна експедиція „Чумацький шлях-2011", яка відбулася під патронатом Українського культурно-просвітницького центру „Родина" (Саратов) Міжреґіональної громадської організації „Наукове товариство україністів ім. Тараса Шевченка". Ідейним надхненником та керівником експедиції є історик-україніст Ігор Шульга.

Учасники експедиції розпочали її з Саратова, відвідали 13 сіл, де селилися і до цього часу проживають українці (чого варті назви сіл – Гончари, Золотарі), дісталися до солоного озера Ельтон у Волгоградській області, з якого в

(Закінчення на стор. 20)

АНТИПОСТАТІ

Прикрившись митрополичою рясою

Сергій Горицвіт

Цьогорічні події в середовищі Української Православної Церкви Московського патріярхату залишаються в центрі уваги української громадськости, бо виходять за церковні межі і несуть загрозу мирові й стабільності у суспільстві. Далі точаться гострі суперечки щодо лютневого синоду, що відбувся всупереч забороні Митрополита Володимира (Сабодана). У зв'язку з цим варто пильніше придивитися до постаті й діянь головного ініціятора заколоту – Митрополита Одеського й Ізмаїльського Агафанґела (Савіна).

Митрополит Одеський й Ізмаїльський Агафанґел.

Сам він себе називає „соратником Віктора Януковича" і де тільки може, вміщує фото, на якому він зображений поруч головного „реґіонала", коли той ще був кандидатом у президенти.

В 2004 році Митрополит Агафанґел брав активну участь у передвиборчій кампанії, виступав на різних зборах Партії Реґіонів. З нехристиянською злобою проклинав учасників Помаранчевої революції. Виступаючи на зборах в Одесі 23 листопада 2004 року, називав учасників Майдану аґентами США, кари небесні кликав і на голови галичан.

У 2010 році Митрополит став депутатом Одеської обласної ради за списком Партії Реґіонів.

В одному інтерв'ю цей лютий ненависник українства договорився до того, що назвав Львів „нашою Чечнею". Агафанґел був і залишається ворогом соборности України, називає її Малоросією. Усі свої надії покладає на відродження „великої" Росії, пов'язуючи це з президентською діяльністю Володимира Путіна, якого вважає „однією з найбільших постатей у російській історії".

Мало хто з українських релігієзнавців і журналістів сумнівається в тім, що Митролит Агафанґел рветься до керма в Українській Православній Церкві Московського патріярхату. Саме з його ініціятиви і під його керівництвом відбулося нелеґітимне засідання Синоду УПЦ МП – всупереч письмовій забороні з боку Митрополита Володимира (Сабодана). Користуючись тим, що глава церкви хворіє, проросійські сили пішли в наступ на тих осіб в УПЦ МП, які прагнуть зберегти її відносну автокефальність.

На цьому засіданні Синод вивів зі свого складу і позбавив посади керівника Відділу зовнішніх церковних зв'язків, особистого секретаря Митрополита Володимира – Архиєпископа Олександра (Драбинка), без якого хворому Митрополитові Володимирові буде тяжко керувати Церквою.

Наступним кроком у цьому підступному пляні має стати внесення до статуту УПЦ МП правила, згідно з яким московський Патріярх Кирило буде призначати єрархів УПЦ МП. Якщо це станеться, то В. Путін отримає надзвичайно потужний важіль впливу на справи в Україні.

Дуже прикро, що українська держава, заклопотана своїми політичними та економічними негараздами, „Евро-2012", не помічає серйозної загрози національній безпеці: „промосковська" група в УПЦ МП активно веде справу до того, що ця Церква невдовзі буде залежати не від офіційного Києва, а цілком і повністю від Москви.

Одеса

Українці Канади мали ділову зустріч з представниками уряду

ОТАВА. – 31 травня делеґація провідників українсько-канадської громади мала діловий обід з міністром закордонних справ Канади Джоном Бейрдом, під час якого були обговорені проблеми та пріоритети взаємин між Канадою та Україною. Обід відбувся після ранкових нарад Канадсько-українського дорадчого комітету (КУДК), в яких взяли участь високопоставлені службовці федерального уряду, зокрема депутат, парляментський секретар міністра закордонних справ Боб Дешерт; голова канадсько-української парляментської Групи дружби Роберт Сопук; члени парляменту Владислав Лізон, Бернард Тротьє, Лорі Гоун, Тед Опіц, голова сенатського комітету у закордонних справах Райнел Андрейчук. Також був присутній недавно призначений працівник Посольства України Марко Шевченко.

Делеґацію від української громади очолив голова КУДК Ярослав Балан, до її складу входили секретар Конґресу Українців Канади (КУК) Анна Шиптур, голова Канадсько-Української Фундації Богдан Онищук, голова Канадсько-української торговельної палати Зенон Поточний, виконавчий директор Ліґи Українців Канади Борис Потапенко, голова Отавського відділу Українського Національного Об'єднання Павло Міґус і виконавчий директор КУК Тарас Залуський.

Делеґація від канадсько-українських організацій представила міністрові Дж. Бейрдові та канадським урядовцям три ключові теми: важливість провідництва Канади в галузі перевірки стану людських прав і верховенства закону в Україні; співпраця канадського та українського урядів у забезпеченні чесности і прозорости осінніх виборів до Верховної Ради; необхідність для Канади залишатись активною у впливі на Україну в ділянці розвитку громадянського суспільства", – заявив голова КУДК Я. Балан.

Делеґація також закликала до створення можливостей для збільшення української іміґрації до Канади, до активнішої підтримки українського громадянського суспільства з боку Міжнародної канадської аґенції розвитку, а також до надання Канадою медичної допомоги колишнім українським міністрам Юрієві Луценкові та Валерієві Іващенкові, які перебувають у в'язниці за політично мотивованими звинуваченнями.

„Враховуючи останні події в Україні, ми закликаємо канадський уряд надіслати значну місію спостерігачів за виборами в Україні на цьогорічні осінні вибори до Верховної Ради, в тому числі велику кількість спостерігачів на якомога довший час, – заявив голова Канадсько-Української Фундації Б. Онищук.

„Канада відіграє ключову ролю у сприянні розвиткові громадянських суспільних груп, що працюють в галузі прав людини, освіти та правової реформи, оскільки сильне громадянське суспільство є найкращим ґарантом демократичного розвитку в Україні", – підкреслила Анна Шиптур.

Б. Потапенко закликав уряд Канади „використати всі можливі засоби, щоб довести до відома українського уряду стурбованість Канади реґресивним розвитком подій в Україні та застерегти уряд України щодо можливих наслідків його антидемократичних дій".

З. Поточний у своєму виступі заторкнув питання переговорів про вільну торгівлю, проблему корупції в Україні та загальний діловий клімат. „Ми підтримуємо заходи щодо розширення торговельних зв'язків між Канадою та Україною, включно з договором про вільну торгівлю між обома країнами. Ми також віримо, що у випадку ратифікації будь-якого такого договору Канада повинна бути певна, що канадські інвестори в Україні будуть захищені, що там будуть втілені антикорупційні заходи, поважатимуться права людини і пануватиме верховенство закону.

Дякуючи міністрові Дж. Бейрдові, Я. Балан нагадав, що українські делеґації зустрічалися з політиками та посадовими особами федерального уряду протягом усієї 120-літньої історії української громади в Канаді. Він зазначив, що „Дорадчий Комітет дає нам можливість для реґулярного спілкування з урядом та обміну думками і досвідом спільноти з обраними посадовими особами, котрі реалізують державну політику".

КУК

Конференція українських журналістів Північної Америки відбулася на Союзівці

Рома Гадзевич і Юрій Клюфас

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк.— Спілка українських журналістів Північної Америки (СУЖПА) 19-20 травня провелав Центрі української спадщини на Союзівці свій Другий міжнародний конґрес, присвячений діяльностіукраїнських засобів масової інформації (ЗМІ).

На конференцію приїхали журналістиз США і Канади, включно з представникамигазет „Свобода" та „Український Тижневик" з Парсипані, Ню-Джерзі, „Америки" з Філядельфії, телевізійної програми „Контакт" з Торонто, газет „Українські вісті" з Едмонтону, Альберта, „Новий Шлях" з Торонто та журналу „Наша дорога" з Саскачевану, Канада. Крім того, прибули незалежні дописувачі-кореспонденти та ряд доповідачів з різних важливих тем, які стосуються української громади та ЗМІ.

На наступних два роки до керівництва СУЖПА вибрано Рому Гадзевич з Моріставну, Ню-Джерзі – президентом, Ігоря Длябогу з Форт Лі, Ню-Джерзі, – заступником президента, Марка Левицького з Едмонтону – заступником президента на західню Канаду, Володимира Кіша з Ошави, Онтаріо – заступником президента на східню Канаду, Оксану Башук-Гепбурн з Отави – заступником президента і зв'язковою для неурядових організацій, і колишнього президента Юрія Клюфаса – членом Управи.

Головним доповідачем на цьому з'їзді був Юрій Луканов з Києва, президент Незалежної медія-профспілки України (НМПУ), один з відомих і найкращих журналістів України, який говорив на тему „Що насправді діється в Україні? Погляд журналіста".

Першою точкою програми суботнього ранку 19 травня був виступ адвоката, громадського діяча та колишнього президента Світового Конґресу Українців і Українського Конґресового Комітету Америки Аскольда Лозинського – про наявну зміну української громади в Америці та теперішню важливу ролю українських кредитових спілок.

Засобом інтернету через „скайп" з Торонто підключився до праці з'їзду виконавчий директор Інституту Стратегічного Передбачення – та оглядача газети „Новий Шлях" Володимир Держко, який говорив про вміння „гакерів" і небезпеки з боку держав, включно з Китаєм, Росією і Україною, які хочуть контролювати потік інформацій на Інтернеті та перехоплювати його.

З наступною важливою доповіддю виступив Ігор Длябога, редактор бюлетеня „Розірвана завіса", який говорив про „блоґування" як новий засіб журналістики, підкреслюючи, що „блоґери" є впливовими в країнах, нищених війною і громадянським протистоянням. Як приклад він назвав Олену Білозерську, головного

(Закінчення на стор. 12)

До уваги наших читачів

У зв'язку з тим, що 4 липня, День Незалежности США, припадає на середу, яка звичайно є днем відіслання газети до друкарні, це число „Свободи" виходить подвійним (чч. 26 і 27), з датою 29 червня-6 липня. – **Редакція**.

АМЕРИКА І СВІТ

Київ – найбрудніша столиця Европи

ЛОНДОН. — За 20 років Київ перетворився з однієї з найзеленіших та найчистіших столиць Европи на найбруднішу. Про це свідчать висліди дослідження британського центру „Economist Intelligence Unit (EIU)", який поставив Київ на останню, 30-ту, сходинку оцінювання екологічности. Столиці скандинавських країн: Копенгаґен, Стокгольм, Осло отримали найвищі оцінки. „EIU", проводить обстеження міст на основі вісім факторів, – таких, як викиди „CO^2", енергетика, будівництво, транспорт, вода, якість повітря, відходи та землекористування, а також екологічна політика. Москва, Мінськ і Кишинів не брали участи в оцінюванні. Варшава зайняла 16-те місце, Будапешт – 17-те, Софія та Бухарест – 28-ме і 29-те відповідно. Головними бідами Києва є брудна вода та надзвичайна загазованість міста. Тепер мешканці столиці змушені вдихати більш як 20 видів шкідливих для здоров'я домішок, серед яких діоксид сірки, оксид вуглецю та діоксид азоту, стверджують фахівці. Другою бідою столиці є брудна вода, яку з-під крану пити просто неможливо через її шкідливість. Тим часом лікарі б'ютьна сполох: погана екологія сприяє високій захворюваності та низькій тривалості життя: в середньому киянин живе 71.5 року, а громадянин ЕС – на сім років довше. Київ виробляє найбільше відходів на душу населення серед інших міст Европи. Укладачі оцінювання підрахували, що один киянин за рік виробляє вдесятеро більше відходів, ніж важить сам. *(„День")*

„Eska Rock" вибачилася перед українками

ВАРШАВА, Польща. — Польська радіостанція „Eska Rock" 22 червня вибачилася перед громадянками України за непристойні жарти, які 20 червня озвучили двоє її ведучих в одній з ранкових програм. Вибачення польською, англійською, російською і французькою мовами, окрім... української, під звуки національного гимну України від імені радіостанції та працівників програми „Poranny WF" проголосив журналіст Міхал Фіґурський. „Прагнемо висловити своє глибоке співчуття з приводу наших висловлювань щодо українських жінок". Журналіст зазначив, що він разом з Кубою Воєвудським своїми висловлюваннями не хотіли образити українок, а втілилися в образ вигаданих осіб, які нібито були дуже засмучені через погані результати гри збірної Польщі з футболу і заздрили успіхам збірної України на „Евро-2012". „Просимо у вас вибачення і приносимо висловлення поваги". Міністерство закордонних справ України зажадало публічних вибачень від польських журналістів, які дозволили собі некоректні висловлювання про українок у польського радіо. Нагадаємо, двоє відомих польських журналістів К. Воєвудський та М. Фіґурський відповідатимуть перед судом за сказані ними непристойні жарти про громадянок України. *(„День")*

Щороку від наркотиків гине 200 тис. осіб

ЖЕНЕВА. — Щороку у світі внаслідок вживання наркотиків гине приблизно 200 тис. осіб. Про це повідомляє управління ООН з наркотиків і злочинности. У черговій доповіді фахівці оцінюють у 27 млн. кількість осіб з так званої„групи риску" серед наркоманів. Найпоширенішим наркотиком залишається марихуана, її курять 227 млн. осіб. За даними ООН, 2010 року приблизно п'ять відс. осіб на Землі хоча б раз використовували нелеґально придбані наркотики. Головним постачальником наркотиків на світові ринки залишається Афганістан. *(Радіо „Свобода")*

ПАРЕ пришле спостерігачів

СТРАСБУРҐ, Франція. — Парляментська Асамблея Ради Европи пішле на парляментські вибори в Україну 41 спостерігача. „Ми вирішили направити 41-го спостерігача", – сказав президент ПАРЕ Жан-Клод Міньйон на прес-конференції в Страсбурзі. За його словами, делеґацію ПАРЕ очолить депутат швайцарського парляменту Андреас Грос, який очолює групу соціялістів в ПАРЕ. Парляментські вибори в Україні відбудуться 28 жовтня цього року. *(Бі-Бі-Сі)*

Невигідно порівнювати навіть з радянщиною

Відомо, як московська комуно-імперська система однією рукою русифікувала підневільні народи, а другою позірно „розвивала" їхні національні культури – в такий лицемірний спосіб, щоб статистично вони нібито „процвітали", але водночас сутнісно в усьому відставали від культури „старшого брата". Тому після розпаду СРСРз його шовіністичною ідеологією „злиття націй"відновлені національні держави з ентузіязмом взялися за розвиток своїх культур. І можна по-доброму заздрити, як багато встигли зробити за 20 незалежних років три прибалтійські республіки, Грузія, Азербайджан, Молдова.

Для цієї самої святої мети постала й незалежна Україна, тим часом сьогоднішня її влада так затято стримує розвиток української національної культури, що деякі галузі невигідно порівнювати навіть з „досягненнями" совєтської доби. Наприклад, ділянку книговидання. До 1991 року видавництва України, що організаційно належали до Державного комітету видавництв, видавали по сім-вісім примірників книжок на одного мешканця країни. Середньостатистичний українець купував протягом року книжок на 11-12 дол. Сьогоднішні показники: видається одна книжка на одного мешканця країни, і купує він книжок за рік на 2.5 дол. – тоді, як середньостатистичний росіянин – на 19 дол., поляк – на 41 дол., француз – на 65 дол., німець – на 154 дол.

Експерти і соціологічні служби вказують, що український книжковий ринок майже повністю контролюється російськими компаніями, котрі завозять в Україну від 70 млн. до 90 млн. примірників книжок на рік.

І все це діється на тлі формально затвердженої ще у 2007 році програми державного фінансування україномовного книговидання „Українська книга". Президент Української асоціяції видавців Олександер Афонін назвав цю програму „ілюзією присутности державної підтримки" („Українська правда", 22 травня). Фінансовий обсяг цієї„підтримки" – 20 млн. грн. На ці гроші розраховують 120-130 видавництв в Україні, тому тиражі фінансованих державою видань такі мізерні, що, як стверджує О. Афонін, „ці книги не досягають читача. З 45 млн. книжок, виданих минулого року за державним замовленням, 18 млн. – це підручники і посібники, вони видавалися накладами 10,000-15,000, решта книжок, а це 60 відс., вийшло накладом 400-450 примірників". У десятках шкіл учні від першої до четвертої кляси змушені користуватися підручниками, яким уже по вісім–10 років.

З україномовними дитячими художніми виданнями взагалі катастрофіча ситуація: їх виходить менше, ніж по половині книжки на душу населення. Іншими словами, за такої, з дозволу сказати, державної підтримки цю порожнину у книговидавничій справі спритно заповнюють російські видавництва. І в цілому виходить результат, у якому, мабуть, і зацікавлена теперішня влада „реґіоналів": 82.2 відс. українського населення не читає книжок українських авторів.

Головною хибою програми „Українська книга" є те, що вона занадто одержавлена: самі урядовці визначають, якому видавництву,скільки грошей і для якого саме автора можна виділити. Замість того, як справедливо вважає О. Афонін, щоб „гроші давати споживачеві, тобто бібліотекам, і вони самі мають замовляти потрібні їм українські книжки".Але для того, щоб книжковий фонд кожної бібліотеки в Україні щорічно оновлювався, як це рекомендує Світова Бібліотечна Асоціяція, на 250 книжкових назв на тисячу населення, програма „Українська книга" повинна мати у своєму розпорядженні не 20 млн., а 500 млн. грн.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

„Куряча котлета по-київськи" – як це тоді було

Роман Ференцевич

Літо 1991 року. Тодішній керівник СРСР Михайло Ґорбачов вже більше не „генсек", а „президент", продовжує гарячкові заходи, щоб запобігти цілковитому розпадові російсько-комуністичної імперії, пропонуючи утворення нового чудернацького Союзу Суверенних Держав (ССД). Його американський колеґа, Президент Джордж Буш-старший, сприяє тим починам, бо – як застерігає його помічник з питань національної безпеки генерал Брент Сковкрофт – дезінтеґрація совєтської деспотії з її величезним арсеналом ядерної зброї становила б потенційно смертельну загрозу всьому світові.

Президент СШАДжордж Буш-старший промовляє в Києві 1 серпня 1991 року.

За таких обставин президенти Дж. Буш і М. Ґорбачов 31 липня 1991 року підписали в Москві Договір про зменшення і обмеження стратегічних наступальних озброєнь(СНО-1 / START-1).

Розуміючи ролю України як вирішального чинника у здійсненіпрограмитак званих перебудови і гласности, яку проводив у життя М. Ґорбачов, Президент Дж. Буш вирішив –вже повертаючись до Вашінґтону – зупинитися в неділю, 1 серпня, у Києві і виступити з промовою у Верховній Раді тодішньої Української РСР.

У зв'язку з цим Білий дім звернувся до Українського відділу державної радіостанції „Голос Америки" з проханням надіслати до Києва свого співробітника, завданням якого було перекласти на українську мову текст промови і згодом читати цей текст синхронно з тим, як Президент Дж. Буш виголошуватиме свою промову. Доручення виконати це завдання дістав Юрій Саєвич – довголітній працівник редакції і висококваліфікований, досвідчений перекладач.

У передодень плянованої промови – в суботу, 31 липня – випускним редактором української ранкової радіопрограми був автор цих рядків. Десь біля півночі дістаю дзвінок від Юрка з київського готелю „Дніпро":

– Щойно дістав текст промови, – говорить він. –Беруся перекладати, але вже на самому початку натрапив на перепону. Президент Буш розпочинає свій виступ цитатою першої строфи з вірша Володимира Сосюри „Любіть Україну". Знаєш, там про сонце, і вітер, і трави...

– Так, пригадую...

– Я також пригадую щось таке, але ти роздобудь ориґінальний текст цієї строфи і якнайшвидше потелефонуй мені на цей ось номер!

– Юрку, – відповідаю, – де опівночі у літню суботу на обезлюдненому Капітолійському узгір'ї Вашінґтону я тобі знайду Сосюру?

– То твоє діло, роби як знаєш, але я той текст мушу негайно мати!

Ю. Саєвич поклав трубку, а я нервово думаю, до кого опівночі мені звернутися за тим текстом? Врешті нагадав про свою сусідку через дорогу, Валентину Лимонченко – бібліотекарку з фаху, книголюба, власницю великої книгозбірні. Телефоную. Через декілька довших дзвінків Валя з просоння відповідає тихенько:

– Галло?

– Валю, тут Роман,я, очевидно, тебе збудив. Вибач, але мені негайно потрібна перша строфа Сосюриного вірша „Любіть Україну"!

– Ти що, п'яний?

– Ні, ні, Валю, мені як умерти потрібна ця строфа. Поясню пізніше!

– Маєш щастя – вчора шукала на полицях потрібну книжку і при тому випадково потрапила мені на очі збірка поезій Володимира Сосюри. Тепер знаю точно, де вона лежить. Почекай!

Через кілька хвилин Валя читає, а я записую:

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води . . .
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.

– Дякую дуже, Валю! Ти врятувала мене, Юрка Саєвича й увесь Український відділ „Голосу Америки"!

Телефоную Юркові до Києва:

–Маю, пиши!

– Мені вже ця строфа не потрібна, – випалив Юрко. –Я не закінчуватиму переклад, бо в цю мить покидаю працю взагалі!

– Що тиза дурниці плетеш! Чому? – питаю.

– А тому, що Президент Буш каже, що Сполучені Штати не підтримують прагнення України до незалежности. Навпаки, ось послухай що він говорить:

,,Ми підтримуватимемо тісніші стосунки зрадянським урядом президента Ґорбачова... Американці не підтримають тих, хто шукає незалежности задля того, щоб змінити довготривалу тиранію на місцевий деспотизм. Вони не допомагатимуть тим, хто сприяє самовбивчому націоналізмові, який базується на етнічній ненависті".

– Я того читати не буду! – ще раз категорично сказав мій колеґа.

– Юрку, – вговтую його, – то говориш не ти, то говорить Президент Сполучених Штатів Америки. Ти є анонімний, мацюпусінький ґвинтик на державній службі. Від тебе очікується, щоб ти якнайскрупульозніше вико-

(Закінчення на стор. 13)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Цікаві проєкти електронного видавництва

До чемпіонату „Евро-2012" у Києво-Могилянській академії підготували інтернет-мапу „Київ книжковий. Від „Олімпіяди-80" до „Евро 2012".

Під час Олімпійських ігор 1980 року у Києві відбивалися відбіркові змагання з футболу. І тоді в Києві видали довідник-путівник „Київ книжковий", у якому було зазначено 80 книгарень.

Путівник зазначав, що лише на Хрещатику діяли п'ять книжкових крамниць.

А до Чемпіонату Европи з футболу в електронному видавництві „Касіопея – сузір'я українських книжок", яке створили випускники та викладачі Києво-Могилянської академії, підготували електронну мапу, на якій позначили старі книгарні з „Києва книжкового" та зфотографували те, що тепер знаходиться на їхньому місці.

Співзасновник видавництва, викладач Києво-Могилянської академії Олександер Костюк повідомив, що з часу Олімпіяди книгарень у Києві стало незрівнянно менше. Він сказав: „Ми маємо якимось чином виправляти таку прикру ситуацію. Адже доступ до культури України, проявом якої в даному випадку є книга, має бути легким та масовим. Однією з найцікавіших та зручних альтернатив, на мою думку, є електронні книжки та онлайн-книгарні".

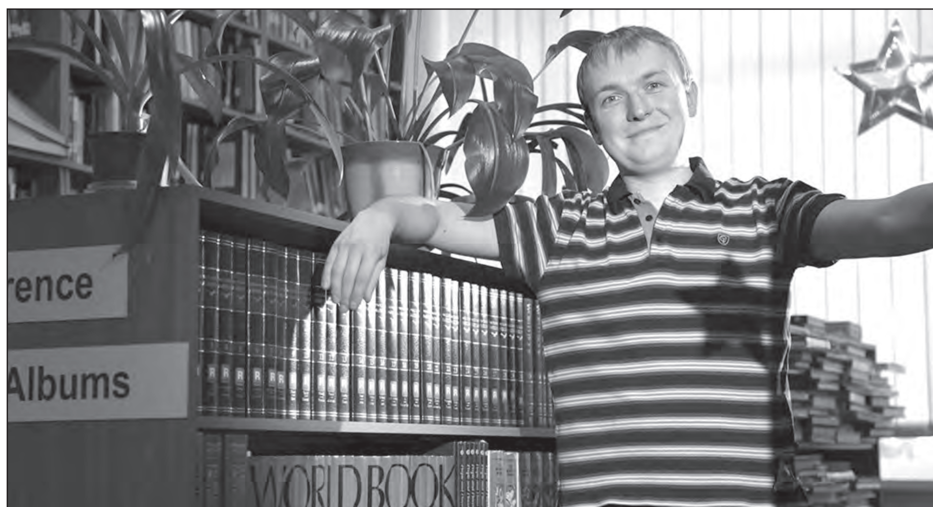
Електронне видавництво „Касіопея", якезаймається продажем та популяризацією українських книжок для пристроїв „Kindle", „Nook" та „iPad" у США і Канаді, закликає власників архівних фотографій надсилати світлини старих книгарень Києва.

У квітні „Касіопея" спільно з Українським незалежним радіо в Чикаґо провели інтернет-маратон „Global Pysanka: український Великдень в цілому світі", в ході якого українці з різних країн надіслали на спеціяльну сторінку у „Facebook" фотографії понад 300 писанок на тлі краєвидів своїх міст.

Створений на пісню Марійки Бурмаки „Намалюю писанку" кліп з фотографій так сподобався самій співачці, що вона розмістила його на своїй інтернет- сторінці.

Дізнатись про електронну книгарню „Касіопея" можна за адресою:www.store.kassiopeya.com.

Олексій Кузьменко,
Вашінґтон

Співзасновник видавництва „Касіопея" Олександер Костюк.

Постануть пам'ятники героям

Благодійна ініціятива „Героїка" від 2010 року займається пошуком та впорядкуванням українських військових поховань, встановленням пам'ятників та пам'ятних знаків на честь борців за незалежність України. Нашими зусиллями було відкрито ряд монументів воїнам Армії Української Народної Республіки та бійцям Української Повстанської Армії, встановлено пам'ятники на могилах українських бійців на Київщині, Рівненщині, Тернопільщині, Черкащині та Херсонщині (загалом понад 20 меморіяльних об'єктів).

Цього року ми маємо намір здійснити ряд проєктів, які, як і попередні, спрямовані на увічнення пам'яті борців за незалежність. Серед них – встановлення пам'ятника на символічній могилі хорунжого 3-ої Залізної дивізії Армії УНР Тихона Хилюка у селі Нижнів Івано-Франківської области, встановлення меморіяльної дошки на честь Т. Хилюка в його рідному селі Гурівці Вінницької области, встановлення пам'ятника на могилі полковника Армії УНР Костя Вротницького-Сивошапки у Рівному, пам'ятника на символічній могилі підосавула Георгія Книговського в Пущі-Водиці, пам'ятника „Воїнам Армії УНР – уродженцям Корсунщини" в Корсунь-Шевченківському на Черкащині.

Усіх, хто хоче долучитись до відновлення знищених більшовиками вояцьких могил, просимо складати свої пожертви представникові благодійної ініціятиви „Героїка" у Канаді Юрієві Яворському. Імена жертводавців та їхні пожертви будуть оприлюднені на офіційному сайті „Героїки" (www.geroika.org.ua) після здійснення запланованих проєктів.

Наша адреса: м. Київ, пров. Артилерійський, 1-а, кв. 80, Київ 03113 Ukraine. Електронна пошта: heroic.spirit@gmail.com.

Контактна інформація в Канаді: Юрій Яворський, 15 Hawthorne Road, Toronto, ON, M9R 1N9. Тел.: (416) 301-3864. Електронна пошта: yurii.yavorskyi@gmail.com.

Павло Подобєд,
координатор благодійної ініціятиви „Героїка",
Київ

Порадували діти з квітами

Вранці 22 травня, у день перепоховання Тараса Шевченка в Україні, мешканці нашого міста зібралися біля пам'ятника поетові на Театральній площі. Вони прийшли в українських вишиванках, з державними прапорами, поклали квіти, фотографувалися біля пам'ятника.

Людей прийшло небагато, але мене тішило те, що разом з батьками і дідусями прийшли до пам'ятника їхні сини і онуки в яскравих платтячках, білих сорочинках. Діти несли квіти Великому поетові.

Цей пам'ятник вже багато років є місцем зібрань дніпропетровських українців. Вони збираються тут, щоб обговорити спільні проблеми, висловити надії на вільне і щасливе життя.

Юрій Тисенко,
Дніпропетровськ

Час прозріння настав

До „Свободи" надійшло вміщене нижче звернення громадської організації „Нова українська хвиля".

Дорогі співвітчизники! Дорогі українці! Наша Вітчизна у небезпеці. Влада Віктора Януковича вкотре за останні два роки свого панування виказує повну зневагу до народу, який вона нещадно грабує. Законопроєкт Вадима Колесніченка і Сергія Ківалова – це посягання не на мову, а на територіяльну цілісність України. Це ніщо інше, як заклик до протистояння. Це спроба розпалити громадянську війну.

Демократичні держави, дбаючи про національну безпеку своїх країн, різко протидіють подібним діям. Ми вимагаємо суворого покарання В. Колесніченка та С. Ківалова за розпалювання ворожнечі поміж народами, що населяють Україну, за свідомо спровоковану небезпеку національній і територіяльній цілісности України.

Дорогі російськомовні співвітчизники, не піддавайтесь на обіцянки, якими вас купують. Єдина державна мова є єднальною ланкою народу, здатною консолідувати громадянське суспільство, мобілізувати його творчу енергію на досягнення добробуту кожної людини.

Ми – єдиний український народ від сходу до заходу, від півночі до півдня України і в усьому світу, де є українці, згуртовані довкола своїх духовних і національних святинь. Разом скажемо: „Досить! Час прозріння настав. За вашу і нашу свободу! Гуртуймося!".

Мирослава Роздольська, голова „Нової української хвилі", Ню-Йорк, **Юрій Мельник, Наталія Ярова і Леся Лесик,** Чикаґо, **Богдан Бохонок і Тетяна Радь,** Пітсбург, Пенсильванія, **Наталія Брандафі,** Лінден, Ню-Джерзі, **Надія Банчик,** Сан-Дієго, Каліфорнія, **Христина Горбачевська,** Балтимор-Вашінґтон, **Олексій Нікітін**, Ню-Йорк, **Надія Петрик**, Філядельфія, **Галина Семеняк**, Пасейк, Ню-Джерзі, **Остап Стахів**, Клівленд, **Василь Перець**, Дітройт

Олександер Кошиць був генієм

Дуже цікава і корисна стаття Оксани Колісник з Черкас „Співайте українські пісні також англійською мовою", яка появилась у „Свободі" 15 червня, заслуговує на більше, ніж лише моєї пригадки про геніяльного диригента і композитора української пісні Олександра Кошиця.

У 1950-их роках знайшов я у „Сурмі" збірник рецензій про творчість цього рідкісного високомистецького інтепретатора української пісні.

Перше враження моє було неґативним. Я був тоді студентом музики в Колюмбійськім університеті і вважав, що рецензент повинен був звернути увагу на динаміку, дикцію, на збереження чіткости форми твору, а він це залишив і полетів у понадземні міркування, заявляючи, що вислухана пісня піднесла його на небеса нечуваних звуків.

Щоб упевнитися в цьому, я купив платівку пісень О. Кошиця і переконався, що рецензент справді міг говорити лише у нечуваних суперлятивах про геніяльність мистця. Кожна пісня була самозрозумілою „небесною" цілістю. Її динаміка, дикція і форми звучали якоюсь логічною і природно-органічною єдністю, якої ми не помічаємо у щоденному житі.

В усіх музичних центрах я купував все про О. Кошиця. Також прочитав працю Павла Маценка про засади інтерпретації пісні цього диригента. Основне, що залишилось у моїй памяті, це як О. Кошиць проводив вправи з хором. Виконавці скорше вимовляли текст пісні лише на одному звуку і мусили суворо дотримуватись його вартости нот – наприклад, „А" звучала половина ноти, потім чверть, а далі вісімки і.т.д. Коли ж довелося виконувати пісню, ці два дуже важливі елементи – вартості нот і дикція – були вже повністю органічно опановані співаками.

О. Кошиць вважав найкращим свій хор у соборі св. Володимира, де він був музичним керівником. У 1930-их роках пісні на Україні опинились під арештом. Українська Автокефальна Православна Церква була знищена, 300 бандуристів – носіїв української пісні було скликано до Харкова і розстріляно.

Я вклав дуже маленьку цеглинку у відродження української пісні, коли передав мій архів О. Кошиця до Постійного представництва України в ООН. Якщо не помиляюсь, в газеті „Радянська культура" була вістка про це.

Роман Мац,
Бетлегем, Пенсильванія

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Організаційний звіт УНСоюзу за 2011 рік

Христина Козак,
головний секретар

Вітаємо Евгена Осціславського, Любов Стрілецьку та Стефанію Гаврилюк з нагоди перемоги в організаційних змаганнях і придбанні найбільшої кількости нових членів для Українського Народного Союзу, – братської організації, яка була створена в 1894 році і котра досі успішно розвивається. Для цих трьох переможців змагань продаж поліс не є їхнім основним заняттям. Вони є добровольцями і мають повне довір'я до принципів УНСоюзу та вірять, що УНСоюз реально підтримує своє членство продажами поліс життєвого страхування та ануїтетів.

Ми вдячні за вашу відданість!

Український Народний Союз вживає кілька критеріїв, щоб обраховувати розвиток продажу життєвого страхування та ануїтетів у своїй братській системі. Число новопридбаних членів – це лише один з таких критеріїв. УНСоюз також враховує загальну суму приходу з вкладок за звітний час. До кожної аплікації на життєве страхування чи на ануїтети є долучена вкладка (або CWA – готівка з аплікацією).

За 2011 рік наступні три відділові секретарі зібрали найбільшу суму вкладок життєвого страхування:

- Любов Стрілецька - 8,328.20 дол.
секретар 10-го Відділу УНСоюзу;
- Евген Осціславський - 6,105.80 дол.
другий заступник президента, секретар 234-го Відділу УНСоюзу;
- Христина Бродин - 4,740.00 дол.
секретар 27-го Відділу УНСоюзу.

Відділові секретарі, які продали поліс на найбільшу суму життєвого страхування:

- Христина Бродин - 750 тис. дол.
секретар 27-го Відділу УНСоюзу;
- Евген Осціславський - 400 тис. дол.
другий заступник президента, секретар 234-го Відділу УНСоюзу.

Кожного року УНСоюз відзначає переможців організаційних змагань серед відділових секретарів. Цього року, як і в минулих роках, ті відділові секретарі, які продали найбільшу кількість поліс, є рівночасно членами Головного Уряду УНСоюзу. Складаємо їм щиру подяку та вітаємо їх. Незважаючи на всілякі справи та перешкоди сьогоднішнього економічного клімату, вони своєю відданістю та тяжкою працею зуміли придбати найбільшу кількість нових членів. Відділові секретарі УНСоюзу продали поліси життєвого страхування на загальну суму 2,452,526 дол. і зібрали вкладок у сумі 54,284.70 дол. Ці суми не враховують тих відділових секретарів, які працюють в Головній канцелярії УНСоюзу.

УНСоюз розраховує на різного роду аґентів, щоб продавати поліси життєвого страхування та ануїтети: відділових секретарів, незалежних професійних аґентів, працівників Головної канцелярії УНСоюзу, які мають ліцензії, відділових представників.

УНСоюз продовжує зростати і працює над створенням нового відділу продажів, котрий залучатиме незалежних професійних аґентів. Ці аґенти працюють за контрактами, які не є тривалими, і ми повинні обережно до них підходити, щоб збільшити кількість постійних аґентів, котрі довго продаватимуть продукти УНСоюзу. Співпраця з професійними аґентами відкриває нам двері до нових ринків. Ануїтети УНСоюзу дають нам доступ до цього. Досвід інших братських організацій вже довів, що коли професійний аґент успішно співпрацює з організацією, і продає ануїтети цієї організації, він має тенденцію тоді продавати і поліси життєвого страхування.

Опора братської організації є продаж життєвого страхування. Це є нашою головною метою. УНСоюз мусить продавати життєве страхування, щоб далі рости, розвиватися та далі служити своїм членам. Ми зауважили, що продаж життєвого страхування професійними аґентами зріс. В 2010 році 10 відс. життєвого страхування УНСоюзу було продане професійними аґентами. Протягом 2011 року професійні аґенти продали 24 відс. життєвого страхування УНСоюзу.

Працівники Головної канцелярії УНСоюзу, які мають ліцензії, також відіграють важливу ролю у нашому розвитку. Вони не лише виконують свої буденні обов'язки, але також продають життєве страхування та ануїтети. Завдяки їхній праці, Головна канцелярія УНСоюзу (в яку зараховуються і працівники, котрі є відділовими секретарями) продала 2,420,083 дол. життєвого страхування, і зібрала 36,463.65 дол. річних вкладок. За час від 31 грудня 2011 року зібрано 1,581,158.14 дол. з першорічних вкладок ануїтетів.

Усі прагнуть до однієї мети – більше продавати поліс життєвого страхування. За час від 31 грудня 2011 року зібрано 1,395,473 дол. вкладок життєвого страхування, в порівнянні з попереднім роком,

(Закінчення на стор. 9)

Організаційний звіт...

(Закінчення зі стор. 8)

коли було зібрано 1,341,215 дол. вкладок. УНСоюз є на правильній дорозі. За цей звітний період зріс новий бізнес. Першорічні вкладки життєвого страхування побільшилися від 117,083 дол. в 2010 році до 200,682 дол. в 2011 році.

Сьогодні, у ці економічно складні часи, які зумовлені багатьма реґулюваннями, більшість штатів вимагають, щоб професійно ліцензовані аґенти продавали життєве страхування та ануїтети. Деякі штати вимагають, щоб аґенти брали участь у курсах про специфічні ануїтети, та щоб компанії проводили курси і пояснювали пляни забезпечення. Інші штати обмежують кількість поліс, яких неліцензована особа (відділовий секретар) може продати. Штат Ню- Йорк обмежив усі продажі УНСоюзу. Ця структура ставить УНСоюз в складну позицію, де ми постійно намагаємося втримати балянс поміж тим, що ми є братською установою, та всіма вимогами, які реґулюються забезпечевим урядом.

Ми вітаємо всіх наших організаторів-переможців, як і всіх відділових секретарів УНСоюзу, працівників Головної канцелярії та професійних аґентів, які допомагають УНСоюзові організувати нових членів, таким чином допомагаючи в громадах окремим особам запевнити майбутність своїх родин.

2011 рік був дуже вимогливим для всіх страхових компаній, у тому числі і для братських установ, так і для УНСоюзу. Низькі проценти, сповільнена економіка та зростаючі видатки вплинули на продаж життєвого страхування та ануїтетів. Прихід разом з вкладок життєвого страхування та ануїтетів зменшився від 50,465,577 дол. до 41,487,293 дол. І хоч прихід з вкладок життєвого страхування збільшився, прихід з вкладок ануїтетів зменшився від 49,093,324 дол. до 40,077,334 дол. за цей звітний період.

Впродовж 2010 року та за перші три квартали 2011 року продаж короткотермінових ануїтетів збільшився. Через те, що наші продукті конкурентні, УНСоюз мусить постійно аналізувати стратегії інвестицій, щоб запевнити якнайбільший прихід. На короткотермінових плянах проценти знижуються, і зараз знаходяться на історично низьких мірках. Щоб наш портфель інвестицій залишився стійким, ми мусимо періодично міняти наші пропоновані пляни, щоб пристосуватися до умов ринку.

В жовтні 2011 року, намагаючись зменшити продажі короткотермінових ануїтетів, УНСоюз знизив пропоновані проценти. Рівночасно УНСоюз більше реклямує продаж довготермінових ануїтетів, пропонує висококонкурентні проценти для нових членів та для тих відданих власників поліс, які переводять свої короткотермінові пляни на довготермінові.

Професійні аґенти продали 93 відс. ануїтетів УНСоюзу, а ліцензовані відділові секретарі та працівники Головної Канцелярії – 7 відс. Нові правила, сильніша контроля та нові вимоги довели до того, що УНСоюз відраджує відділових секретарів, які не мають ліцензій, продавати ануїтети. Ми стараємось заохотити відділових секретарів скеровувати осіб, які зацікавлені придбати ануїтети, до Головної канцелярії, щоб вони мали змогу поговорити з професійним продавцем ануїтетів.

За 2011 рік продано 6,892,237 дол. життєвого страхування, з річними вкладками в сумі 374,652.30 дол. Постійні пляни життєвого страхування нараховують 60 відс. від усіх зібраних вкладок, лише 20 відс. походить з термінового страхування, і 20 відс. – з вивінувального. Продукти УНСоюзу є висоякісними, безпечними продуктами з конкурентними процентами. Члени УНСоюзу показують свою відданість цій братській організації тим, що купують продукти життєвого страхування. Це є доказом їхньої упевнености та довір’я до УНСоюзу. Ми дуже вдячні за кожну можливість вітати нових членів, та вдячні за кожну можливість вітати нових членів, та вдячні усім тим, хто продовжує довголітню історію УНСоюзу.

Наша установа намагається далі рости. Ми представляємо нові пляни, збільшиємо число аґентів УНСоюзу та вербуємо нових відділових секретарів. Щоб залишитися конкурентними у цьому світі, УНСоюз мусить далі рости і змінюватися. Продажі життєвого страхування та ануїтетів довели нас до сильної позиції, але ми не можемо залишатися на одному рівні. Наш професіоналізм та наші знання дають можливість зміцнити фундамент, розбудовувати нашу організацію, витримати усі зміни, та подолати усі перепони у цих вимогливих і складних часах.

Складаємо найщирішу подяку усім, хто працює над тим, щоб УНСоюз був життєздатною і прогресивною організацією: працівникам Головної канцелярії, відділовим секретарям, головам округ, членам Головного уряду УНСоюзу та Екзекутиві. А зокрема УНСоюз визнає та складає щиру подяку Вам, членам, за вашу відданість та підтримку цієї організації. УНСоюз і громада – друзі на все життя!

Клюб будівничих УНСоюзу за 2011 рік

Евген Осціславський

другий заступник президента, секретар 234-го Відділу УНСоюзу, придбав 19 нових членів, загальна сума забезпечення поліс – 400 тис. дол.

Любов Стрілецька

головна радна, секретар 10-го Відділу УНСоюзу, придбала 13 нових членів, загальна сума забезпечення поліс – 205 тис. дол.

Стефанія Гаврилюк

головна радна, секретар 88-го Відділу УНСоюзу, придбала дев’ять нових членів, загальна сума забезпечення поліс – 45 тис. дол.

UNA New Business Recap Report (CWA only)

January 1, 2011 - December 31, 2011

BRANCH SECRETARIES

Name	Life	Face Amt	Annul Prem	Sgl Prem	Life	Annuity	Prem	Life & Annuity
**Streletsky, Lubov	13	205,000	6,908.20	1,420.00	8,328.20			8,328.20
*Oscislawski, Eugene	19	400,000	6,105.80		6,105.80			6,105.80
Brodyn, Christine	1	750,000	4,750.00		4,750.00			4,750.00
*Koziupa, Michael	3	60,000	1,989.00		1,989.00			1,989.00
Platosz, Adam	2	25,000	1,184.65		1,184.65			1,184.65
**Fil, Nick	4	194,000	1,171.69		1,171.69	2	20,000.00	21,171.69
Palaschenko, Olga	2	125,000	1,153.25		1,153.25			1,153.25
Fedorijczuk, George	3	150,000	841.50		841.50	1	50,000.00	50,841.50
Kuzio, Myron	3	20,000	839.00		839.00			839.00
Kotch, Joyce	4	26,000	796.06		796.06			796.06
†Matiash, Eli	3	15,000	676.85		676.85			676.85
Krywyj, Vira	2	125,000	544.75		544.75			544.75
**Hawryluk, Stephanie	9	45,000	473.00		473.00			473.00
Milanytch, Motria	1	10,000	463.00		463.00			463.00
Staruch, Longin	1	50,000	386.50		386.50			386.50
Diakiwsky, Nicholas	4	22,000	357.68		357.68			357.68
Shumylo, Lyubov	1	10,000	347.50		347.50			347.50
Gulycz, Eugene	1	5,000		290.00	290.00			290.00
Chupa, Barbara	2	40,000	267.60		267.60			267.60
*Horbaty, Gloria	2	55,000	263.75		263.75			263.75
Sawkiw, Michael	1	5,000	260.00		260.00			260.00
Koziak, Oksana	1	5,000	220.00		220.00			220.00
Keske, Zoryana	1	5,000	220.00		220.00			220.00
Dziuba, Christine	1	10,000	216.60		216.60			216.60
Hawryluk, Judith	1	4,526	200.00		200.00	3	57,000.00	57,200.00
Kuropas, Roman	1	10,000	42.50		42.50			42.50
Chabon, Joseph	1	5,000	35.55		35.55	2	20,000.00	20,035.55
Turko, Michael	1	5,000	29.50		29.50			29.50
Pryjma, Irene	1	5,000	24.25		24.25			24.25
MISC	5	66,000	21,215.52	591.00	21,806.52	5	141,377.39	163,183.91
***Serba, Eugene						3	7,000.00	7,000.00
Paschen, Gloria						4	40,000.00	40,000.00
Felenchak, Michael						1	5,000.00	5,000.00
TOTAL	94	2,452,526	51,983.70	2,301.00	54,284.70	21	340,377.39	394,662.09
Home Office	60	2,420,083	28,083.65	8,380.00	36,463.65	48	1,581,168.14	1,617,631.79
Field Agents	51	1,629,628	100,221.11	178,600.44	278,821.55	954	34,292,609.15	34,750,031.14
U.S. Total	**205**	**6,502,237**	**180,288.46**	**189,281.44**	**369,569.90**	**1,023**	**36,214,154.68**	**36,762,325.02**

Canada

Name	Life	Face Amt	Annul Prem	Sgl Prem	Life	Annuity	Prem	Life & Annuity
**Osidacz, Eugene	1	300,000	4,034.00		4,034.00			4,034.00
Dolnycky, Alexandra	1	5,000	172.70		172.70			172.70
*Groch, Myron	2	50,000	129.75		129.75			129.75
Misc	1	10,000	325.00		325.00			325.00
Home Office	1	25,000	420.75		420.75			420.75
Total	**6**	**390,000**	**5,082.20**		**5,082.20**			**5,082.20**
Grand Total U.S. & Canada	**211**	**6,892,237**	**185,370.66**	**189,281.44**	**374,652.10**	**1,023**	**36,214,154.68**	**36,767,407.22**

** UNA Executive Committee Member ** Advisor, UNA General Assembly *** UNA Auditing Committee*

Молодь вшанувала пам'ять Голодомору

о. Іван Наконечний

ПАРМА, Огайо. – 20 травня, між двома Літургіями, три священики, диякон і вісім вівтарних прислужників Українського православного собору св. Володимира відслужили Панахиду в пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні біля пам'ятника, встановленого у 1993 році. Співав парафіяльний хор.

Після Панахиди, члени Молодшого відділу Української Православної Ліґи, Недільної школи та Школи Українознавства ім. Тараса Шевченка при соборі св. Володимира, читали поеми і розповідали про страшні події, що привели до смерті мільйонів українців. Сльози були на очах парафіян, тому що деякі особисто пережили цю трагедію, а інші були зворушені читаннями про смерть українців.

На закінчення, молодь поклала голубі і жовті гвоздики біля пам'ятника, а хор заспівав „Вічную пам'ять" і „Боже Великий, Єдиний".

На Панахиді в пам'ять жертв Голодомору. (Фото: Дарін Джоґан)

Пом'янули трагічно загиблих

Христя Цибрівська-Єрмихов

МІНЕАПОЛІС. – 27 травня українська громада зібралася на цвинтарі „Sunset Memorial" на Панахиді в пам'ять шести молодих пластунів, котрі трагічно втопилися майже 52 роки тому на пластовому таборі у Висканзині.

Один з них хлопців був з Мінеаполісу – Ігор Володимир Левицький, син о. д-ра Володимира іГалини Левицьких. Панахиду відслужив о. Євген Кумка з Української православної церкви свв. Михаїла іЮрія.

Після Панахиди члени Пластової групи в Мінеаполісі запросили присутніх стати в коло і співати традиційну пластову пісню „Ніч вже іде".

Учасники церемонії заспівали пластову пісню „Ніч вже іде".

Святкували 60-ліття Українського Музичного Інституту

Марія Гординська-Голіян

ДІТРОЙТ. – Школа Українського Музичного Інституту Америки (УМІ) відзначила 60-ліття УМІ 20 травня концертом української музики в Українському культурному центрі у Ворені, Мишиґен.

У вересні 1952 року організували Український Музичний Інститут Америки в Ню-Йорку професійні музиканти-іміґранти, які здобули освіту в Україні й Европі. Роман Савицький став першим президентом і з допомогою Меланії Байлової, Володимира Цісика, Івана Недільського та Ігоря Соневицького склав програму навчання на зразок вимог Консерваторії ім. Миколи Лисенка у Львові. Відділи були засновані в Дітройті, Нюарку, Філядельфії, Клівленді, Балтиморі та інших містах, де оселилися українці.

Школа в Дітройті була заснована у вересні 1954 року. На перших сходинах були присутні учителі Ірена Решетилович, Марта Тарнавська, Марія Віханська, Володимир Вірстюк і Богдан Сарамага. Першим директором став композитор д-р Василь Витвицький. Пізніше до учительського складу ввійшли д-р Богдан Лончина, Борис Максимович, Лідія Соя, Лідія Терлецька-Добровольська, а згодом і випусники школи Марія Лончина-Лісовська, Лариса Стасів-Гнатюк, Ірина Строїч-Шамрай і Марія Гординська-Голіян. Ольга Соловей провадила вокальними ансамблями і акомпаніювала хорові „Трембіта". Христина-Романа Липецька вчила співати, а Марко Лепкий – грати на скрипці.

Відкрила свято директор М. Лончина-Лісовська. Учні Катерина Загайко, Лилі Кюбер, Анастазія Ільків, Андрій Пасічник, Неоніла Косак, Анатолій Захарчишин, Джастин Фернандо, Матей Джекс, Юлія Болюх, Зузанна Прусак і Нікол Ткач (дует), Сара Селерс, яких підготували учителі Мирослава Борищук, Марія Гординська-Голіян, М. Лончина-Лісовська, Ірина Свитка, Олександра Шерстило і Галина Яловенко, виконували твори українських композиторів.

Учні Володимира Щесюка Селест Лай і Іян Ченґ, Дарті Гамонс і Анджані Паланівелю грали на скрипках дуети при фортепіянному супроводі Люби Щесюк.

Звучали музичні твори у виконанні Владислави Слободян, Анастазії Баскевич, Міранди Селерс, Марини Маляренко, Олександра Гедеона, Джонатана Чуанґа, Джейсона Фернанда, Дениса Слюса-

(Закінчення на стор. 12)

В сумну і незабутню пам'ять Акції „Вісла"

Віра Павлишин

НЮ-ЙОРК. – Чисельно зібралась українська громада 5 травня в залі Державницького фронту на організований 1-им відділом Організації Оборони Лемківщини (ООЛ) вечір пам'яті жертв сумнозвісної акції „Вісла".

Доповідь виголосила Анна Войтович. Власний вірш „Акція „Вісла" прочитала Текля Гнатишин, авторську пісню про акцію виконав голова відділу Михайло Хомик. Вірш „На чужині" деклямувала Мирослава Морох, лемківські пісні співали бандуристка Алла Куцевич та дует сестер Надійки та Наталії Павлишиних. Було представлено виставку світлин про побут лемків та понад 150-літні лемківські строї.

Приємною несподіванкою було нагородження Грамотами подяки найбільш активних членів відділу Стефана Барни, Т. Гнатишин та Теодора Павелчака.

Присутні переглянули документальний фільм „У сні. І наяву" режисера і постановника Андрія Ротка, який спеціяльно прибув з Торонто. У залі перебувало понад 20 свідків цієї жорстокої акції, які після висвітлення фільму поділились своїми спогадами про цю подію та враженнями від фільму.

Голова Головної управи ООЛ Зенон Галькович та голова Світової ліґи українських політичних в'язнів Богдан Качор поділились з присутніми думками щодо впливу цієї події на подальшу долю українського народу.

Свідки акції „Вісла" на вечорі пам'яті в Ню-Йорку. (Фото: Ігор Павлишин)

Владика Любомир Гузар поділився своїм баченням України

Ніна Василькевич

Під час молитви за Україну (зліва): отець-декан Володимир Петрів, Блаженніший Любомир Гузар, Марія Рипан, Рома Гайда, Рома Дигдало. (Фото: Ніна Василькевич)

ВОРЕН, Мішіґен. – На початку травня до США приїздив, на відвідини своєї родини та друзів, один з найавторитетніших церковних діячів сучасної України – Патріярх-емерит Української Греко-Католицької Церкви кардинал Любомир Гузар. Цікава і важлива за змістом зустріч з ним відбулася 6 травня в церкві св. Йосафата у Ворені, Мишиґен.

Хлібом-сіллю зустріли дорогого гостя голова місцевого відділу Патріярхального Товариства Рома Дигдало та Марія Клепач. Р. Дигдало нагадала присутнім, що Владика Любомир має з дітройтською громадою особливий зв'язок. Тут жили і тут поховані його батьки і сестра. Саме сюди була його перша візита до української громади, коли він у 2001 році очолив УГКЦ. Завдяки невтомній праці Владики Любомира, його сильній і діяльній вірі у високе призначення нашої Церкви, завдяки його вмілому проводові і творчому підходові до справи, УГКЦ росте і розвивається.

З привітальним словом до Владики звернулася, голова Українського Патріярхального Товариства і голова Редакційної ради журналу „Патріярхат" Рома Гайда.

Бесіда з Блаженнішим Любомиром розпочалася після проведеної протоігуменом Филипом Сендриком молитви.

Отець-декан Володимир Петрів, представляючи гостя, підкреслив, що духовна велич Владики Любомира високо оцінена цілим християнським світом. Українці – щаслива нація, коли мають таких провідників, як Блаженніший Любомир.

Владика Любомир почав свою бесіду з того, що сучасні засоби масової інформації дуже легко і швидко розносять по світі новини, і американські українці знають про все, що діється в Україні. Тому він хоче зосередитися на найважливішому.

Отож 1 грудня 2011 року предстоятелі трьох Українських Церков: Патріярх УГКЦ Святослав, предстоятель Української Православної Церкви Московського патріярхату Митрополит Володимир (Сабодан) і Патріярх Української Православної Церква Київського Патріярхату Філарет оприлюднили спільне звернення. Це сталося в річницю Першогрудневого референдуму 1991 року, коли 92 відс. мешканців країни віддали свої голоси за державну незалежність України. Від того часу минуло 20 років. Чому ж життя українського народу залишається тяжким? Чому і політична, і економічна, і моральна атмосфера не є здоровою? Тому, що мислення владної еліти, а отже, й мислення усього суспільства дуже зматеріялізоване. Найвищою цінністю і ціллю стали гроші, майно, матеріяльні блага. Такий світогляд не приведе до кращого життя.

Тому предстоятелі Українських Церков звернулися до свого народу з закликом переставити щоденне буття на фундамент духовних цінностей. Відтак запросили 11 знаних в Україні особистостей, які вислухали провідників Церков і 13 грудня 2011 року оприлюднили декларацію, зобов'язавшись випрацювати певні принципи, на яких ця докорінна зміна в українському суспільстві стане можлива. У світлі цих завдань 5 квітня цього року відбувся Всеукраїнський круглий стіл з участю 70 осіб. Було обговорено конкретні пропозиції, якими слід керуватися, щоб розвивати працю. Наступне засідання круглого стола передбачене у вересні. Врешті будуть випрацьовані принципи, на основі яких можна буде мирно, спокійно розбудовувати кращу майбутність Української держави.

Опісля зустріч перейшла у категорію „запитання – відповідь".

Зокрема Любомир Гевко поцікавився взаєминами між Церквами різних конфесій в Україні. Влади-

(Закінчення на стор. 12)

Конференція Українських...

(Закінчення зі стор. 5)

„блоґера“ в Україні.

Марко Левицький, головний редактор едмонтонських „Українських вістей“, промовляв на тему браку етики в сучасній журналістиці, зазначаючи, що йдеться про значний занепад професійної етики в мідія-просторі від 1970 року.

В. Кіш, оглядач газети „Новий Шлях“, влучно представив статистичний огляд під назвою „Україна в цифрах“.

Колеґа українських журналістів Північної Америки Ю. Луканов з Києва подав отверезуючу інформацію про розвиток ситуації в Україні, де, як він сказав, режим хоче контролювати інформаційний простір і де тиск на журналістів стає все реґулярнішим. Під режимом Президента Віктора Януковича свобода слова, підкреслив доповідач, є абсолютно обмежена, всі гілки уряду і всі інституції є під контролею В. Януковича. Крім того, олігархи контролюють засоби масової інформації, і їх потрібно підтрику уряду, тому ці видання не критикують нікого, хто є при владі.

Ю. Луканов покликався на НМПУ, яку він очолює, підкреслюючи, що вона не має підтримки уряду, а функціонує на базі ґрентів від фундацій і неурядових організацій (слід підкреслити, що приїзд Ю. Луканова до США та його участь у роботі з’їзду на Союзівці була оплачена Федеральною кредитовою спілкою „Самопоміч“ в Ню-Йорку). Він додав, що його бажанням є, щоб ця група незалежних журналістів співпрацювала з українськими журналістами Північної Америки і щоб вони підтримували боротьбу проти цензури в Україні та допомогли українським журналістам в контактах у США і Канаді і підтримували програми обміну журналістів.

Програму в неділю, 20 травня, розпочав через „скайп“ Андрій Головатий, консультант з інформаційних технологій, який представив докладно багато можливостей застосування „фейсбуку“ і „твітеру“.

Мирослава Роздольська, журналістка і президент „Нової української хвилі“, говорила про те, що хвиля нової української іміґрації може бути допоміжним і позитивним чинником у сприянні розвиткові демократії і громадянського суспільства в Україні, як і учасником в житті української діяспори.

Сесію „Що ми мусимо зробити“, якою проводила О. Башук-Ґепбурн, розпочато одностайним рішенням присвятити конференцію обороні демократії, людських прав і свободи преси в Україні.

Також було вирішено, що Спілка українських журналістів Північної Америки повинна розвинути і поглибити співпрацю з Незалежною медія-профспілкою в Україні. Контакти цих двох організацій, СУЖПА і НМПУ, запевнять кращі можливості, якщо зайде потреба реаґувати на різні ситуації в Україні, США і Канаді.

О. Башук-Ґепбурн запропонувала, щоб українська діяспора Північної Америки доклала більше зусиль, вивчаючи і передбачаючи політичні висліди, замість зосереджуватися на розвиткові культурних програм.

Дальше Ю. Клюфас відзначив той факт, що у ґльобальних засобах масової інформації замало відомостей щодо українських справ, і підкреслив, що місця в цій ділянці завжди заповнені „Рускім міром“, програмою Кремля. Він підкреслив потребу українсько-англійських засобів масової інформації для пропаґування української справи у світі.

На закінчення Ю. Клюфас, головний організатор цього з’їзду 2012 року, подякував Федеральній кредитовій спілці „Самопоміч“ в Ню-Йорку за спонзорування цієї міжнародної конференції працівників українських ЗМІ, що є „маленьким кроком ширшого концепту бачення і думання наперед для української громади в Північній Америці“.

Наступна конференція українських журналістів Північної Америки відбудеться весною 2014 року.

Владика Любомир...

(Закінчення зі стор. 11)

ка Любомир розповів, що в Україні діє Всеукраїнська Рада Церков, куди входять 19 представників найбільших релігійних громад. Це католики, православні, протестанти, юдеї і мусульмани. Рада представляє майже 90 відс. віруючих людей в країні. Цю організацію створила держава, щоб контролювати Церкви, але вісім років тому Рада звільнилася від державного нагляду і старається свою діяльність провадити незалежно.

Володимир Яловенко запитав, при якому президентовіЦеркві було найлегше. Відповідь: „При будь-якому президентові наша Церква залишається незалежною від державної влади“.

На запитання Владики Олександра Биковця, що робиться для досягнення єдности християнських Церков, Блаженніший Любомир відповів, що праця в цьому напрямку не припиняється, і ця єдність обов’язково настане, хоча ще не так скоро.

Емма Василькевич запитала, як молодь в Україні підтримує Церкву і як Церква підтримує молодь. Владика Любомир відповів, що Україна в даний час все ще перебуває на складному і нелегкому переході від комуністичного минулого до нормального державного, суспільного життя. Виростає нове покоління, яке шукає правильний шлях у житті. Це вимагає від Церкви великої праці, щоб підтримати молодь. Вони буде такою, якою Церква допоможе їй стати.

Була ще ціла низка інших запитань, на які Владика Любомир дав ясні і вичерпні відповіді.

Отець В. Петрів подякував Блаженнішому Любомирові за надзвичайно цікаву бесіду, а також Організаційному комітетові, який підготував цю незабутню зустріч. До нього входили Р. Дигдало, Мирося Бараник, Ніна Василькевич, Мирон Воронович, Маруся Зарицька-Червіовська, Ліда Колодчин, Уляна Кушнір, Богдан Неганів, Зеня Серафин. Почесними членами були о. вікарій Вейн Руцький, о. декан В. Петрів, о. ігумен Даниїл Чайковський, ЧСВВ, о. Маріо Дацишин, ЧСВВ, о. Валерій Кандюк, о. Богдан Рибчук, о. Володимир Рибіцький, ЧСВВ, о. Роман Гикавий, ЧСВВ, о. Йосиф Кралька, ЧСВВ.

Члени комітету висловили щиру вдячність усім присутнім на зустрічі, зокрема за щедрі пожертви на Патріярший собор в Києві.

Марія Клепач (зліва) та Рома Дигдало зустрічають Блаженнішого Любомира Гузара хлібом-сіллю. (Фото: Марія Рипан).

Святкували 60-ліття...

(Закінчення зі стор. 10)

ра, Олександра Наклия, Соломії Свитки, Христофера Ільжаса, Анни Смаль.

Після перерви учителі, випускники і гості виконали сучасні твори. Виступили М. Гординська-Голіян, М. Лончина-Лісовська, Марія Миколенко, Андрій Сурмак, Джуліен Голмс, С. Свитка і Ярослав Березовський. Програма закінчилася твором В. Витвицького для скрипки, віольончелі і фортепіяна у виконанні А. Сурмака, Жігюн Ким, М. Лончини-Лісовської.

Концерт віддзеркалив багатство української музики і здібності талановитих учнів.

Учні школи Українського Музичного Інституту в Дітройті.

Про книжки, котрі варто зберегти

ДОРОГА ЧИТАЦЬКА ГРОМАДО!

Очевидно, в кожному українському мешканні є більша чи менша кількість україномовної літератури. Знаємо про випадки, коли книжок за десятки років зібралося багато, а читати вже нема кому. Маємо велике прохання: якщо у ваших книгозбірнях знайдеться книжка, видана „Свободою“ чи Українським Народним Союзом, надішліть її до нашої редакції – цим посприяєте здійсненню важливого, загальнокорисного проєкту, над яким ми тепер працюємо. Йдеться про переведення давніших видань в електронний формат, що відтак відкриє вільний доступ до них через інтернет. Якщо котрась з таких книжок виявиться дорогою для вас, обов’язково повернемо її власникові після виготовлення електронної копії. За додатковою інформацією телефонуйте (973) 292-9800, дод. 3051.

Редакція „Свободи“

УПЦ В США попрощалася з Митрополитом Константином

ПІТСБУРҐ, Пенсильванія. – Священнослужителі та вірні Української Православної Церкви в США попрощалися з Митрополитом Константином, який упокоївся 21 травня.

Першу Панахиду відслужив протоєрей Іван Галущак ще в лікарні. Архиєпископ Антоній, Єпископ Даниїл та працівники Консисторії зібралися в духовному осередку Митрополії УПЦ в США на заупокійну молитву за душу спочилого предстоятеля, після чого владики вирушили до Пітсбурґу, щоб підготувати похорон.

24 травня Архиєпископ Антоній та Єпископ Даниїл відслужили парастас за упокоєння душі Митрополита Константина, де також була присутня його родина. 25 травня у храмі св. Володимира після заупокійної літії Єпископ Даниїл розповів про службу Митрополита, котрий у своєму житті торкнувся сердець багатьох людей, проповідуючи Христове вчення.

Духовенство під час похоронних служб.

Єпископ Мелхиседек з Пітсбурзької Єпархії Православної Церкви Америки разом з місцевими священнослужителями відслужили Панахиду та висловили свої співчуття священослужителям та вірним УПЦ в США. Архиєпископ Грецької Православної Церкви Америки та Екзарх Вселенського Патріярха Дмитрій прибули до парафії св. Володимира разом з Митрополитом Миколаєм Дітройтським та Митрополитом Савою Пітсбурґзьким, щоб принести свої молитви та взяти участь у похороні.

Архиепископ Антоній, Митрополит Юрій – предстоятель Української Православної Церкви Канади, Єпископ Томас з Антіохійської Православної Церкви, Єпископ Іларіон з Єпископом Андрієм з Української Православної Церкви Канади, Єпископ Даниїл та Єпископ Мелхіседек разом з 50 священиками та понад 500 вірними були в храмі під час похорону.

Були також представники з інших Церков України, Канади, Австралії та Европи, зокрема Архиєпископ Харківський та Полтавський Української Автокефальної Православної Церкви Ігор (Ісіченко), Митрополит Стефан Сорока з Української Католицької Церкви (УКЦ) в США, Митрополит Віліям Скурла з Візантійської Католицької Церкви в США, Єпископ-емерит Василь Лостен з Стемфордської Єпархії УКЦ в США та Єпископ Іван Бура з Єпархії Парми УКЦ в США.

Митрополит Української Православної Церкви Канади Юрій висловив свою згадку про життя Митрополита Константина. Про життя і службу Митрополита Константина розповів також Єпископ Даниїл.

Після Богослужіння Архиєпископ Дмитрій з Грецької Православної Церкви Америки звернувся до громади від імені Вселенського Патріярха Варфоломея, який у своєму листі визнає, що упокоєння Митрополита Константина є великою втратою для усього православного світу.

У суботу настоятелі катедральних соборів УПЦ в США разом з священиками пройшли процесією до церкви св. Володимира для завершення похоронних служб. Літургію служили Архиєпископ Антоній, Митрополит Юрій, Митрополит Сава, Єпископи Іларіон, Андрій, Даниїл, Мелхіседек. Архиєпископ Антоній, який за Конституцією УПЦ в США перейняв духовний провід Церкви, під час проповіді розповів про багаторічне товариство з Митрополитом Константином.

Сотні людей прийняли святе Причастя під час Заупокійної Літургії та пізніше зібралися на поминальний обід на честь Митрополита. Під час обіду до присутніх звернулися Митрополит В. Скурла, Єпископ Мелхіседек, о. Михайло Смолинець з Української Православної Єпархії в Австралії і Нової Зеландії, Архиєпископ Ігор (Ісіченко). о. Іван Наконечний – настоятель митрополичої катедри св. Володимира (Парма, Огайо), племінниця Митрополита Аля Коселко. Сестра Митрополита Дарія Мазур подякувала присутнім за те, що вони стали частиною життя її брата.

День завершився похованням на парафіяльному цвинтарі св. Володимира Митрополита Константина біля його батьків Стенлі і Катерини та брата Йосипа.

УПЦ в США

Похоронна процесія на цвинтарі у Пітсбурґу.

„Куряча котлета...

(Закінчення зі стор. 6)

нав своє завдання, а не підривав встановлений графік візити Президента до Києва. Ради Бога, опам’ятайся! Президент Буш виголосить свою промову незалежно від того, чи ти перекладеш її, чи ні! І знаєш, що, правдоподібно, станеться? Тому що в делеґації Президента немає іншого україномовного перекладача, а російськомовний є, то він і зробить переклад і читатиме російською синхронно з тим, як Президент вестиме свою промову. Подумай, тепер тільки від тебе залежить, чи слухачі в Україні почують промову Президента Буша українською мовою, чи на „общепонятному“.

– Ну, ну, вже досить, ти мене переконав, я таки перекладатиму, – погодився остаточно Юрко. – Подиктуй мені строфу Сосюриного вірша.

Після того все пішло гладко, Президент Дж. Буш-старший виголосив свою промову згідно з пляном, Юрко гарно перекладав. Але трапилося одне маленьке, проте дуже прикре для нас „але“: читаючи-виголошуючи свою промову, Президент вилучив з неї так складно отриману цитату Сосюриного вірша...

P. S. Зовсім не гладко обійшлося Президентові Бушеві з тією його промовою. Не тільки громадськість України, але й всього світу здивувалася та обурилася з такої жахливої непоінформованости Президента Сполучених Штатів Америки і його дорадників щодо дійсного стану справ у Східній Европі. Згадати б хоча, що всього через три тижні після промови Президента Україна проголосила відновлення своєї державної незалежности, яку вона втратила в катастрофічний четвер 17 листопада 1921 року, коли комуністично-російські полчища перемогли у боях біля Базару на Житомирщині виснажених воїнів Другого Зимового походу Армії Української Народної Республіки.

А в Америці видатний політичний оглядач Віліям Сафаєр піддав нещадній критиці київську промову Президента Дж. Буша, надавши своєму коментареві, надрукованому в щоденнику „Ню Йорк таймс“, іронічний заголовок: „Куряча котлета по-київськи“. Цей дотепний епітет уже назавжди увійшов у міжнародний лексикон політичних понять. Як згадував пізніше В. Сафаєр, Президент Дж. Буш-старшийтак образився на нього, що більше ніколи з ним не розмовляв. Тут треба зауважити, що назвати когось „курка“ („chicken) в Америці – це найбільша зневага (мовляв – боягуз, слабодух).

Хто знає, якби-то Президент Дж. Буш-старший невилучив тоді з своєї київської промови строфу Сосюриного вірша „Любіть Україну“, то, може, українці були б менш ображені на нього?...

Александрія, Вірджінія

Не згасне пам’ять...

(Закінчення зі стор. 1)

спостерігати інсценізацію Берестецької битви на острові Журавлиха. Відтак на честь героїчно загиблих козаків було організовано ланцюг пам’яті вздовж річки Пляшівка.

Також відбувся традиційний з’їзд українського козацтва. А козаки Рівненської Січі Війська Запорозького ім. Ніла Хасевича та Рівненського Вільного Козацтва ім. Северина Наливайка відзначили 361-шу річницю Берестецької битви кінним походом до історико-меморіяльного заповідника, а також традиційним козацьким вишколом, народними іграми та забавами.

В рамках святкування відбулися і виставки-ярмарки виробів народних майстрів; виступи фолкльорних колективів, інші масові заходи.

Варте уваги й те, що, як ніколи раніше, все довкілля „Козацьких могил“ рясніло вишитими сорочками. Панувала справжня українська атмосфера.

Хоч не обійшлося і без політичних промов, оскільки політики вже орієнтуються на осінні парляментські вибори, але загальний настрій полягав саме у масовому і щирому вшануванні пам’яті героїв-козаків, які хоч і зазнали поразки від набагато чисельнішого війська польського короля Яна Казимира, а проте ця поразка, як писала Ліна Костенко, „варта стонадцять перемог“.

Відбувся семінар творчої молоді „Смолоскипу"

Любов Багацька

КИЇВ. – XVIII семінар творчої молоді видавництва „Смолоскип" почався 4 травня з нагородження лавреатів літературної премії.

Після цього молодь двома автобусами прибула до бази відпочинку „Енерґія" у Ворзелі під Києвом. Музична ватраз ґітарами та віршами біля вогнища зробила команди учасників згуртованими й дружніми.

5 травня молодь попрямувала до актової залі на перший круглий стіл „Стратегічні тренди – 2050: у якому світі ми житимемо?", який вела Ірина Патроник зі Львова. Погляди на майбутнє виголосили Єлизавета Піскова з Черкас, Оля Ткаченко, Мирослав Трофимук та Дарина Попіль зі Львова, Віталій Паздрій з Тернополя.

Учасники XVIII семінару творчої молоді „Смолоскипа". (Фото: Сергій Оніщенко)

Цікавий круглий стіл провів Максим Майоров з Севастополя, привернувши увагу учасників до проблем Криму. Було розглянутоісторичні причини та нинішню ситуацію на півострові – повернення кримських татар, базування Чорноморської фльоти Росії.

Далі відбувся круглий стіл Максима Кицюка з Севастополя„Ненасильницький опір: історія та наслідки вітчизняних студентських революцій", на якому до виступу було запрошено гостей, які брали участь в акціях протесту,Олеся Донія, Сергія Пантюка, Євгена Золотарьова, Дмитра Потєхіна.

Підсумком круглих столів стала презентація командами власних стратегій розвитку України.

Якщо суботні круглі столи були присвячені переважно політичним темам, то в неділю, 6 травня, вся увага була прикута до соціяльної складової засобів масової інформації та мистецтва. Сонячна погода дозволила проводити круглі столи на свіжому повітрі. Любов Багацька та Руслан Рудомський з Хмельницького були модераторами круглого столу „Інтернет-ЗМІ – історія, сучасний стан, перспективи". Доповідачі Василь Левенець з Вишнівця, Тимофій Федорець з Дніпропетровська ділилися досвідом, а доповідачка Ірина Чулівська зі Львова розповіла про нові професії, які з'явилися з розвитком інтернету.

Тему продовжив Сергій Солтис зі Львова накруглому столі „Вплив соціяльно-політичних видань на формування громадянського суспільства", де Ксенія Калашникова з Харкова означила тенденцію контролі політичними організаціями окремих видань, через що існує загроза маніпуляції громадською думкою. Зоя Красовська з Запоріжжя висловила тезу, що саме публіцистика має сприяти формуванню громадської думки.

На круглому столі „Соціяльно орієнтоване мистецтво: за і проти" тривала жвава дискусія. Модератор Ярослав Мінкін з Луганська дав можливість висловитися всім охочим. Поет Василь Карп'юк з Івано-Франківщини у своїй доповіді заявив, що соціяльно-орієнтоване мистецтво актуальне лише у певному місці й у певний час, а за будь-яких інших умов не має жодної цінності.

У гості на семінар завітала Поліна Городиська, яка представила проєкт „Циклоп" – міжнародний конкурс відеопоезії, що проводиться з 2011 року. Відбувся творчий вечір Ірини Шувалової та Олени Степаненко, які свого часу стали лавреатками конкурсу „Смолоскипа" у номінації „Поезія".

7 травня тема круглого столубула близька кожному учасникові – „Українські політики on-line: хто і як використовує соціяльні мережі в політичній діяльності?".Модераторка цього і двох наступних круглих столів того дня Олена Синицька з Києва зробила ґрунтовний вступ про загальні тенденції „віртуалізації" української політики й передала слово доповідачці Ярославі Литвин з Києва про діяльність у соціяльних мережах Олега Ляшка.

Далі модераторка перейшла до круглого столу „Український медіапростір: Russian style, або чому розважальні програми витісняють аналітику?". Доповідачка Аліна Олексієнко (Київ) розглянула загальну тенденцію для багатьох українських каналів – купувати телепроєкти в інших країн (не лише в Росії) замість того, аби розробляти власний продукт. Юлія Стасюк(Луцьк) розкритикувала волинські телеканали.

День продовжив круглий стіл „Вплив сучасних технологій на мистецтво: трансформації візуальних жанрів". Ця тема викликала бурхливу мистецьку дискусію. Доповідачі Микола Леонович (Полтава), Олекса Синицький (Київ) та Андрій Шийчук (Івано-Франківськ) дійшли до висновку, що сучасні технології лише значно спрощують працю над фільмом чи картиною, але не створюють нового. Продовженням дискусії стала презентація нового проєкту видавництва– відеоантології української молодої поезії „Римовані міста" (директор видавництва Ростислав Семків).

Вечір продовжився поезією в одному з корпусів бази „Енерґія". Модераторки Катерина Каруник та Олена Рибка (обидві з Харко-

(Закінчення на стор. 15)

Презентація книги не відбулася

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Презентація книги Володимира Корнілова „Донецко-Криворожская республика. Расстрелянная мечта", призначена на 9 квітня у залі обласної наукової бібліотеки ім. Дмитра Чижевського, не відбулася. Студентська молодь дружно скандувала: „Ганьба!" Автор книжки не зміг виступити, навіть користуючись потужним мікрофоном, не кажучи вже про супроводжуючого його Олександра Чаленка.

Більшість засобів масової інформації Кіровоградщини проіґнорувала цю подію. Одна газета відгукнулася короткою реплікою про „фашиствуючу молодь". Керівництво бібліотеки вважає поведінку молоді неприпустимою, інші схвалюють таку реакцію, мовляв, як же інакше можна було висловити своє ставлення до автора – відомого імперіяліста?

Звісно, якби організатори заздалегідь надали книгу для ознайомлення, ситуація могла б бути інакшою, але за умови, коли очікувався лише монолог автора – директора Інституту Співдружности незалежних держав (колишній Інститут марксизму-ленінізму), центральне бюро якого в Росії очолює одіозний Костянтин Затулін, важко було розраховувати на льояльність молодіжної авдиторії.

Власне, книга В. Корнілова не стосується Кіровоградщини, але автор і його однодумці свої ідеї федералізації намагаються поширювати й утверджувати не лише на сході, а й у центрі України. До речі, у сусідньому Дніпропетровську, який автор вважає частиною Донецько-Криворізької республіки, влада відмовилась сприяти презентації книги.

Вже в анотації книги сказано: „Читач дізнається, яким чином ті землі, які нині називаються сходом України, стали власне Україною". Автор робить дуже однозначний висновок: Україною ті землі стали через недалекоглядність Леніна, Сталіна та тодішнього Центрального комітету партії більшовиків, які не спромоглися зберегти і утвердити Донецько-Криворізьку республіку.

Молодь протестує проти ідей Володимира Корнілова.

Україна у цій книзі – якась примітивна вигадка, ефемерна потвора, яка плутається під ногами величних історичних постатей і заважає їм вершити благородну справу збереження цілісності Російської імперії. Цей контекст постійно підкреслюється. Автор постійно апелює до демократичности ідеї створення автономної республіки не за національним, а за економічним принципом. Більшовики твердили: як можна розривати економічні зв'язки, без Донбасу революційна Росія не встоїть! Ось що їх хвилювало найбільше.

Автор не раз підкреслює, що провідникові донецьких більшовиків Артемові не дали розгорнутися з республікою на його "рідному" Донбасі. Який же він був для нього рідний? Народився Федір Артем-Сергеєв у Курській губернії, жив в Европі, Індії, Китаї, Австралії. У 1905 році з'явився у Харкові.

В. Корнілов діячів українського руху (Симон Петлюра, Микола Скрипник, Дмитро Багалій, Гнат Хоткевич) підкреслено показує недалекими і примітивними. Навіть те, що Україна зформувалася у її нинішніх кордонах, не подобається В. Корнілову. Він певен: „Якби перемогла лінія ідеологів створення Донецької республіки, деяких нинішніх пострадянських держав, у тому числі і – особливо України, в нинішніх кордонах зараз би не було".

Краєзнавці та журналісти Кіровограда, ознайомившись з книгою В. Корнілова, плянують провести її публічне обговорення і пошукати відповідь на запитання, чому обласна влада сприяє відверто антиукраїнським проєктам?

Літературний вечір Ніни Василькевич

Катерина Ткачук

ВОРЕН, Мишиґен. – 20 травня в домівці Союзу Українок Америки (СУА) у Ворені відбувся літературний вечір поетеси Ніни Василькевич.

Вечір відкрила голова 76-го Відділу СУА Таня Бедрус, представила Н. Василькевич і передала слово голові Окружної Управи СУА Лідії Яхницькій.

Л. Яхницька розповіла про Н. Василькевич як про довголітню секретарку Окружної управи СУА в Дітройті, авторку багатьох статтей в україномовних газетах і журналах про життя української громади Дітройту.

Про життєвий і творчий шлях Н. Василькевич в Україні розповіла її подруга Валентина Оніщук.Н. Василькевич (Кордибан) народилася 28 травня 1941 року в місті Хорол Полтавської области. Навчалася в Полтавському педагогічному інституті на філологічному факультеті, брала участь вкількох обласних поетичних веснах, очолювала поетичну студію „Журавлинка", пізніше – студію „Червона калина" при редакціях районних газет в Хоролі і Диканьці. Твори Н. Василькевич друкувалися в київському журналі „Дніпро", вгазетах Полтавщини. В 1996 році у полтавському видавництві „Ворскла" вийшла книжка її поезій „Тобі".

У 2001 році виїхала до США, дописує до українських часописів „Свобода", „Дітройтські новини", „Сівач", „Нова Зоря" та журналів „Світло", „Наше життя".

Д-р В.Оніщук побажала поетесі доброго здоров’я, щасливих років життя та творчих успіхів і вручила букет квітів.

Від редакційної колеґії „Дітройтських новин" поетесу вітала Катерина Ткачук. Поетеса Віра Крива продеклямувала спеціяльно до цієї зустрічі написану нею жартівливу поезію. Були привітання відВалентини Шайди, Ірини Приймм та кількох інших гостей.

Відбулася презентація книжки – поетичної збірки „Намисто днів", яка вийшла в Полтаві восени 2011 року.

Н. Василькевич розповіла, як працювала над цією збіркою, декламувала вірші з поетичних щоденників останніх 10 років, які стали джерелом нового видання.

Книжку „Намисто днів" з автографом поетеси могли придбати на вечорі всі бажаючі.

Вечір завершився спільною молитвою і виконанням традиційного „Многая літа!" на честь Н. Василькевич.

Організував вечір 45-ий Відділ СУА на чолі з Стефою Король, а спонзором виступила Окружна Управа СУА Дітройту (голова Л. Яхницька).

На літературному вечорі Ніни Василькевич у Ворені (сидять зліва): Марія Дяків, Стефа Король, Ніна Василькевич, Дарія Конюх; (стоять зліва): Таїса Розгін, Зеня Серафин, Віра Крива, Ірена Джуль, Тамара Івасюк, Ірена Прийма. (Фото: Марія Рипан)

Відбувся семінар...

(Закінчення зі стор. 14)

ва) потурбувалися, аби прозвучала поезія з усіх куточків України.

8 травня всі прийшли на круглий стіл „Дух справедливости й свободи в сучасному світі", модераторкою якого була Ірина Бочар (Київ). Промовляли Андрій Шийчук, Артур Шаповал (Черкаси), Антон Дробович (Київ), Ольга Комарницька (Луцьк).

Наступний круглий стіл „Жінка в політиці – міт чи реальність?" провадив Олексій Пирогов (Крим), а доповідь зробила Наталя Король (Київ).

Останній круглий стіл семінару був доволі контроверсійним. Заявлена Ксенею Жужею та Денисом Шашенком (Хмельницький) тема „Чи важливі знання для письменника?" поділила доповідачів на два табори. Власне, лише А. Шийчук вважав, що головне для письменника – талант. Решта схилялася до того, що не менш важливими є знання та праця над собою, самовдосконалення.

Промовляли гості з Харківського літературного музею Тетяна Пилипчук та Ольга Черемська.

Відбулися конкурси фотометафор, фотороманів, друкованих газет, а також політично-стратегічна гра.

Усі активні учасники круглих столів та тренінґів отримали пам’ятні подарунки – сорочинки та горнятка із символікою семінару, а також книжки видавництва „Смолоскип". Останній вечір семінару закінчився відео-дискотекою.

Газету „Свобода" досліджує львівська студентка

Левко Хмельковський

Студентка факультету журналістики Львівського національного університету ім. Івана Франка Юлія Гриценко ще в минулому році написала наукове дослідження практики редакційного коментаря в тижневику Українського Народного Союзу „Свобода" – найстарішому в світі часописі українською мовою.

Студентка Львівського Національного університету ім. Івана Франка Юлія Гриценко.

Цього року вона продовжила дослідження і подала на катедру закордонної преси та інформації наукову працю на здобуття кваліфікації бакалавра „Газета американських українців „Свобода" як тип видання".

У науковій розвідці ретельно досліджено історію виникнення газети і її розвиток від 1893 до 2012 року, наведено характеристики редакторів, трансформацію змісту і жанрів відповідно до часових періодів історії. Особливо цікаві спостереження і висновки Ю. Гриценко щодо позиції „Свободи" стосовно України за 20 років від набуття незалежности молодої держави.

Вже у попередньому дослідженні Ю. Гриценко слушно зауважила, що „Свобода" на повну силу використовує американську свободу слова в коментуванні політичних і економічних подій, якими живе Україна.

Саме „Свобода" звернула увагу на нерівномірність висвітлення в засобах масової інформації України президентської виборчої кампанії Віктора Ющенка і Віктора Януковича з явним перебільшенням публікацій на користь другого з цих кандидатів. Особливо активно висвітлювала „Свобода" події Помаранчевої революції, маючи в Україні своїх повноважних представників і використовуючи закордонні інформаційні джерела.

В останні роки „Свобода", як пише Ю. Гриценко, „змогла описати той духовний стан українства, який не могли передати українські ЗМІ. І тут бачимо один з плюсів того, що „Свободу" видають в Америці – туди рука Віктора Януковича не сягне".

Принагідно варто зауважити обставину, помічену Ю. Гриценко, яку не завжди усвідомлюють в Україні: „Свобода" є американською газетою, що видається в США українською мовою. Дещо незвичайною для багатьох українців є оцінка місця і ролі Віктора Ющенка в історії України. „Свобода" вважає, що йому вдалося багато зробити для відновлення історичної правди і пробудження національної свідомости. А стратегічні та тактичні помилки були властиві провідникам нації ще з часів Богдана Хмельницького.

Ю. Гриценко правильно визначила позицію „Свободи", яке не повчає, не накидає читачам своєї точки зору, а лише інформує, коментуючи інформацію не без іронії, але з надією на добре майбутнє України і її народу.

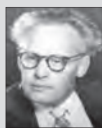
Ця праця є однією з перших спроб дослідження закордонного періодичного видання українською мовою.

Про себе Ю. Гриценко написала: „Навчаюся на журналіста, хоча душа більше прагне поезії. Пов’язано це, мабуть, з тим, що журналістика – справа доволі жорстока. Цікавлюсь фотографією і офіційно зараз працюю фотографом у Львівському національному університеті ім. Івана Франка. Знаю, що дослідник з мене поганенький, але університетське життя змушує працювати не лише у навчальній сфері, а й у науковій.

Чому для своїх робіт обрала „Свободу"? Швидше за все тому, що відчуваю якусь прив’язаність до цієї газети. Для себе досліджую українців у світі і їхні вагомі здобутки. Просто приємно, що ми є ще десь, за межами України. Трохи прикро, що ті МИ, які за межами, власне і є гарним прикладом для тих нас, які є тут – в Україні. З іншого боку – виникло якесь підсвідоме бажання не обривати з ними контактів. Може, тому продовжила тему роботи на четвертому курсі.

Я обрала „Свободу" ще й тому, що маю з чим порівняти. Порівнюю з тими ґа`зетами, які щоранку купую в кіоску. Їм до „Свободи" далеко. Невідомо, чи я буду добрим журналістом (журналістом буду та чи добрим?). Але щиро прагну до того, аби бути гарною людиною".

Юлія Гриценко живе в селі Зимна Вода біля Львова. Коли я у її віці був студентом Київського університету, то навіть думати не міг про читання газети закордонних українців. На щастя, часи змінилися.

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Липень 2012 року, ч. 143

Моя перша подорож в Україну

Цього року мені нарешті вдалося вперше поїхати в Україну. Я народився і виріс недалеко від Чикаґо і належу до покоління американців українського походження. Мій батько народився в таборі переміщених осіб в Німеччині після Другої світової війни, а мати народилася в Бразилії. Ми завжди почувалися українцями. Про Україну я знав з лекцій в Школі українознавства – про історію, географію, культуру, та з улюблених українських пісень, які співали наші батьки. Моя Україна для мене була в Чикаґо. Це була стара околиця, де виростали мої батьки. Кожної суботи ми їхали туди до Школи українознавства, на сходини та танці в дім Об'єднання Демократичної Української Молоді.

Моя бабуся і прадідусь по батьковій стороні пережили Голодомор 1932-1933 років, розкуркулювання та світові війни. По маминій стороні прадідусь служив в Другій Запорізькій дивізії, в армії Симона Петлюри. В загальному я усвідомив глибокі рани, які зазнав український народ від більшовицької окупації України.

Під час двотижневого перебування в Україні я мав нагоду зустрічатися й говорити з бідними і багатими, молодими й людьми похилого віку. Вперше зустрічався з родичами. Мешкав в малих будинках, збудованих за радянських часів. За два тижні побачив багато. Мене найбільше вразило те, як мало змінилася ментальність людей України за 20 років незалежності.

В Києві та інших містах України я почувався так, ніби ще були радянські часи. Я бачив багато маленьких дітей, які говорили російською мовою. Стиль одягу за останні 30 років не змінився. Мене частували їжею, яка переважно складалася з страв радянських років – багато жиру, масла і майонезу. Мені було боляче, коли молоді люди, мої ровесники не хотіли зі мною говорити українською мовою. Мені здавалося, що вони не хотіли, щоб їх діти чули українську мову. Інші говорили до мене російською мовою і дивувалися, що я володію українською мовою. Мене вражало їхнє легковаження української мови.

Я мав щастя виростати з родиною, яка походить з великої України, яка вчила мене, як правильно говорити українською мовою. Одна жінка сказала мені, щомало є інших народів, які пережили б такий жах, як український народ, коли існував систематичний червоний терор, розстріли людей, висилання на Соловки і Сибір учителів, священиків, то хто мав би вчити дітей говорити українською мовою? Більшість інтеліґенції виїхало до Західньої Европи після Визвольних змагань. Після Другої світової війни теж не всі повернулися додому. Це і є причина, говорила вона, чому в столиці України люди говорять російською мовою.

Мені дивно було бачити, як ще й тепер відзначають радянські свята – Перше травня та День перемоги. Хто може святкувати ці дні, коли знає про трагічні наслідки більшовизму? Чи сьогодні люди не знають, скільки невинних людей знищила Червона армія, коли „визволяла" Україну? Майже ціле покоління українських чоловіків загинуло на фронті, бо їх без зброї гнали в атаки. Ніхто з тих, хто пережив голод і репресії 1930-их років, не хотів захищати тюрму народів. Мабуть, легше напитися горілки і святкувати без розуму „дні перемоги", ніж прийти до розуму й вивчити справжню трагічну історію України?

Мені подобалося говорити з молодими людьми й чути їхні думки про Україну та її історію. У розмовах я мав вплив на них в пробудженні до кращого життя. Так хотілося їх підбадьорити, щоб вони побачили великі можливості багатого краю і розумних людей, що там живуть.

Як молодий лікар, я з сумом дивився на молодих людей, які курили і пили алькоголь, шкодили своєму здоров'ю. Одного ранку бачив коло Дніпра, як молоді чоловіки пили пиво. На Хрещатику часом було тяжко дихати, бо скрізь від цигарок був дим. Я не раз пояснював молодим дівчатам, як багато є різних хвороб легенів, серця, судинної системи від паління тютюну. Через велику витрату грошей на лікування в Чикаґо та багатьох інших містах США палити заборонено.

Мені дуже сподобалася природа в Україні. Досі я знав про неї з книжок, пісень та віршів. Моя бабуся розповідала про її село. Здавалося, що це був рай на землі. Коли на власні очі я побачив широкі гористі простори, то зрозумів бабусину любов до рідної землі. Річки, луки і гаї зачарували мене. Я ніколи не забуду їх красу. Я був в Україні, коли раптово потепліло, трави й дерева зазеленіли. У Конотопі я бачив, як розквітли вишні, й здавалося, що ціле дерево гуділо бджолами.

Було сумно, що така гарна природа сильно забруднена. Воду в Дніпрі я бачив брудну. Не раз бачив спалене сміття. Немає можливости переробити папір, пластик і скло, немає звичаю дбати про землю. Зв'язку людей з природою не існує взагалі. Вибрані місця біля великих готелів, побудованих для „Евро-2012", були гарно прибрані, але більшість публічних місць були засмічені й ніхто не поспішав їх прибирати.

Відвідуючи Україну, я бачив велику різницю між багатими і бідними. Замість тоталітарної влади, яка знищила державу моїх дідів, провід захопили люди, які нечесно працюють, розкрадають народне майно, збагачуються, а рівночасно знищують історичні місця. Андріївський узвіз Ринат Ахметов цілком зруйнував, щоб там побудувати свої торговельні будинки.

Виникає питання, звідки ці мільйонери повиростали в Україні, як гриби після дощу, як бур'ян на дідівській та прадідівській крові? Як син Віктора Януковича за два роки став мільйонером? Мені розповідали, що деякі особи відкрили успішне підприємництво, але до них звернувся син В. Януковича й домагався, щоб вони передали йому їхню компанію та більшу частину своїх заробітків. Ці особи віддали йому свої компанії і залишилися з нічим.

Я читав у газетах, що всі ці зловісні знаки означають смертельно поранену державу, в якій немає господаря. Коли додати до цього брак моралі і вищого покликання до суспільної мети, щоб об'єднати людей для покращання життя, то стає зрозумілим, чому люди багато курять та п'ють горілку.

Україні потрібний уряд, який дбатиме за державу, служитиме людям. Треба працювати і пам'ятати, що ця біда – це наслідок нищення всіх учителів і працездатних людей, мозку України. Комуністична влада знищила високоморальне, демократичне суспільство, яке століттями розвивалося і процвітало на багатій землі. Чужий господар – Москва – ніякої користи не дасть. Не можна бути байдужим до цих п'явок, які причепилися до Батьківщини. Пора вже, щоб Україна стала на ноги!

Микола Скиба, лікар, Чикаґо

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи: 5,900 дол. – Маруся й Іван Гнипи (з них 4,000 дол. – на щорічний конкурс творчої молоді Дніпропетровська, 1,000 дол. – для сиріт з вродженими вадами, 500 дол. – журналові „Бористен" та бюлетеневі „Наша Церква – Київський Патріярхат", а решта – на інші цілі); по 1,000 дол. – Оксана Мостович в світлу пам'ять свого чоловіка Леоніда Мостовича (з них по 500 дол. – для журналу „Березіль" та Фундації), Соріяна і Володимир Могучі – на пресовий фонд бюлетеня „Наша – Церква Київський Патріярхат" та Леонід Ліщина в пам'ять Касяна і Феодосії Ліщинів на видання книги Івана Дзюби „У світі образів і ідей"; по 50 дол. – Володимир Токар (по 25 дол. для журналів „Березіль" та „Бористен") та Марія Зарицька для сиріт; по 25 дол. – Ольга Кондратюк, Євдокія Ткачук та Алла Черний; 15 дол. – Ярослава Гірна.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати сиротам, у виданні вартісних книг в Україні, пресовим органам, які намагаються пробудити український народ, щоб він дбав за свою мову та історію.

Вже видано сім чисел газети

На сторінці Фундації ім. Івана Багряного у „Свободі" 11 травня було повідомлено, що у Чернігові я заснував і почав видавати нову українську газету „Світ-інфо". Перші числа газети я видав власним коштом, а наступні – за фінансової допомоги Фундації ім. І. Багряного, тому хочу висловити Фундації щиру вдячність за підтримку незалежної демократичної української преси.

За лютий-травень вдалося видати вже сім чисел газети. В них зокрема були публікації про касетний скандал в парляменті, невідоме в біографії Олександра Довженка, збагачення українських олігархів, трудове і сексуальне рабство українців та інші.

Газета висвітлює життя закордонних українських громад і організацій. Для її подальшого виходу потрібна підтримка. Звертаюся з цим до всіх патріотів, які можуть підтримати українську пресу. Можна посилати пожертви на адресу Фундації ім. І. Багряного.

Петро Антоненко,
засновник і редактор газети „Світ-інфо",
Чернігів

Іван Багряний

Рідна мова

Мово рідна!
Колискова
Материнська ніжна мово!
Мово сили й простоти, —
Гей, яка ж прекрасна Ти!
Перше слово — крик любови,
Сміх і радість немовляти —
Неповторне слово „Мати" —
Про життя найперше слово...
Друге слово — гімн величний,
Грім звитяг і клекіт орлій, —
Звук „Вітчизни" неповторний
І простий, і предковічний...
Ну, а третє слово — „Мила" —
Буря крови, пісня рвійна
І така, як пах любистку,
І така, як мрійка мрійна...
Перейшов усі світи я —
Є прекрасних мов багато,
Але першою, як Мати,
Серед мов одна лиш ти є.
Ти велична і проста.
Ти стара і вічно нова.
Ти могутня, рідна мово!
Мово — пісня колискова.
Мова — матері уста.

Хабаровськ, 1937

* * *

Туман

Щоб оцей туман та сніги поїв.
Цей важкий туман, нерозгаданий.
Впав на груди піль, на печаль гаїв,
Впав на тихий сад, на обкрадений.
Срібні блиски рос, передзвони кос
В далині глухій увижаються,
Ластів'ячий крик і дівочий сміх.
І степи в шовках — у ногавицях!.
Гей, нема, нема. Тут страшна зима —
Мла, відчай і сон над оселями.
Понад садом — крук,
понад степом — свист
І собачий брех понад селами.
Ні шовкових рос. Ні пісень нема.
Лиш одні сніги та липкий туман.
Впав на груди піль, на печаль гаїв…
Щоб оцей туман та сніги поїв.

1946

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал.

ПОСТАТІ

Наддніпрянець боровся за Карпатську Україну

Олександер Панченко

Історичні дослідження засвідчують, що серед провідних військовиків, які брали участь у подіях в Карпатській Україні 1938-1939 років, були вихідці з східніх та центральних українських земель. Зокрема – Антін Кущинський, сотник Армії Української Народної Республіки, близький дорадник Гетьмана Павла Скоропадського й Військовий отаман Українського Вільного Козацтва в західній українській діяспорі.

Народився він 14 лютого 1897 року у родині лохвицького православного священика Андрія Кущинського, правнука Дмитра Кущинського, значкового товариша Війська Запорозького, близького соратника Гетьмана Івана Мазепи (це саме він переправив гетьмана після битви під Полтавою на рятівне Правобережжя).

Після переїзду родини Кущинських до Кременчука Антін закінчив Кременчуцьку реальну школу, а згодом – і Київську військову школу ім. Князя Костянтина. Під час Першої світової війни командував розвідкою, а після третього поранення він став начальником навчальної команди 240-го Ваврського полку, відтак – старшим ад'ютантом штабу 60-ої пішої дивізії, на базі українізованих частин якої було створено Український полк ім. Гетьмана Пилипа Орлика.

У своєму спогаді „Присяга 1918 року" А. Кущинський не без хвилювання описав момент присягання українських вояків „на вірність Українській Державі і Його Світлості Гетьманові усієї України, верховному вождеві української армії: „...Я всією істотою відчував і усвідомлював в ті хвилини, що коли навіть з Богом все говоримо своєю мовою, то ми справді стаємо дійсно вільним народом, незалежним у психіці від Росії, робимося синами дійсно вільної України...".

На еміґрації А. Кущинський навчався в Українській господарській академії в Подєбрадах (1922-1927), під опікою проф. Бориса Мартоса, також уродженця полтавських теренів, захистив дипломну працю „Культурно-освітня діяльність кооперації", був активним дописувачем до різних українських видань на чужині, працював секретарем Українського Вільного Університету у Празі.

Під час подій в Карпатській Україні в 1939 році сотник А. Кущинський очолив Гуцульський кіш „Карпатської Січі", під час оборони краю потрапив у мадярську неволю, був ув'язнений у концентраку Варіо-Лопош біля Ніредґази.

У 1940-1945 роках А. Кущинський працював адміністатором гетьманських видань на еміґрації, був членом Вищого проводу Гетьманського Руху, очолював військову референтуру гетьмана Павла Скоропадського на еміґрації. Жив у таборі для переміщених осіб у Міттенвальді, Німеччина, від 1958 року мешкав у Чикаґо США, де й упокоївся в травні 1992 року.

Справжнім українським козаком, гарячим патріотом своєї знедоленої Батьківщини був лохвичанин Антін Кущинський.

Олександер Панченко – адвокат, директор Інституту Українського Вільного Козацтва ім. А. Кущинського, заступник голови Полтавської обласної організації Всеукраїнського Об'єднання „Свобода", Лохвиця, Полтавська область.

Василь Пилишенко – останній ветеран фльоти УНР

Василь Пилишенко

Ігор Гриценко

В Україні досі невідома біографія старшого лейтенанта фльоти Василя Пилишенка, члена Центральної Ради, який протягом 1917-1918 років був одним з організаторів та провідників українського військово-морського руху в Одесі. На момент своєї смерти в 1989 році 99-річний В. Пилишенко залишався останнім ветераном фльоти Української Народної Республіки, який мав за своїми плечима довгу біографію військового та громадського діяча, що за свої заслуги був відзначений рядом високих українських нагород.

Імені В. Пилишенка немає у відомому біографічному довіднику історика Ярослава Тинченка „Офіцерський корпус Армії УНР". В іншому довіднику, „Діячі Української Центральної Ради" Владислава Верстюка та Тетяни Осташко знаходимо тільки коротку згадку про В. Пилишенка. Лише автори нещодавно надрукованого дослідження „Українські мілітарні формування в Одесі в добу Центральної Ради" Тарас Вінцковський та Анатолій Мисечко, хоч і подали ряд відомостей про В. Пилишенка, однак, зазначили, що за відомими наразі даними неможливо простежити його життєвий шлях.

Зробимо ж першу спробу відтворити його біографію, зібравши разом численні згадки про цю особу. Важливим джерелом тут слугують його статті та спогади, опубліковані в 1960-1970 роках в газеті „Свобода" та в „Альманаху Українського Народного Союзу" на 1977 рік. Паралельно приділимо також увагу його братові Михайлові, та синові – проф. Володимирові Пилишенку, що обидва також відзначилися в українській військово-морській історії.

Народився В. Пилишенко у 1889 році на Волині. Про його ранні роки, родину та освіту майже нічого не відомо, а сам він про них ніколи не згадував. Він мав щонайменше одного брата – Михайла, що також вирішив присвятити своє життя військово-морській фльоті. В 1912 році В. Пилишенко був покликаний на Чорноморську фльоту, брав участь в одному з закордонних плавань. Ще тоді, мабуть, він став членом конспіративної севастопольської української групи „Кобзар". Першу світову війну В. Пилишенко зустрів унтер-офіцером панцерника „Синоп". Тоді ж на фльоту прийшов М. Пилишенко, який служив на мінному загороджувачі „Бештау" в Одесі.

29 жовтня 1914 року брати Пилишенки пройшли своє перше бойове хрещення під ворожим вогнем. В цей день німецький лінійний крейсер „Ґебен" першим розпочав бойові дії, несподівано обстрілявши порт і батареї Севастополя. Одночасно німці і турки напали на Одесу, де їм вдалося підірвати канонерку „Донець".

З розширенням воєнних дій на Чорному морі, в 1916 році панцерник „Синоп", на якому служив боцман В. Пилишенко, був переведений в Одесу, де на ньому розмістився штаб Дунайської фльотилії. М. Пилишенко на той час уже служив на посильному кораблі „Салгір". Тут братів і застала Лютнева революція 1917 року. Будучи переконаними і політично активними українцями, вони швидко зайняли чільні місця в українському військово-морському русі Одеси.

В. Пилишенко був обраний до Центральної Ради, увійшов до складу президії Українського Національного Конґресу, що почався 19 квітня 1917 року в Києві. Розпочалася українізація військових формувань та фльоти. 4 листопада 1917 року В. Пилишенко розгорнув Українську морську раду, яка в своєму складі мала 20 делеґатів від українців з ряду кораблів. Делеґатом був і М. Пилишенко. Одночасно він став комісаром Одеського порту. Це – остання відома звістка про М. Пилишенка.

Восени 1917 року, після ряду гучних українських демонстрацій на фльоті, підняли українські прапори та перейшли під юрисдикцію української держави крейсер „Пам'ять Меркурія", есмінець „Завидний" та низка інших бойових кораблів.До цього немало доклав сил В. Пилишенко – один з творців фльоти УНР.

Одеські червоноґвардійці спровокували перші сутички з гайдамаками та частинами Одеської військової округи. У спробі забезпечити лад було створено міський комітет, в якому був і В. Пилишенко, який відповідав за адміністрацію Одеси. Він організував варту з українських матросів, які наглядали за спокоєм. Відділ В. Пилишенка став зав'язком одеського куреня морської піхоти армії УНР. Дослідники вважають, що саме у цій формації служив добровольцем відомий у майбутньому український письменник та громадський діяч Юрій Липа.

Тим часом більшовики готувалися до захоплення влади в Одесі. Вже 3 січня 1918 року в місті вибухнуло більшовицьке повстання. Разом з моряками взяв участь у боях і В. Пилишенко. Після поразки армії УНР В. Пилишенко вийшов на еміґрацію і жив на Волині, де одружився з вчителькою Галиною Лопухович. 28 липня 1934 року у Пилишенків народився син Володимир.

Після Другої світової війни сім'я Пилишенків еміґрувала до Німеччини, а в 1950 році – до Америки, де оселилася в Рочестері, Ню-Йорк, брала активну участь у тамтешньому українському житті. В. Пилишенко співпрацював з часописом „Свобода", а в 1977 році в „Альманасі УНСоюзу" опринюднив спогади „Чорноморці в Українській революції". В. Пилишенко разом з сином співпрацював з пластовим журналом „Юнак", де було вміщено кілька їхніх дописів, малюнків, віршів, присвячених українській фльоті.

16 липня 1989 року, на 99 році життя, старший лейтенант фльоти В. Пилишенко помер і був похований на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

* * *

Володимир Пилишенко, якому передалася батькова любов до моря, ентузіяст морського пластування, довгий час належав до 25-го старшопластунського куреня „Чорноморці", що провадив серед української молоді морський вишкіл (між іншим, свого часу членом цього куреня був генерал-хорунжий Роман Шухевич). В 1963 році В. Пилишенко організував в Рочестері морську залогу „Вікінґ" та водний вишкільний курс. У 1963 році наказом генерал-полковника Олександра Загродського пластунам-чорноморцям було даровано почесне право піднімати на своїх суднах військовий прапор української фльоти зразка 1918 року. Того ж року, на 11-му Світовому скавтському джемборі Україну під жовто-синім прапором презентував невеличкий вітрильник „Еней", змайстрований членами залоги „Вікінґ".

Пізніше В. Пилишенко став знаним серед українців Америки графіком-малярем. В Рочестерському технологічному інституті він здобув вищу освіту та ступінь маґістра образотворчих мистецтв, а пізніше – ступінь ад'юнкт-професора. За час своєї громадської діяльности він став засновником понад 30 українських і американських громадсько-наукових організацій. Разом з своєю дружиною Ірмою він заснував чотири стипендійні фундації. На його гроші також був виданий німецький переклад „Енеїди" Івана Котляревського. Садибу Пилишенків в ці роки відвідали письменники і поети Іван Драч, Олесь Гончар, Ростислав Братунь (в 1993 році саме він підняв український прапор над фреґатом „Гетьман Сагайдачний"), Оксана Забужко та багато інших.

В. Пилишенко є членом Української Вільної Академії Наук і Наукового Товариства ім. Шевченка, Українського Історичного Товариства та товариства Українських професорів американських університетів. Він збирає архіви української громади Рочестеру, завідує бібліотекою Кредитної спілки, веде українську телепрограму і співає у церковному хорі.

Ігор Гриценко – член Благодійної ініціятиви „Героїка", Запоріжжя.

Щедро засіяв три ниви

До 75-річчя від дня народження українського фолкльориста Івана Сенька

Дмитро Федака

Він прийшов у світ 26 травня 1937 року в Українських Карпатах, в селі Келечин Міжгірського району Закарпатської области, у селянській родині. Прийшов, аби назавжди вписати в аннали історії одвічні набутки народної мудрости батька-матері, сельчан, краян. Тож життєві шляхи-дороги мусили привести його в науку. Її поле – безкрає, не перейти його й не переїхати, а він взявся обробляти аж три ниви, – фолкльористичну, літературознавчу й історико-краєзнавчу.

На фолкльористичній мав добрих вчителів – ще у батьківській хаті у селі Келечин на Міжгірщині від батька Михайла та матері Марії Сеньків почув багато оповідей та пісень. І став їх записувати. А це така сфера, котра зачаровує і полонить душу навіки. тому ще до вступу на філологічний факультет Ужгородського університету був готовий до серйозної наукової праці. А коли писав кандидатську (іншими словами – маґістерську) дисертацію „Історичні пісні слов'янських народів про події XIX століття", то керівником його і духовним наставником був відомого фолкльорист-славіст Петро Лінтур.

Тільки від батька та матері молодий вчений записав переказів, притч, байок, казок, коломийок, прислів'їв на товстезну книгу „Слухай, сину!". Дещицю з цих матеріялів було опубліковано в попередні роки у наших просвітянських календарях, готовий до друку рукопис жде – не діждеться, коли стане книгою.

Зустрічі ж з келечинськими носіями народної мудрости матеріялізувалися таки у вигляді книги „Чарівна торба" (1988). це казки, притчі, перекази та пісні з репертуару казкаря Михайла Шопляка-Козака.

У фолкльорних пошуках І. Сенько вийшов на широкі й благодатні карпатські терени і знайшов багато цікавого, неповторного для своїх видань „Як зачую коломийку" (1976), „Біля райських воріт" (1980), „Ходили опришки" (1983), „Коли Христос по землі ходив" (1993), „Як то давно було" (2003)… Про кожну з цих книг сказано чимало схвальних слів не тільки в крайовій періодиці, але й у загальноукраїнській – у журналах „Народна творчість та етнографія", „Жовтень" (тепер „Дзвін") та інші.

Процитую відгук відомого в Україні карпатознавця Володимира Грабовецького про укладений І. Сеньком збірник опришківського фолкльору: „Упорядникові довелося провести велику збиральну роботу. Він зібрав 358 оповідань про опришків, серед них 198 текстів подається уперше. Легка форма викладу матеріялу в передмові поєднується з глибоким знанням предмету дослідження".

Наскрізь ориґінальною вийшла укладена І. Сеньком-фолкльористом збірка „Притчі українського народу" (2008) – перше видання притч в Україні. Там вміщено повчальні оповіді й про те, як багато важить народне слово, сказане доречно. Сказати нове слово у фолкльористиці можна лише, якщо знаєш, що до тебе зробили Михайло Драгоманов, Михайло Фінцицький, Оскар Кольберг, Іван Рудченко, Іван Верхратський, Іван Панькевич, Володимир Гнатюк, Іван Франко (на їх дослідження зроблено посилання у „Притчах українського народу")…

Про науково-професійний підхід ювіляра у вивченні народної творчости українців Закарпаття промовляють назви хоч би таких публікацій: „Народні оповідання про городища і замки Закарпаття", „Фолкльор як одне з джерел вивчення етнічної ментальности русинів-українців", „Топонімічні перекази Закарпаття в етнологічному контексті", „Закарпатський фолкльор у всеукраїнському контексті", „Притчі Карпат у контексті фолкльорних жанрів: побутування, тематика, художні особливості", „Відображення міжетнічних взаємин в українському фолкльорі Карпатського реґіону", „Закарпатські пісні та перекази про Яношика у контексті словацько-українських взаємин", „Історичні події Угорщини в усній традиції українців Закарпаття", „В. Гнатюк як збирач і дослідник леґенд про Христа", „Народні оповіді Закарпаття у записах Івана Панькевича", „Поліфункціональність публікацій фолькльорних творів у календарях-місяцесловах Закарпаття другої половини XIX – першої половини XX ст.", „Фолкльор у шкільних підручниках Августина Волошина", „Фолкльорознавчі пошуки Олени Рудловчак"…

Так само маштабно і глибоко він досліджує художню літературу – крайову, українську, світову. Бо й сам не позбавлений художнього хисту. У його доробку є ориґінальна баляда „Останній монолог фолкльориста (Пам'яті П. В. Лінтура)", збірник авторських літературних казок „І завтра сонце зійде…" (2000).

На матеріялах творчости закарпатських письменників він вивчає проблему (правдивого чи зфальшованого) зображення національного характеру русинів-українців. Під цим кутом зору він досліджував творчість Олександра Духновича, Олександра Павловича, Анатолія Кралицького, Василя Гренджі-Донського, Федора Потушняка, Михайла Томчанія, Івана Чендея… Розвідки з такою тематикою опубліковано в його монографіях „Ментальність русинів-українців" (1996) та „Історія у дзеркалі літератури" (2000).

Заслуговують на увагу й інші літературознавчі наукові статті дослідника: „Притча у творчій спадщині Григорія Сковороди", „Притча у творчості Івана Франка", „Поема Олександра Павловича про Івана Підкову в контексті українсько-польських взаємин", „Оповідання „Лаборець" Богуша Носака-Незабудова у контексті словацько-українських взаємин", „Особливості трактування образу Юди в оповіданні Леоніда Андреєва „Юда Іскаріот" та драматичній поемі Лесі Українки „На полі крови", „Роман Івана Долгоша про Карпатську Україну" та інші.

Особливо плідно працює дослідник над проблемою ментальности Миколи Гоголя. Наслідком його пошуків стали дві монографії: „Гоголівська Диканька на історичних перехрестях" (2003) та „Гоголівський Миргород на перехрестях історії України" (2006). Гострий полемічний характер носять його публікації в руслі цієї проблеми: „Етнологічні аспекти „Петербурзьких повістей" („Невський проспект", „Ніс") Миколи Гоголя", „Українські письменники 20-40-их років XIX ст. і Микола Гоголь".

Прикметно, що і в фолкльористиці, і в літературознавстві І. Сенько починає з краєзнавчих засад, бо і краєзнавча його нива добре врожаїть. Почав її культивувати у 1968 році, готуючи в міжгірській районній газеті тематичні розділи „Верховино, мати моя!" – про історію сіл Міжгірщини. З 1968-го до 1973 року вийшло 30 таких сторінок. Зібраний матеріял було використано у 1985 році, коли у співавторстві з письменником-міжгірцем Василем Кохановим готували путівник „Міжгір'я".

У газеті „XXI вік" у 1990-1991 роках він опублікував дев'ять етнопедагогічних циклів на матеріялі закарпатського фолкльору („Кохання і шлюб", „Рід, батьки і діти", „Мудра старість", „Материнська мова", „Тепло отчого дому" та ін.).

У газеті „Закарпатська правда" з 1991 року вів рубрику „Закарпатські дивоцвіти" про нові книги з фолькльору та етнографії Закарпаття, біографії співців, казкарів, фолкльористів. У „Закарпатській правді", починаючи з 1986 року, опублікував статтю-нарис „Три подорожі" – про те, як Яків Головацький, Б. Носак-Незабудов, Шандор Петефі, подорожуючи у XIX ст. Закарпаттям, по-різному сприймали край і його людей; резонансною була інша його публікація – „Ще раз про неписьменність" (Закарпатська правда,26 серпня 1988 року), якою спростовувався поширений радянською пропаґандою міт про нібито 80 відс. неписьменних на Закарпатті. Із подібних публікацій І. Сенько-краєзнавець уклав книгу „Земля з іменем" (1998).

Вершиною його краєзнавчих студій беззастережно називають його книгу „Келечин – рідне село Августина Волошина" (2007), а також статті про народну демонологію, які публікувалися в часописах „XXI вік", „Карпатський край", „Наш рідний край", „Тиса", „Карпатський світ".

А є в Івана М. Сенька, професора Ужгородського університету, також доробок у журналістиці, і з методики викладання усної народної творчости народів світу, сприйняття закарпатцями творчости закордонних письменників… Є й нереалізовані задуми. Тож подальших щедрих урожаїв йому на всіх трьох його нивах!

Дмитро Федака – літературознавець, редактор кількох десятків наукових і науково-популярних видань. Мешкає в Ужгороді.

Українська молодь...

(Закінчення зі стор. 4)

минулі століття українські чумаки видобували сіль для потреб усіх губерній тодішньої Російської імперії.

Учасники експедиції зібрали багато матеріялів для дослідження, поступово їх обробляють та готують до публікацій.

Цей рейд відкрив багато невідомих фактів про життя українців у Нижньому Поволжі, дедосі збереглися українські села, у яких все населення говорить виключно українською мовою, співає українських пісень та плекає пам'ять предків.

Підсумки першої експедиції надихнули нас на продовження дослідницької діяльности в цьому напрямку. Ми готуємо два етнографічних рейди цього року, до яких хочемо залучити молодь з України.

У квітні 2011 року ми провели Перший український молодіжний форум Росії, де було обрано актив та визначено пріоритети діяльности українського молодіжного руху на найближчу перспективу, здійснено низку публікацій у засобах масової інформації, створено власний розділ в інтернеті.

Форум відвідали представники Посольства України в Росії, які були поінформовані про існуючі проблеми українських осередків у Російській Федерації. За результатами Форуму було створено Координаційну раду українських молодіжних структур, яка має назву „Український молодіжний форум Росії" та до якої увійшли активісти українських організацій російських реґіонів. Цього року ми плянуємо офіційно зареєструвати громадську структуру, яка буде опікуватися проблемами осередків української молоді у Російській Федерації.

У вересні плянуємо провести Другий український молодіжний форум Росії. Його основною метою буде пошук механізмів об'єднання молодіжного українського руху Росії в реальну громадсько-політичну силу, яка буде здатна відстоювати власні інтереси як у РФ, так і у всесвітньому вимірі. Ми зробимо все, аби ця організація стала авторитетною силою у середовищі закордонного українства. За розрахунками активістів молоді української діяспори Російської Федерації, вже в найближчій перспективі вона буде здатна впливати на громадську думку в РФ, і в першу чергу в питаннях, що стосуються проблем життєдіяльности україномовної меншини. Ми хотіли б, щоб і наша етнічна батьківщина нас підтримала.

9 лютого цього року було прийнято Закон України „Про внесення змін до Закону України „Про правовий статус закордонних українців", у якому розширено повноваження центрального органу виконавчої влади щодо співпраці з діяспоровими структурами у сфері культури, освіти і науки, телебачення і радіомовлення. Тож є надія, що сьогодні в Україні створюються необхідні умови та механізми для налагодження діялогу з представниками молодіжного українського руху в РФ, які налаштовані на конструктивну співпрацю та мають стати активними учасниками процесу розбудови українсько-російських взаємин у гуманітарній та діловій площинах.

Оксанині ляльки – найчарівніші

Українська народна майстриня, поетеса, французький філолог, перекладач, дипломантка XII конкурсу ім. Мирона Утриска, директор Художнього ліцею при Львівській національній академії мистецтв Оксана Смерека-Малик увійшла у Книгу рекордів України завдяки участі у створенні, разом з черкаською майстринею Ларисою Теліженко, найбільшої ляльки-мотанки висотою три метри у Львові на Фестивалі „Ляльковий світ“ 30 квітня 2011 року. До „Свободи“ надійшли нарис про мисткиню і фоторепортаж з її недавньої виставки, які вміщені нижче.

Володимир Луців

Своєрідну назву „Оксанина лялька“ твори Оксани Смерики-Малик дістали за динамічні композиції авторських ляльок. Кожна лялька, яку вона створює на основі української традиційної мотанки з тканин льону, вовни, шовку, майже без уживання голки, є винятковим твором. Розміри ляльок – від 25 до 60 сантиметрів висоти.

Крім індивідуальних авторських ляльок, О. Смерека-Малик створила гуртові цикли „Карпатія“, „Львів'янки та панянки“, „Пори року Мотрі Кочубей“, „Дівки, ґаздині, молодиці“, „Князівни і бояриані“ та інші.

О. Смерека-Малик народилася 1958 року в Бережанах на Тернопільщині, а росла, виховувалася та живе у Надвірній з чоловіком та сином. На Івано-Франківщині зміцніло її тонке відчуття природи, народних звичаїв.

Як і всі дівчатка, Оксана в дитинстві гралась ляльками, які їй доводилось самій виготовляти. У 2009 році шукала подарунок подрузі й вирішила подарувати ляльку-мотанку. Купила її і зауважила, що могла б і кращу зробити. Весною 2010 року, їдучи на книжкову толоку до Миколаєва, крім літературних творів, повезла власноруч зроблену ляльку, яку назвала Уляною – на честь Уляни Кравченко. Подарувала її організаторам.

Захоплення передалося сім'ї. Чоловік купував тканини та інші необхідні матеріяли, син теж допомагав. Робила ляльки, які могли рухатися.

Коли ляльок стало кілька десятків, вирішила показати їх людям. Відіслала фотографії на всі інтернет-адреси, які мала. Надійшло запрошення організувати виставку в Музеї Івана Гончара. Це була її перша виставка.

Мисткиня захоплена поезією, у якій передає красу рідного краю з його звичаями. Краса природи і народна пісенність передані в її першій книжці „Три любові“. А ще полюбляє вона і розмальовувати писанки та дарувати близьким та знайомим.

Тепер її ляльки є у приватних

Оксана Смерека-Малик. (Фото: Олександер Костирко)

колекціях в Україні, Польщі, Чехії, Росії, Еспанії, Португалії, Бельгії, Канаді, США, Ізраїлі, Туреччині, Південній Кореї, в музеях Києва, Чернігова, Коломиї, Дрогобича.

Майстриня мала цілий ряд успішних виставок у різних музеях, на фестивалях, зокрема на Львівському фестивалі „Ляльковий світ“ в Художньому ліцеї при Львівській національній академії мистецтва у травні 2011 року в Київському музеї гетьманства, Художньому музеї Чернігова, Музеї „Дрогобиччина“ у Дрогобичі, Музеї Історії Надвірної. Вона була запрошена до Косівського інституту прикладного і декоративного мистецтва на майстер-кляси з виготовлення ляльок.

Успішні рецензії на згадані виставки були у часописах „Культура і життя“, „Високий замок“, „Чернігівські відомості“, „Чернігів“, „Народна воля“.

Свій успіх мисткиня завдячує доброму знанню витоків, використанню мотивів національного українського одягу. Але передусім – це витвір її фантазії, – багатство кольору, своєрідний особистий характер кожної ляльки. Мистецтво О. Смереки-Малик приносить людям вдоволення та радість.

Володимир Луців – бандурист, концертний співак (тенор), автор статтей про бандуру, живе у Лондоні, Велика Британія.

Ляльки Оксани Смереки-Малик на виставці в Черкаському краєзнавчому музеї. (Фото: Олександер Костирко)

Казковий світ Ольги Отнякіної-Бердник

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Заслужений майстер народної творчости України Ольга Отнякіна-Бердник з Спілки майстрів народного мистецтва вже понад 20 років працює в жанрі керамічної іграшки, створивши тисячі вигадливо розписаних темперними фарбами іграшок-свистунців.

Її твори об'єднані в серії „Стародавні звірі“, „Пташині весілля“, „Леви наших лісів“, „Коти на полюванні“, „Пори року“, „Від яйця-райця“, „Городні звірі“ та інші.

Народилась мисткиня в містечку Кам'янка на Черкащині в робітничій родині, де любили і шанували мистецтво, а батько її був художником-аматором. Не маючи професійної художньої освіти (після закінчення в 1983 році Київського інституту культури отримала диплом бібліотекаря), вона самотужки освоїла таємниці кераміки та художнього розпису. До цього її заохотило захоплення творчістю відомої української художниці Марії Приймаченко.

Поступово виробивши власні техніку та стиль, вона створила вигадливо розписані не просто дитячі іграшки, а втілення стародавніх образів українського фольклору, переосмислене небайдужим художником на початку XXI ст.

Майстриня провела десятки майстер-клясів в різних містах України та за кордоном, була учас-

Заслужена майстриня народної творчости України Ольга Отнякіна-Бердник. (Фото: Олександер Костирко)

ницею багатьох виставок, фестивалів, фолкьлорних дійств, ярмарків народних ремесел, телевізійних та радіопрограм, де пропаґувала українську культуру, її давні багаті традиції. Вона навчала в численних гуртках та клюбах дитячої творчости, з 1999 по 2004 роки викладала мистецтво кераміки, історію культури та народознавство в Черкаському художньо-технічному коледжі.

Ольга Отнякіна-Бердник. „Свистунці“.

Книжки, надіслані до „Свободи“

Станіслав Лазебник. „Роман з діяспорою“. Ця книга належить до „літератури факту“. На документальній основі, в авторських спогадах мова йде про те, як складалися взаємини України з закордонним українством упродовж XX ст., і 20-річчя незалежности України. Видавництво „Істина“, Київ, 2012 рік.

Степан Ярмусь. „Про сили зла...“, проти яких нам судилося поставити спротив, бо знати їх і не противитися їм – дорівнювало б злочинові проти людства. У науковій праці о. д-р С. Ярмусь робить спробу відповісти на питання: хто є носіями тих сил зла, що століттями творять злочини світових маштабів, використовуючи для цього будь-які засоби впливу. Видавництво „Волинська обласна друкарня“, Луцьк, 2012 рік.

Наталя Осипчук. „Гувернер“, радіоп'єси і драма на три дії. Працю Н. Осипчук визнано найкращим літературним твором року, відповідно до жанру й глибокого літературного змісту. Видавництво „Українські технології“, Львів, 2011 рік.

Яр Славутич. „Поезії та поеми“, повне видання. До цього видання творів увійшли поезії 1937-2004 років, написані у багатьох країнах світу, де авторові довелося перебувати. Видавництво „Славута“, Едмонтон, 2004 рік.

Наукове Товариство ім. Шевченка. „Ярославщина і Засяння 1031-1947“ історично-мемуарний збірник. Редактор-упорядник – Мирослав Семчишин. Видавництво НТШ-А, Ню-Йорк, Париж, Сидней, Торонто, 1986 рік.

Have your children experience the splendor, tranquility & traditions of Summer at Soyuzivka...

Tennis Camp Session: 6/24-7/5

$735 UNA member • $785 non UNA member

Kicks off the summer with 12 days of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls ages 10-18. Attendance will be limited to 45 students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Under the direction of George Sawchak.

Roma Pryma Bohachevsky

Ukrainian Dance Academy Workshop

Session: July 1-14

Fee $1,050 UNA member • $1,100 non UNA member

A vigorous 2 week dance training for more intermediate and advanced dancers ages 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Cultural Festival Weekend. Additional info www.syzokryli.com.

Tabir Ptashat Session 1: 6/24-6/30 • Session 2: 7/1-7/7

Ukrainian Plast Tabir for children ages 4-6 accompanied by their parents. For registration information please contact Neonilia Sochan at (973) 984-7456 or Oresta Fedyniak at (773) 486-0394.

Discovery Camp Session: 7/15-7/21

$450 UNA member • $500 non UNA member

Calling all nature lovers for this sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, organized sports & games, bonfires, songs, Ukrainian culture, and much more. Room, board, 24 hour supervision and a lifetime of memories are included! Ages 8-15

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: 7/15-7/20 • Session 2: 7/22-7/27

$225 per child staying on premises • $300 per child staying off premises

A returning favorite, in the form of a day camp, children ages 4-8 will be exposed to Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games. Children will walk away with an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language as well as, new, lasting friendships with other children of Ukrainian heritage. Price includes kid's lunch and t-shirt, and unless noted, is based on in-house occupancy of parent/guardian.

Chornomorska Sitch Sports School

Session 1: 7/22-7/28 • Session 2: 7/29-8/4

Weekly rate overnight stay $450 • Daily commuter for the week $250

42nd Annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association "Chornomorska Sitch", for children ages 6-17. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast. Please contact Marika Bokalo at (908) 851–0617, or email sitchsportsschool@gmail.com, for application and additional information.

Roma Pryma Bohachevsky

Ukrainian Dance Camp

Session 1: 7/22-8/4 • Session 2: 8/5-8/18

$1,050 UNA member • $1,100 non UNA member

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for ages 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Each camp ends with a grand recital. Attendance will be limited to 60 students

For applications or more info please call Soyuzivka 845-626-5641 or check our website at www.soyuzivka.com

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Фестиваль Бережанського замку

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 9-10 червня відбувся Фестиваль Бережанського замку, у лицарських боях якого брали участь представники клюбів історичних реконструкцій зі Львова, Києва, Чернівців, Івано-Франківська, Тернополя, інших міст.

Середньовічні танці представляв львівський Театр ідей „Паладин". Під супровід волинки проходив конкурс краси юних бережанок.

Програму прикрасили майстер-кляси, бойовий гопак та інші козацькі танці, оповіді захоплюючих леґенд про Бережанський замок.

На фестивалі в Бережанському замку. (Фото: Тетяна Будар)

Знайдено бункер УПА

Євген Цимбалюк

КОРЧИН, Львівська область. – Центром пропаґандистської діяльности Української Повстанської Армії (УПА) у 1946-1948 роках був бункер біля села Корчин на Львівщині. Саме сховище, розташоване у глухій лісовій місцині, було доволі великих розмірів – довжиною 35 метрів і шириною 5 метрів.

Звідсіля в різні реґіони України розсилалися листівки, депеші, накази, які укріплювали бойовий повстанський дух. Останнім днем діяльності бункера стало 7 квітня 1948 року, коли загін карателів закидав його ґранатами.

Підпільниця „Дарка", а нині 85-річна жителька Трускавця Дарія Малярчин заповзялася знайти місце бункера, у якому працювала друкаркою. У квітні група ентузіястів з 14 осіб організувала експедицію з пошуку бункера біля гори Кичера.

Перші розкопані шари ґрунту дали підтвердження, що бункер знаходився саме тут. Знахідка має увійти до туристичного маршруту „Горами нашої слави".

Учасники пошуку бункера Української Повстанської Армії.

Книги повернулися в Україну

Євген Корецький

РІВНЕ. – Наприкінці минулого року Ждан Коломиєць – син українського письменника, режисера та культурного діяча 1920-1930-их років Авеніра Коломийця, прислав з Австралії до обласної бібліотеки твори свого батька і книгу „Авенір Коломиєць. Збірка матеріялів про життя і діяльність українського письменника і режисера", видані до 106-ої річниці від дня народження і 65-ої річниці смерти письменника.

25 лютого надійшов ще один подарунок з Австралії – літературно-мистецький і науковий збірник „Керма" за 1946 рік, редактором і видавцем якого був А. Коломиєць. Збірник почали готувати під час воєнних дій в Дубні, але вийшов він друком у Зальцбурзі накладом 500 примірників.

А. Коломиєць майже повністю підготував до виходу в світ друге число журналу, але через важку хворобу не встиг його видати.

Збірник „Керма" за 1946 рік, надісланий до Рівного з Австралії.

Пісні з одеського балькона

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – Керівник творчого об'єднання „Остання барикада" Олесь Доній вирішив перетворити розмальований соняшниками й ґронами калини балькон з написом „Слава Україні!" на поетично-музичну барикаду.

Задум сподобався господарці бальконy Вікторії Сибір, студентці морської академії, яка прикрасила балькон буйноцвітним графіті, а коли згодом додала напис „Слава Україні!", комунальники за наказом міської ради зафарбували малюнки. Дівчина поновила орнаменти й заклик.

Ця історія набула широкого розголосу в Україні і В. Сибір здобула перемогу. 11 травня кияни з „Останньої барикади" та одеські поети й музиканти влаштували дійство, яке два телеканали транслювали у прямому етері. Численних слухачів порадували своїми творами відомі поети, українські народні й сучасні пісні виконували гурти „Телері" „Друже Музико", а також кобзар Максим Трубників.

Свято з дитячими візочками

ЧЕРКАСИ. – Незвична хода 44 молодих сімей з дитячими візочками відбулася 3 червня на вулицях міста. Кожен візочок відрізнявся оформленням – були візочки „квітка", „швидка допомога", „будиночок", „верблюди". Свято було організоване з ініціятиви активної молодої мами Олександри Печериці та при активній підтримці Молодіжного ресурсного центру „Дирекція парків" Черкас. Після ходи вулицями міста незвична колона прийшла до Дитячого парку, де театр „Яблучко" приготував малятам цікаву виставу. *(Фото: Олександер Костирко)*

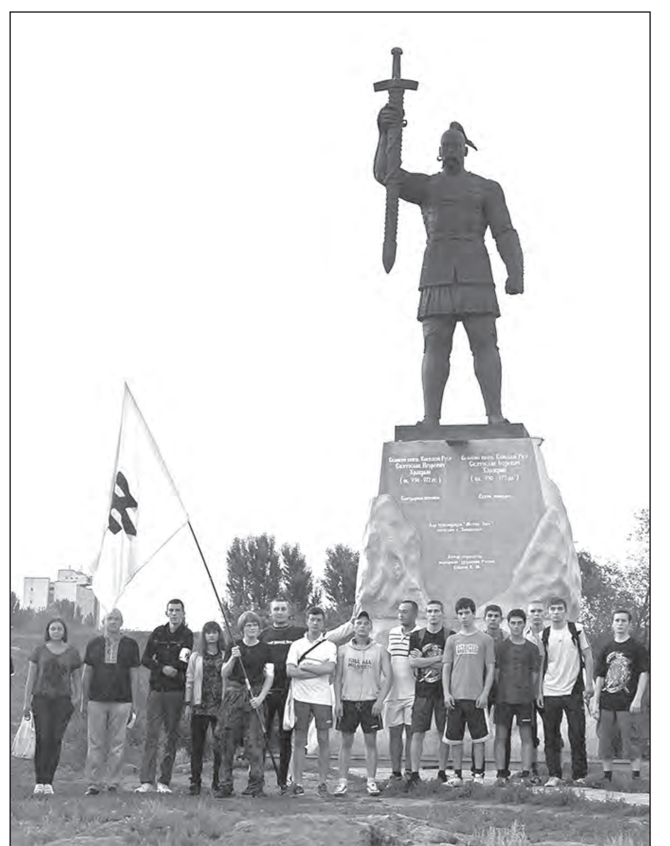
Маратон на честь князя Святослава

Галина Єгорова

ЗАПОРІЖЖЯ. – Маратон „Шляхами Святослава" провели 30 травня „Молода Просвіта" об'єднання „Просвіта" ім. Тараса Шевченка та громадська організація „Патріот України" на честь великого князя Святослава, який, знищивши Хазарський каганат, назавжди увійшов до числа найвизначніших постатей України.

Маршрут розпочався з Вознесенівського пагорбу, де, на думку істориків, було поховано Святослава, і закінчився біля пам'ятника князеві.

У маратоні брали участь 20 сміливців. Перші п'ять з них отримали нагороди.

Учасники маратону біля пам'ятника князеві Святославові. (Фото: Станіслав Сисоєв)

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО

„Бути канадцем і залишитися українцем"

Виступає голова Організаційного комітету конференції Тетяна Сунак.

ТОРОНТО. – 4-6 травня відбулася, під гаслом „Українське шкільництво в Канаді: бути канадцем і залишатися українцем", Всеканадська вчительська конференція. Її організували Національна Шкільна Рада Канади, Шкільна Рада Торонто та Комітет „Рідного шкільництва" Українського Національного Об'єдання Канади (УНО), за підтримки Конґресу Українців Канади. У ній взяли участь 120 освітян з п'яти провінцій Канади – Онтаріо, Альберти, Манітоби, Саскачевану, Квебеку, а також представники з України.

Успіх цій потрібній і довгоочікуваній конференції запевнили члени Організаційного комітету: Тетяна Сунак, Євгенія Петрова, Оксана Левицька, Євгенія Щуровська, Володимир Бойчук, Ірина Берлінґ, Люба Заразка, Таня Онищук, Таня Когут, Оксана Соколик та Наталя Горяча. Учасників конференції привітали прем'єр-міністри провінцій Альберта та Манітоба – Елісон М. Редфорд та Ґреґ Селінґер, президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод, голова торонтського Відділу КУК Оксана Рева, представники духовенства.

Праця конференції розпочалася 5 травня пленарним засіданням, де виступали головні доповідачі – голова Комітету „Рідного шкільництва" О. Левицька та голова Ліги Українців Канади Орест Стеців.

На секційних заняттях були представлені матеріяли для навчання учнів від садочка до курсів українознавства. Вчителі були зацікавлені методиками вивчення української народної казки, які представила на своїй сесії довголітня вчителька-методист Галина Дмитришин з Торонто.

Матеріял програми „НОВА" представила науковий керівник та методист Оленка Білаш, а власним досвідом застосування цієї програми поділилася координатор української програми школи св. Димитрія (Торонто) Люба Романко.

Корисними були сесії, присвячені засобам оцінювання успішности в українських двомовних програмах, які провели директор Методичного центру української мови Маруся Петришин та спеціяліст з питань освіти цього центру при університеті Альберти Віталій Шиян. У цій сесії виступали також учителі Люба Іщенко, Тетяна Каченюк, Яніна Виговська.

Методику викладання літератури представили на сесії вчителі Н. Горяча, Наталя Куляса і Галина Костюк.

Впродовж декількох років вчителі українських шкіл Онтаріо випробовували практичну цінність підручників для вивчення української мови як чужоземної. Про це на сесіях розповіли Олеся Палінська та Оксана Туркевич з Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою (Львів, Україна).

В додаток до презентації навчальної програми, а також підручників та зошитів для практичних робіт, учасники сесії, яку проводила науковий співробітник лабораторії географічної і економічної освіти Інституту педагогіки Національної академії педагогічних наук України Валентина Бойко, отримали зразки навчальних матеріялів.

Вчитель-методист та голова відділу історії та соціяльних дисциплін в державних школах Онтаріо Валентина Курилів очолює комітет, який домагається включення теми Голодомору в навчальні програми канадських шкіл. На своїй сесії вона поділилася досвідом вивчення цієї теми у старших клясах. Із новітнім підходом викладання на уроках тем українсько- канадської історії виступала Анастасія Бачинська

Під назвою „Серце релігійної освіти – це серце реілгійного вчителя" провів сесію отець Стефан Войціховський.

Характеризуючи українське шкільництво, відомий педагог та шкільний інспектор Іван Боднарчук порівнював його з возом, що котиться по дорогах чужини. „Цей віз – найголовніший реманент нашого громадського господарства. Зупиниться він – не здоженемо втраченого, а за рік – два ледве чи впізнаємо себе... Коли далі таким возом не поїдемо, дамо йому розвалитися серед дороги – згубимо дітей. А пересядуть вони на чужий віз – не потраплять до рідного дому...".

Українських учителів Канади вітають діти з садочка „Сонечко".

Конференція змогла відбутися завдяки щедрим спонзорам. По 3,000 дол. внесли на цю ціль Фундація ім. Олега Ольжича та Фундація Українського Національного Об'єднання. КУК, Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка. Компанія „Roots and Images" та відома родина Темертеїв виділили по 2000 дол., компанія „Kantor Ltd" – 1,250 дол., торонтський Відділ КУК, українські кредитові спілки „Лимитед", „Будучність" та Фундація „Будучність", Об'єднана Кредитова Спілка у Гамільтоні, Українська Народна Каса „Дежарден" у Монреалі, ресторан „Золотий лев", компанія „IMB+ Records Inc.", корпорація „Міст", подружжя Євген і Люба Заразки – по 1000 дол, Радіо „Пісня України" – 750 дол. Серед спонзорів були також Комітет Українок Канади, Відділ Торонто, Міжнародна організація українських громад „Четверта хвиля", подружжя Теодор та Ірина Шлапаки, Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, Ліґа Українців Канади, українська книгарня в Торонто „Коота Оома".

Матеріяли конференції можна переглянути в інтернеті за адресою: http://www.shkola.ucc.ca, розділ „Teachers' Conferences"

Оксана Левицька,
координатор програми
Всеканадської вчительської конференції

Учасники Всеканадської вчительської конференції в Торонто.

З нашої громади – ще один доктор медицини, М. Козіцький

ЙОНКЕРС, Ню-Йорк. – 31 травня Марко-Володимир Козіцький закінчив медичну школу при Ню-йоркському медичному коледжі (Валгала, Ню-Йорк).

Він народився 2 лютого 1984 року і є сином д-ра Ореста та Марійки (з дому Дудар) Козіцьких. Виріс у місті Йонкерс, Ню-Йорк, був студентом початкової школи св. Матвія у Гейстінґсі, навчався у Фордам-гай-скул у Бронксі, закінчив вищі академічні науки у Бостонському університеті, діставши ступінь бакалавра з біології та психології.

Виростаючи у Йонкерсі, М. Козіцький був вівтарним хлопцем при церкві св. Михаїла. У 2010 році в цій же церкві св. Михаїла взяв шлюб з Діяною Варихою.

М. Козіцький був визначним учнем та активним у різних видах спорту: грав у копаного м'яча, теніс, відбиванку, вправлявся у бігові і плаванні. Належав до футбольної дружини при Фордам-гай-скул, де був відзначений різними нагородами.

Марко-Володимир Козіцький

Від дитинства М. Козіць-

(Закінчення на стор. 29)

Кредитівка вручила 16 стипендій

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – Українська Федеральна Кредитна Спілка (УФКС) у цьому році виділила 16 стипендій на загальну суму 16 тис. дол. для своїх членів-студентів. Було отримано 26 заяв, які оцінювалися на основі академічних досягнень, громадської діяльности та творів на теми „Цікаві аспекти Вашої родинної історії" та „Які послуги Української Кредитної Спілки зроблять Вас довгочасним та льояльним членом."

Починаючи з 1999 року, УФКС виділила понад 170 тис. дол. стипендій для членів-студентів.

На даний момент у США діють шість філій УФКС, послугами яких користуються понад 16 тис. членів.

Докладнішу інформацію про стипендійну програму УФКС можна знайти на веб-сайті www.rufcu.org/scholarship.php.

УФКС

Члени Ради директорів УФКС, Стипендійної комісії та стипендіяти (зліва): Василь Корнило, д-р Христина Гошовська, Ганна Корнило, Олександра Двуліт, Надя Валіс, Софія Кремінська, Олівія Хома, Тамара Денисенко, Адам Ставеський, Христина Хіл, Надя Трач, Богдан Захарчишин, Олег Лебедько. (Фото: Христя Ваґенблас)

ТУМ-Чикаґо надало стипендії

Віра Боднарук

ЧИКАҐО. – Товариство української мови ім. Шевченка (ТУМ-Чикаґо) щороку виділяє фонди на стипендії для здібних студентів, які вивчають або вивчатимуть українську мову, літературу, історію чи культуру, та походять з незаможних родин.

В 2011-2012 академічному році було надано стипендії Юлії Брень (Національний університет „Острозька академія"), Олені Лукашенко (Національний університет „Києво-Могилянська академія"), Людмилі Андріїшин (Харківський педагогічний університет ім. Григорія Сковороди) та Олександрові Бондурові (учневі середньої школи в селі Шевченкове на Черкащині).

Ці стипендіяти були рекомендовані видавництвом „Смолоскип" та Острозькою академією.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", травень 2012 р.

250 дол.	Український Народний Союз, 264-ий Відділ	Carnegie, PA
200	Гулей Дмитро	Toronto, ON, Canada
100	Анонім	
	Пундій Павло	Arlington Hts., IL
	Сохан Неоніля	Morristown, NJ
55	Місянович Еміль	Valatie, NY
50	Бреславець Галина	Rockville, MD
	Козак Лідія	Pompton Plains, NJ
	Шатинські Туня і Теодор	Pennington, NJ
	Попель Юрій	Monmouth Jct., NJ
	Смик Олександер	New Hartford, NY
45	Бонакорса Христина	Belleville, NJ
	Бойчук Іван	Ewing, NJ
	Кларк Зірка	Bloomfield Hills, MI
	Гайда Ігор	Easton, CT
	Керик Степанія	St. Laurent, QC, Canada
	Вронський Володимир	Greenlawn, NY
40	Білоуси Лідія і Орест	Osprey, FL
35	Юркови Зеновія і Юрій	Sterling Heights, MI
	Шміґельський Віктор	Roselle, NJ
	Стасів Роман	Congers, NY
	Хомяк Ростислав	Washington DC
	Кузьмович С.	Great Falls, VA
30	Ґелета Богданна	College Park, MD
	Огаренко Іван	Chicago, IL
25	Андрушків Віра	Troy, MI
	Граб Роман	Boonton, NJ
	Кочман Олександра	Chicago, IL
	Ковалисько Михайло	Gaithersburg, MD
	Плис Ірина	Princeton Jct., NJ
	Раковські Олександра і Юрій	Riverhead, NY
	Зобнів Анна	Pikesville, MD
	Ткачуки Ореста і Богдан	Chicago, IL
20	Чолій Ярослав	Montreal, QC, Canada
	Богданська Таїса	Newark, NJ
20 дол.	Карпенко Борис	Southfield, MI
	Кавалець Христина	North Branch, MN
	Лоїк Володимир	Salt Lake City, UT
	Пилипюк Марко	Weston, ON, Canada
	Тарасюк Юрій	Newtown, PA
	Тромса-Турчак Ірина	Trumbull, CT
	Твердохліб В.	Toronto, ON, Canada
15	Червйовський Олександер і Марія Зарицька	Warren, MI
	Клачко Люба	New Providence, NJ
	Латишко Микола	Etobicoke, ON, Canada
	Мисишин Мар'ян	Springfield, MA
	Репета Євген	Warren, MI
	Степаник Ірина	Stoneham, MA
	Трешньовські Оксана і Роман	Ann Arbor, MI
	Кузьо Теодор	Granby, CT
	Раковські Олександра і Юрій	Riverhead, NY
	Савин Олександра	Chicago, IL
	Шміґель Надія	Jamaica, NY
10	Бодо Галина	Eureka Springs, AR
	Хоми Галина і Платон	East Haven, CT
	Грушецький Дмитро	Westchester, IL
	Кодельська Марія	Kailua, HI
	Кривонос Володимир	Clifton, NJ
	Кушнір Надія	Piscataway, NJ
	Павлюки Ніля і Борис	Lansdale, PA
	Трощук Віра	Chicago, IL
	Улянович Марія	Gainsville, FL
	Василишин Ярослава	Manheim, PA
	Давид Григорій	Philadelphia, PA
	Дорошенко Анатолій	Northville, MI
	Гавриляк Йосип	New York, NY
	Герець Роксана	Rutherford, NJ
	Кіпа Альберт	Allentown, PA
	Коцибала Святослав	Croton On Hudson, NY
	Кулинич Ірина	Zhovkva, Ukraine
10 дол.	Марінець Зиновій	Chicago, IL
	Олесницький Юрій	Toms River, NJ
	Олійник Юрій	Carmichael, CA
	Онуфрик Катерина	Hamilton, ON, Canada
	Погорецька Олександра	Yonkers, NY
	Скипакевич Ярослава	Warren, MI
5	Головінська Марія	Toms River, NJ
	Кандюк Богдан	Glen Spey, NY
	Кортчмарик Франко	Montreal, QC, Canada
	Мельникович Стефанія	Parma, OH
	Пастушенко Тетяна	New Providence, NJ
	Павлишин Ігор	Astoria, NY
	Пендаківські Ольга і Осип	Shelton, CT
	Радинська Ксеня	East Lyme, CT
	Солонинка Михайло	Minneapolis, MN
	Стрижаковська Ольга	Trenton, NJ
	Татчин Степанія	Timonium, MD
	Трач Ірина	Weston, ON, Canada
	Валеґа Микола	Binghamton, NY
	Винницька Патриція	Bethlehem, PA
	Яворська Лариса	Union, NJ
	Йопик Євгенія	Buffalo, NY
	Білан Василь	Rochester, NY
	Клюка Марія	Schwenksville, PA
	Кульчицький Володимир	Lorain, OH
	Мацук Богдан	Berlin, MD
	Марущаки Ольга і Ілько	Dearborn Heights, MI
	Мельник Марія	Hallstead, PA
	Олійник Юрій	Carmichael, CA
	Пакула Ліда	Dearborn, MI
	Стебельська Аркадія	Phillipsburg, NJ
	Стерчо Ірина	Narberth, PA
4 дол.	Гайовий Федір	Siren, WI
	Разом:	**2,509.00 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

НОВИНИ З УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Візита Архиєпископа Клавдіо-Марії Челі

ЛЬВІВ. – 23 травня Архиєпископ Клавдіо-Марія Челі, голова Папської ради у справах соціяльної комунікації, відвідав Український Католицький Університет (УКУ).

Він прочитав відкриту лекцію у Львівській духовній семінарії св. Духу на тему „Нові медія та християнська ідентичність", відвідав гуманітарний та філософсько-богословський факультети УКУ, побував на будівництві університетського містечка на вулиці Стрийській.

Декан філософсько-богословського факультету Українського Католицького Університету о. д-р Ігор Бойко та Архиєпископ Клавдіо-Марія Челі (обидва в центрі) на будівництві університетського містечка

Благодійний баль на підтримку студентів

ЛЬВІВ. – Благодійний фолк-баль „Перелаз" на підтримку студентів УКУ відбувся 26 травня у Львові. Його учасники подарували 500 тис. грн. для талановитих, але малозабезпечених студентів УКУ.

Засновано чотири квартальних і чотири піврічних та 14 річних стипендій на 2012-2013 навчальний рік.

Фолк-баль зібрав понад 150 підприємців зі Львова, Тернополя, Вінниці та Києва і став справжнім родинним святом.

Спеціяльними гостями вечора були українські співаки – фіналісти телевізійного проєкту „Голос країни" Тоня Матвієнко та Арсен Мірзоян. Танці для гостей влаштував гурт „Йорий Клоц" та скрипаль-віртуоз Василь Попадюк.

Під час благодійного балю.

Під час балю відбулися благодійна льотерія та авкціон, на якому представили 27 творів мистецтва відомих українських мистців Івана Процива, Миколи Шимчука, Петра Сипняка, Ігоря Романка, Сергія Савченка, Юрка Коха, Олега Дергачова та інших. Найдорожчими лотами були твори львівського художника Михайла Демцю і американських графіків українського походження Вальтера Свириденка та Якова Гніздовського.

Зібрані від авкціону гроші надійшли до стипендійного фонду ім. Митрополита Андрея Шептицького.

Випуск в Школі біоетики

ЛЬВІВ. – 12 червня у Архикатедральному соборі св. Юра Митрополит та Архиєпископ Львівський Ігор (Возьняк) вручив 19 учасникам Школи біоетики УКУ сертифікати про успішне закінчення навчання.

У вересні школа біоетики продовжить набір на навчання у Львові, а також розпочне новий проєкт – сертифікатну програму в Тернополі на базі державного медичного університету ім. Івана Горбачевського.

Учасниками програми в УКУ були лікарі, медичні сестри, юристи та біологи, душпастирі лікувальних установ, журналісти, яких навчали викладачі о. Вальтер Шауп (Австрія), о. Мавриціо Фаджоні (Італія), Володимир Шеремета, Радмила Гревцова, Ігор Герич (Україна), д-р Юрій Мончак (Канада) та інші.

Зустріч в дискусійному клюбі

ЛЬВІВ. – Відомий видавець, поет Іван Малкович 23 травня розповів про джерела надхнення у підприємництві під час зустрічі в дискусійному клюбі „Бізнес Credo" Львівської бізнес-школи УКУ. Модератором зустрічі був директор та голова українського представництва Українсько-британського „Сіті-клюбу" Василь Мирошничеко.

У 2011 році УКУ та його та бізнес-школа створили унікальний майданчик для взаємодії підприємців і суспільства через серію зустрічей у дискусійному клюбі. Гостями попередніх зустрічей були ректор УКУ о. д-р Борис Ґудзяк, відомий польський режисер Кшиштоф Занусі, правозахисник і публіцист Мирослав Маринович, Кардинал Любомир Гузар, історик Ярослав Грицак.

Презентували книгу про жіноче монашество

ЛЬВІВ. – 23 травня в УКУ відбулась презентація книги Сестри Серафими Сало „Провінція Пресвятої Трійці Сестер Чину Святого Василія Великого: нариси з історії". Книга присвячена малодослідженій темі розвитку жіночого монашества у XX ст.

Рецензент книги, науковий працівник Інституту історії Церкви УКУ о. Тарас Бублик зазначив: „Це фактично одна з перших спроб написати історію сестер-василіянок в другій половині XX ст.". Спеціяліст з питань розвитку монашества Олег Дух під час презентації розповів про розвиток жіночих монастирів у Центральній і Східній Европі.

С. Сало народилася 22 жовтня 1934 року в Жовкві, навчалася в Томському педагогічному інституті. 1962 року вона повернулася до Жовкви й вступила до Чину св. Василія Великого, працювала в системі соціяльного забезпечення Львова. Після виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля с. Сало виконувала обов'язки маґістри новичок, провінційної дорадниці і секретарки.

Сестра Серафима Сало під час презентації.

Сестра Серафима Видала три поетичні збірки і книгу „Життя – дар Божий".

Християнська ідентичність і виклики сьогодення

ОДЕСА. – 16 червня у місті відбувся круглий стіл „Християнська ідентичність і сучасні суспільні виклики", учасники якого, що належать до різних церков та конфесій, стверджували, що сьогодні християни повинні об'єднуватися, щоб разом шукати відповіді на виклики сьогодення.

Керівник Школи біоетики УКУ о. д-р Ігор Бойко зазначив, що сьогодні в Україні життя людини шанують тільки від народження, тобто багато дітей просто не мають права народитися. На його думку, в українському суспільстві відбувається підміна понять, коли з розвитком репродуктивних технологій зникає усвідомлення цінності людського життя, зокрема у момент зачаття та на ранніх стадіях розвитку.

Єпископ Німецької Євангелічно-Лютеранської Церкви в Україні Уланд Шпалінґер наголосив: „Екуменічне завдання для Церков сьогодні – шукати відповіді на виклики суспільства у Святому Письмі. Це вони повинні робити разом".

Завідувач катедри богослов'я УКУ Віктор Жуковський висловив твердження, що часто християни віру в Бога зводять до монотеїзму, а Божу триєдність сприймають як загадку богослов'я, не розуміючи, як Отець, Син і Святий Дух реально присутні в конкретному житті християн і спрямовують це життя до повноти, щастя і гармонії.

Перші випускники-богослови

ОДЕСА. – Дев'ять перших випускників сертифікатної програми УКУ з богослов'я в Одесі 16 червня отримали сертифікати про закінчення навчання. Програму УКУ започаткував у вересні 2011 року спільно з Одесько-Кримським екзархатом Української Греко-Католицької Церкви. Учасників програми вітав Екзарх Одесько-Кримський Василь (Івасюк).

Завідувач катедри богослов'я УКУ Віктор Жуковський представив нову програму „Християнська ідентичність і сучасні суспільні виклики", яка розпочнеться в Одесі з нового навчального року. У міжконфесійних зустрічах та академічних лекціях братимуть участь проректор УКУ Мирослав Маринович, директор Інституту релігії і суспільства Леся Коваленко, директор бібліотеки УКУ Тарас Тимо та інші.

Прес-служба УКУ

ПОДОРОЖІ

На прощу до Почаєва

Володимир Рожко

ЛУЦЬК. – 17 березня 30 студентів Волинської православної богословської академії з викладачами Андрієм Хромяком і Марією Скубою вирушили на прощу до Почаєва, Божої Гори, Підлісців, Крем'янця і Страклева. У Свято-Успенській Почаївській Лаврі пішли всі гуртом до святині. У ній, ніби на ринку, скрізь йшла торгівля, у воротах стояли московські „козаки"-каґебісти в уніформі чужої держави. Московською мовою спілкувалися з нами „козаки" і ченці.

Спроба студентів подати записку про молитву за здоров'я рідних зазнала невдачі. Чернець, дізнавшись, що студенти походять з української Церкви, грубо відповів, що це не Церква, а секта.

Оглянувши святиню, ми милувалися краєвидом з тераси. Побували ми в будинку настоятеля Лаври, в якому у жовтні 1846 року зупинявся Тарас Шевченко під час відвідин Почаєва.

Гнітюче враження справляє собор Святої Трійці у суздальсько-московському архітектурному стилі, вибудуваний Архиєпископом Волинським Антонієм в 1902-1913 роках.

Бурхливими темпами продовжується будова собору Преображення Господнього, який аж ніяк не вписується до первісного ансамблю святині, а лише загромаджує її простір.

Московські церковні імперіялісти в рясах не залишили в спокої і Божу Гору. Вони всупереч приписам охоронців природи „таємно" від місцевої влади вибудували свої церкви, біля яких розташували великі металеві скриньки для пожертв прочан, якими збагачуються самі та їхні рідні.

Від Божої Гори наша дорога простягалася в село Підлісці до Богданової церкви, заново відбудованої вірними і священиками Української Православної Церкви Київського патріярхату, батьком о. Іваном Мазурчуком і його сином о. Михайлом. Отець Іван разом з своїми онуками Іваном і Юрієм, студентами Волинської православної богословської академії, побував з нами в Почаєві, на Божій Горі, а потім у відбудованій святині. Мої студенти Валерій Громик, Андрій і Назар Дуди, Василь Білоус та інші допомагали мені оглянути, підрахувати, виміряти, зфільмувати все те, що залишилося від прадавнього кладовища, козацьких могил, розкиданих по підошві гори.

Відбудована Богданова церква в Підлісцях.

Від крем'янчан – Лілії Антонюк-Слядзінської, її чоловіка – Леоніда Пашинського я дізнався, що польські окупанти забороняли українські заходи в Підлісці біля могил полеглих козаків, але їм і на думку не спадало нищити хрести на козацьких могилах, однак, московсько-більшовицькі окупанти перевершили всіх своїм варварством і вандалізмом.

Мої юні помічники налічили 27 залишків від могил і п'ять напівцілих надмогильних плит без хрестів. Над двома надмогильними плитами збереглися вирізьблені на камені хрести з трикутними раменами, які я вперше зустрів на Волині.

Ліворуч від входу у відбудовану Богданову церкву уціліла могила з невисоким кам'яним хрестом з прямокутними раменами, а надмогильна плита зберігає напівстерті часом непрочитані слова. Вона єдина залишилася від великого прадавнього кладовища, на якому було поховано десятки померлих від ран, отриманих в бою під Берестечком у червні 1651 році, козацьких лицарів, які віддали своє життя за волю України.

Після молитви у відбудованій церкві Богдана ми вирушили до Крем'янця, де милувалися неповторними його краєвидами, оглянули давні церкви, приміщення Волинської духовної семінарії 1919-1939 років в Крем'янці, в якому нині розташовано краєзнавчий музей.

По дорозі до Луцька зупинилися у Страклеві, оглянули монастирський храм Різдва Пресвятої Богородиці, і одночасно мали змогу почути неписані сторінки історії святині з уст її настоятеля о. Івана Дуди, який, як справжній духовний батько, зустрів нас у храмі, поблагословив нашу дорогу, надихнув на нові духовні пошуки та знахідки.

Поверталися додому з низкою незабутніх вражень, які ще довго будуть надихати майбутніх душпастирів у їхньому глибшому пізнанні нашого минулого з його радощами і болями.

Луцькі прочани в Почаївській Лаврі.

Володимир Рожко – історик-архівіст, почесний професор Волинського національного університету ім. Лесі Українки, викладач Волинської православної богословської академії.

Марки на честь Евро-2012

15 червня „Свобода" розповіла про поштові марки і монети, випущені в Україні на честь чемпіонату Евро-2012. Тим часом у червні в Україні введено в обіг ще одну марку номіналом 12 грн., з зображенням восьми стадіонів у вигляді квітки. В аркуші з блакитними полями – 12 марок. Наклад – 200 тис. примірників.

Також у Польщі з'явилися очікувані марки, щодо яких не було певности через коштовну плату за вживання символіки чемпіонату. Усе ж Польща випустила чотири марки з зображенням стадіонів (640 тис. примірників) і першу в історії польської пошти круглу марку з зображенням м'яча (360 тис.). Марки на честь стадіонів вміщено також на бльоку, наклад якого обмежений – 96 тис. Художник Божидар Ґроздев.

Кругла поштова марка Польщі.

Українська квітка з стадіонами Евро-2012.

Бльок поштових марок Польщі на честь Евро-2012.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Петро Франко був першим летуном ЗУНР

Громадська дискусія стосовно назви Львівського летовища дала нагоду пригадати особу, яка мала якнайближчий стосунок до авіації. Маю на увазі сина Івана Франка – Петра. Він перший з галичан піднявся у небо, щоб захищати в боях молоду Західньо-Українську Народну Республіку (ЗУНР).

Військово-повітряні сили Української Галицької Армії (УГА) були створена неймовірними зусиллями П. Франка, адже він розумів, як, зрештою, і вся Начальна команда УГА, що без повітряного прикриття вести бої з збройними силами набагато переважаючого ворога буде неможливо.

На допомогу Польщі прийшли першокласні летуни з США, Франції та Англії. Галицьких українців у їхніх авіяційних починаннях не підтримав ніхто. Отож наказом ч. 16 від 1 грудня 1918 року Державний секретаріят військових справ ЗУНР створив перший летунський відділ УГА, який безпосередньо підлягав вищому командуванню. Цим же наказом командиром летунського загону призначено поручника Українських Січових Стрільців (УСС) П. Франка.

П. Франко разом з братом Тарасом, воюючи в лавах Леґіону УСС, вступили, як бойові офіцери, в лави новоствореної УГА, щоб захищати молоду державу – ЗУНР.

П. Франко ще в часі карпатських боїв з армією Російської імперії за особливий героїзм був нагороджений медалею за хоробрість. Австрійське командування в 1916 році скерувало його у Боснію, в летунську школу у Райльоваці, що неподалік Сараєва. Молодий летун відмінно виконував фіґури вищого пілотажу, опанував систему скорострільних кулеметів, що виконували на цей час головну ролю майбутньої зенітної артилерії.

Вже 1 листопада 1918 року спарені кулемети П. Франка відбивали налети польських літаків на Львів.

П. Франко був улюбленцем стрілецтва. Разом з іншими стрільцями він героїчно захищав львівську казарму Фердинанда, що була оточена польськими бойовиками, разом з січовими стрільцями йшов в атаки на польські позиції, боронячи львівське передмістя Сихів від чергової навали поляків.

Коли за наказом Начальної команди він став командувачем летунського відділу УГА і референтом летунства при Державному секретаріяті військових справ, то майже з нічого формував військово-повітряні сили ЗУНР. Військове летовище і ремонтні майстерні було утворено у місті Красне. Знайшлися застарілі чи поламані старі літаки типу „Нюпор-17", „Нюпор 11-12", німецькі „Альбатроси", „Льойди", „Спади" та інші. Крім того, П. Франко мав знайти летунів, які хотіли б воювати за волю України. Ціною неймовірних зусиль в галицьку авіяцію прибули досвідчені летуни з австрійської і російської армій, більшість яких загинула, захищаючи небо України від чужинців.

П. Франко вишукував запасні частини, зброю до літаків, бензину, налагоджував охорону летовищ у Красному і Стрию.

В одному з боїв П. Франка збили поляки, і лише чудом він врятував своє життя, утікши з полону. Прибувши у Красне, П. Франко створив школу летунів, повітряних розвідників та авіомеханіків. Все це вимагало жертовної праці молодого командира.

Після поразки УГА галицька авіяція захищала небо Наддніпрянської України. І українці завжди вітали літаки, що летіли на бойове завдання з синьо-жовтими колами на крилах.

У міжвоєнний період польська політична поліція не випускала П. Франка з поля зору, про що свідчать документи з Державного архіву Львівської области.

Червоні визначили долю славного авіятора наперед, хоч для ока створили ілюзію уваги і шани до його особи. П. Франко був розстріляний під час депортації на схід на початку німецько-радянської війни.

Петро Франко

Ім'я першого галицького авіятора, що так сміливо захищав українське небо, повинно бути на фронтоні новозбудованого двірця Львівського летовища ім. Данила Галицького.

Поляки відновили на Личаківському цвинтарі „Орлят" пропам'ятний знак американським летунам, що загинули в боротьбі з УГА. Чому ж ми маємо забувати наших перших повітряних асів?

Ігор Федик,
науковий співробітник
Центру досліджень визвольного руху,
Львів

Володимир Огризко:...

(Закінчення зі стор. 2)

Ментальність справді та сама, але от гроші різні. Маю на увазі, що просто так віддавати їх росіянам українські багатії не захочуть. Можливо, саме у цьому – відповідь на запитання, чому сьогодні українсько-російські взаємини, за оцінками деяких експертів, ще гірші, ніж за „помаранчевих"? Що таке Митний союз, відомо усім – це новий СРСР з центром прийняття рішень у Москві. Насамперед – економічних. То для чого ж віддавати своє? Тому я не вірю у цю перспективу передусім з їхніх меркантильних міркувань та обґрунтованих побоювань нової експропріяції, як це вже в історії неодноразово бувало. Водночас не виключаю чергових поступок на користь Москви з таких „несуттєвих питань", як, наприклад, делімітація кордонів, посилення тиску на українську культуру, мову, перехід на російську версію української історії тощо. Або ж подальші поступки з питань перебування в Україні Чорноморської фльоти Росії.

До речі, чи не здається Вам, що Харківські угоди підпадають під означення „державної зради"?

Не рискну давати оцінки таким висновкам. Тут мають попрацювати юристи, спеціялісти інших галузей знань. Що можу сказати з певністю – стаття 17 Конституції не передбачає можливости розміщення в Україні чужоземних військових баз. Перехідні положення стосувалися конкретної ситуації до 2017 року і, на моє глибоке переконання, не могли бути продовжені. Таким чином, підписанням згаданих угод було порушено норму Основного закону. Крім того, такими діями завдано відчутної шкоди зовнішній політиці України, її авторитетові як незалежної держави, поставлено під загрозу нашу національну безпеку.

А чи можемо ми сьогодні взагалі говорити про осмислену зовнішню політику України? У чому вона полягає, хто є її творцем?

Мушу Вас розчарувати – такої тепер просто нема. Бо хіба можна при здоровому глузді завести країну у зовнішньополітичну ізоляцію? При цьому мушу сказати добре слово про українських дипломатів, які у своїй переважній більшості залишаються патріотами України. На мою думку, головними завданнями для нас сьогодні є збереження кадрового потенціялу нашої української дипломатії. Ситуація в державі зміниться, і нам будуть потрібні професіонали. Теперішня ситуація для них – це біда, а не провина. Бо не вони приймають ці безглузді рішення, вони їх мають виконувати. Але чекати, сподіваюсь, доведеться недовго.

Попри все – залишаюся оптимістом. У нашій історії були й не такі часи. Але Україна перемогала. І переможе. Бо вона вічна.

На радість усім...

(Закінчення зі стор. 1)

їв. Далі у мистецькій програмі Христина Міґелич співала пісню-молитву „Навчи мене, Боже". Відтак оперна солістка зі Львова Галина Герявенко виконала пісні „Горить моє серце", „Нащо мені чорні брови" та „Ой, там на горі" під фортепіяновий супровід Теодозії Сиґіди-Кріслитої.

Завершенням концертної частини був виступ церковного хору „Благовість". Під дириґентурою О. Новик-Балабан хор виконав „Благослови, душе моя, Господа" Кирила Стеценка, „Гимн Тисячоліття" та „Богородице Діво" (музика обидвох творів – Мирона Федорова).

На тлі хору з заключним словом виступив отець-парох М. Дроздовський. Він розповів про парафію, її шлях, висловив щиру вдячність всім, хто мав стосунок до спорудження Божого храму.

Після виступу пароха хор „Благовість" проспівав молитву „Отче наш" і молитву за Патріярха, відтак почалася святкова трапеза для приблизно 480 присутніх.

З нагоди посвячення новозбудованого храму львівське видавництво „Свічадо" видало „Пропам'ятну книгу", яка включає світлини єрархів УГКЦ, багато статтей різних авторів про минуле парафії та вітання від різних організацій і парафіян.

Сьогодні парафія Покрова Пресвятої Богородиці нараховує понад 300 родин, о. М. Дроздовський веде активну й дуже успішну працю з молоддю, з дітьми, зокрема катихизацію, вивчення Святого Письма, влаштовує прощі до цікавих місць.

Парафія має хор з трьох різних за віком секцій. Художньому рівневі цього хору може позаздрити не одна парафія. У цьому переконалися слухачі під час концерту, коли діти співали пісню-молитву „Я піду за Христом". До виконання наступної пісні вийшов ще один рядок дітей, дещо старших, до третьої пісні – рядок малят, які стали наперед групи, а до співу останньої пісні вийшли ще два ряди співаків різного віку, і всі разом виконали пісню „Радуйся, Маріє". Всі були одягнені в чудовий український одяг.

З нашої громади...

(Закінчення зі стор. 25)

кий був членом СУМ в Йонкерсі. Перейшов усі юнацькі іспити, працював при Осередку як виховник, також на сумівському таборі в Еленвілі, Ню-Йорк, тричі був першуном на сумівських злетах.

Попри активність в американських школах, М. Козіцький успішно закінчив Школу українознавства у Йонкерсі в 2000 році і мав подячне слово на матуральному бенкеті. Окрім навчання і спорту, М. Козіцький виявив звої здібності у малюванні і грі на фортепіяні та на бандурі

Після закінчення університету у Бостоні М. Козіцький здобув ступінь маґістра з біології при Медичній школі в Ню-Йорку і працював у фізіологічній лябораторії. Від 2008 році продовжує поглиблювати медичну освіту в Медичному центрі в Бронксі.

М. Козіцький є членом Українського Народного Союзу, „Провидіння" і Федеральної Кооперативи СУМА в Йонкерсі.

У світлу пам'ять видатного спортового діяча Мирона Стебельського

5 червня відійшов у засвіти незабутній друг, довголітній співпрацівник на спортовій ниві Мирон Стебельський. Боляче писати про людину, яку знав пів століття, з якою тісно співпрацював, разом здійснюючи важливі проєкти для організованого українського спорту в діяспорі та у незалежній Україні.

М. Стебельський народився в Бориславі, до початкової школи ходив у Мразниці. Вже від юних літ був активним у Бориславському спортовому осередку „Ропник", зокрема у відбиванці і легкій атлетиці. У 1943 році він здав вступні іспити до Української гімназії в Дрогобичі, але у 1944 році разом з іншими гімназистами був мобілізований до юнацьких військових частин протилетунської оборони. Вишкіл пройшов в Чехії і Австрії.

Після Другої світової війни, у 1945 році, щасливо знайшов свою переміщену родину, з якою разом переїхав до Мюнхену, де навчався в Українській таборовій гімназії, з якою переїхав до Берхтесґадену, де у 1947 році здав матуру.

М. Стебельський брав участь в Українському спортовому осередку „Орлик". У 1950 році разом з родиною М. Стебельський переїхав до США і оселився у Нюарку, Ню-Джерзі. У 1952 році одружився з Лесею Кузик. Наприкінці 1954 року у них народилася доня Зірка. У 1955 році М. Стебельський створив торговельну спілку і відкрив крамницю „Дніпро", яку провадив до 1993 року.

У США М. Стебельський активно працював у ветеранських організаціях, а у 1998 році на загальних зборах Українського спортово-виховного осередку „Чорноморська Січ" був вибраний головою і очолював осередок впродовж 20 років. Протягом цього часу осередок розгорнув значну діяльність на ділянках копаного м'яча, відбиванки, тенісу, лещетарства, гаківки, шахів, настільного тенісу, бриджу. У 1968 році було створено літню Спортову школу, яка успішно діє вже 43 роки. Багато років М. Стебельський був успішним керівником вишколів юнацтва.

У 1991 році на загальних зборах Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК) М. Стебельського вибрали головою УСЦАК, і на цій посаді він працював до 2005 року. УСЦАК під його проводом мала значні досягнення у відбудові спортових організацій, зокрема понад 30 спортових федерацій в Україні.

Для відродження спорту в Україні УСЦАК під проводом М. Стебельського створила Фонд відродження спорту в Україні, з якого, крім допомоги спортовим федераціям України, було оплачено поїздку збірної України на зимову Олімпіяду в Норвегії. Чергову значну фінансову підтримку було надано збірній України під час літньої Олімпіяди в Атланті, Джорджія. Разом зібрано і передано понад 500 тис. дол.

Св. п. Мирон Стебельський з пропам'ятною плякетою з нагоди 80-річчя осередку „Чорноморська Січ".

У 1991 році М. Стебельський разом з своїми співробітниками организував унікальну поїздку у західну Україну дружин УСЦАК з копаного м'яча, жіночої і чоловічої відбиванки, плавання, тенісу і шахів. Їздили понад 300 спортовців і вболівальників. Цей почин значно посилив патріотичні настрої населення у Львові, Тернополі, Дрогобичі, Бориславі, Луцьку, Івано-Франківську, Ужгороді, де відбувалися змагання.

Управа УСЦАК під проводом М. Стебельського провела десятки зустрічей і конференцій з провідними спортовими і політичними діячами України, на яких йшлося про організацію Національного Олімпійського Комітету України та інші важливі питання. За підтримку спорту в Україні М. Стебельський був відзначений грамотами, плякетами, медалями, листами.

Спи спокійно, дорогий друже, хай американська земля буде тобі легкою, а буйний вітер через моря і океани принесе вістки з України, для якої ти жив і яку так щиро і вірно любив!

Омелян Твардовський

Вже 10 років тужимо за нашим
незабутнім чоловіком, татом, дідусем,

св. п.

д-ром
Миколою Дейчаківським

що відійшов у вічність 11 липня 2002 року.

Це була людина благородного духу та високих моральних цінностей, лікар-хірург, політично-громадський діяч, в’язень гітлерівських тюрем, меценат, спортовець, автор споминів „На Визвольних Стежках Европи“. В юності активно боровся за визволення батьківщини, а коли був змушений жити поза рідною землею, його увага, думки, почуття та зусилля були спрямовані на потреби та долю України.

Світла пам’ять про нього залишиться в наших серцях назавжди.

Поминальні св. Літургії будуть відправлені 11 липня 2012 року
в
Українській католицькій церкві св. Андрія в Пармі, Огайо
Українському католицькому соборі св. Родини у Вашінґтоні, Д.К.

Дружина Надя зі синами Орестом,
Юрієм і Миколою та їхніми сім’ями.

У п’ятнадцяту болючу річницю відходу у вічність
дорогого мужа, батька і дідуся

св. п.

ВОЛОДИМИРА ФЕДОРІВА

будуть відправлені Святі Літургії:
- в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо,
15 липня 2012 р. о год. 11-ій ранку;

в церквах:
- св. Миколая в Торонто, Канада;
- в Угорниках, Івано-Франківськ, Україна;
- в Зарваниці, Україна.

Ласкаво просимо про молитви за душу покійного.

Дружина – Дарія Федорів,
діти і внуки

Ділимося сумною вісткою що в суботу, 16 червня 2012
року відійшла у вічність наша дорога Мама і Бабця

св. п.

Анна Ласій
з дому Вертипорох

народжена 30 листопада 1925 року в Білих Ославах, Україна.

У глибокому смутку залишилися:
сини Мілько з дружиною Лесею
Анатоль з дружиною Роксоляною
внуки Данило, Наталія, Марта і Андрій
та ближча і дальша родина в Україні.

Похоронні відправи відбулися в середу, 20 червня 2012 року з похоронного заведення Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. до Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Тіло спочило на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй пам’ять!

Пожертви в пам’ять покійної можна складати на Український Музей в Ню-Йорку: The Ukrainian Museum, 222 E 6th Street, New York, NY 10003

Ділимося сумною вісткою, що увечорі 5 травня 2012 року
на 89-му році життя відійшла від нас у Божу вічність наша
найдорожча та незабутня мама та бабуся

св. п.

Іванна Марія Яцух

народжена 24 липня 1923 року в Перемишлянах, Україна, вдова покійного д-ра Михайла Яцуха, колишня голова 93-го відділу Союзу Українок (Гартфорд, Конн.). активна в „Сеньйорах“ української громади у Гартфорді.

Панахида була відправлена 10 травня 2012 року в похоронному заведенні D’Esopo Funeral Chapel, Wethersfield, CT. Похоронна відправа відбулася 11 травня на місці спочинку на Українському католицькому цвинтарі св. Михаїла в Glastonbury, CT.

Залишила у глибокому смутку:
синів Аскольда
Михайла з дружиною Александрою
внучку Наталію
та ближчу і дальшу родину в Америці й Україні.

Вічна Їй пам’ять!

Пожертви в пам’ать пані Яцухової можна складати на Український Музей у Ню-Йорку:
Ukrainian Museum
222 E 6th St.
New York, NY 10003-8201

Ділимося сумною вісткою, що

27 травня 2012 року

відійшов від нас у вічність в Пармі, Огайо

св. п.

булавний УПА

Теодор Колосівський
„Коваленко“

нар. 3 березня 1921 року в селі Нове Село, повіт Любачів.
В УПА від 1 квітня 1943 року.
Член ОКВ УПА в США і Канаді.
Служив в курені „Месники“ на Ярославщині в охороні к-ра Залізняка. В 1947 році рейдом перейшов на Словаччину, а відтак у 1948 році добився до Американської зони Німеччини, звідкіля переїхав на постійне перебування до США.
Похований на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Всій родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

Головні Управи:
Об’єднання кол. Вояків УПА в США і Канаді,
Товариства Вояків УПА в США і Канаді